ANUL XXX - Nr. 49/50 AUGUST-DECEMBRIE 1985

Carpații

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

PRINCIPIILE SI APLICAREA LOR IN POLITICA

E este politica?

Pe lângă atâtea definiţii care s'au dat din antichitate la zi, definiţia mea este următoarea:

"Arta şi ştiinţa guvernării".

In ce constă arta? In ce constă ştiinţa? Ce este guvernarea?

Cu aptitudinele respective te naşti: "Ne sutor supra crepidam" atribuiau Romanii lui Appele faţă de un cismar îndrăsnind să facă obiecţiuni de artă.

Noţiunile ştiinţifice le dobândeşti, evident nu, nici cu ciocanul, nici cu căputa.

Şi guvernarea? Modalitatea de a conduce oamenii prin acceptare colectivă spre o finalitate superioară depăşind interesul individual, dar cuprinzându-l, nu strivindu-l.

Cele ce urmează vor lămuri aceste poziţii.

Politica se bazează pe principii, constituind în ansamblul lor o doctrină: doctrina naţionalistă, liberală, conservatoare, socialistă, etc. De unde pluralismul, fără de care nu există politică, ci absolutism statal.

Principiile posedă în sine duritatea perenităţii. Nu există principii de sezon. Tot ce a devenit modern a fost clasic. Luaţi ultima doctrină, veţi găsi antichitatea. Cine zice legislator, zice Solon; cine zice victorie militară, nu zice întâi Napoleon, ci Alexandru sau Cezar; cine zice doctrină, zice Aristot sau Platon; cine zice "orice mijloace", zice Machiavel; cine zice realizare, zice cu Maurras: "40 de regi care în 2000 de ani au făcut Franţa"... precursoare a Republicii. (Destinul e un cavaler ironic... Regii Franţei au fost regi fiindcă au fost mari, sau au fost mari fiindcă au fost regi?

Ce vastitate în identitatea politică: de la Tron la zid; dela omul cu stea în frunte, la ocnaşul încătuşat! (Acelaşi).

Omul politic trece, principiile rămân.

Suprimaţi Omul, rămâne crezul lui.

Suprimaţi neomul, rămân, din păcate, apucăturile lui, în aria politică găsindu-se şi inspiraţi şi javre, şi Eroii lui Carlyle şi bandiţii secolului nostru.

Marea dificultate constă în respectarea durităţii principiilor şi aplicarea lor în fluenţa vieţii la oameni care nu devin statui, nu pot deveni, decât post morten tocmai din cauza acestei fluenţe (chiar fluctuaţii), numai moartea fiind încremenire.

Intervine aci noţiunea de flexibilitate. Aşi zice, confiscând imagini proletare, că flexibilitatea este unsoarea angrenajului politic.

Iată, de exemplu, proprietatea individuală: "Jus utendi, fruendi et abutendi" (Dreptul de a te folosi, de a culege fructele, de a abuza), la Romani.

Alt exemplu: "Jus vitae necisque" al lui paterfamilias. (Dreptul de viaţă şi de moarte al capului familiei).

In concepţia modernă acestea sunt monstruozităţi. Esenţa principiilor a rămas: Proprietatea individuală (cu donaţiile, cu dota, cu vânzarea, cu drepturile succesorale) este integrată în evoluţia secolelor, dar arbitrariul social al lui Jus abutendi nu mai poate fi conceput, opunându-se (în societatea necomunistă) noţiunea de "proprietate individuală funcţiune de interesul social". (Utor non abutor, aşi zice eu).

Deasemenea, a rămas, evoluată, autoritatea lui paterfamilias, dreptul, obligaţia legală de creştere şi educaţie a copiilor (da, textele le prevăd, dar practica le anulează şi societatea rămâne indiferentă la micii monştri care apar).

Dreptul de viaţă şi de moarte nu poate constitui, în analiza retrospectivă, decât ratificarea juridică a unui instinct bestial.

Aici se impune o sinistră observaţie:

In totalitarism, în absolutism, în bătaia de joc a omului faţă de om, dreptul de viaţă şi de moarte a trecut de la paterfamilias la regi dementi şi la derbedeismul sanguinar al satrapilor comunişti. L-am constatat direct în multiple aplicaţiuni, "ca la abator", cum ne spuneau (şi-au şi făcut-o) reprezentanţii ambelor regimuri.

Trăim, cei care mai trăim, într'un secol de criminală involuţie politică. Ii lipseşte un Lombroso pentru teorie şi un super-monstru pentru "Domnii Mari".

Nu putem aboli principiile, pentrucă suprimăm orice valoare acţiunii politice. Nu le mai putem aplica în integralitatea lor, fiindcă societatea secolului şi-a schimbat identitatea.

Doctrinal, unii dintre noi, răspundem unei necesităţi naţionale. E cert. Fără noi, societatea românească nici nu poate fi concepută.

Luarea de contact cu Ţara, trecută prin decenii de comunism, va fi ca la sosirea unui avion: "Atenţie, luăm contact cu pământul!"

Nici o eroare, nici o greşală nu mai sunt permise.

Radu Budisteanu

SOSIREA PARINTELUI CALCIU

DUPĂ multe suferinţe, aşteptări şi sbateri, părintele Calciu-Dumitreasa a ajuns în lumea liberă. Este un eveniment, fără îndoială! Eveniment aşteptat cu nelinişte şi mult interes de toţi cei care, în acest Apus, cunosc valoarea sacrificiului şi importanţa unei noi prezenţe în mijlocul lor.

Părintele Calciu soseşte cu o aureolă aparte de aceea pe care au vrut să şi-o însuşească o serie întreagă de noi veniţi pe aceste meleaguri. Si care –prinşi în mrejele atâtor ambiţii omeneşti– n'au reuşit să păstreze nici măcar demnitatea de refugiaţi...

* * *

Noul sosit poartă în sine urmele pocăinţei, ale renunţării şi ale luptei întru apărarea unui adevăr. Pentru Sfinţia Sa greşelile tinereţei au devenit rug mistuitor, în flacăra căruia îşi aşteaptă iertarea. Din fericire, acele greşeli, n'au devenit temelie pentru a se ridica cât mai sus pe treptele ierarhiei, pentru a-şi croi o platformă în mijlocul unui regim de groază şi ură.

Iluminat poate de-o străfulgerare venită din adâncuri, şi-a cumpănit rătăcirea, înţelegându-şi misiunea. Cu vrednicie a luat toiagul înţelepciunei şi a pornit pe cărarea unui nou destin... Prelegerile amvonice care i-au adus faima, au fost semnul unei trăiri în sens cristic. Semnul unei reîmprospătări interioare ce-şi căuta împlinirea atât în Dumnezeire cât şi în neam. Căci pentru noi, Românii, cele două noţiuni se împletesc de totdeauna întru realizarea destinului nostru.

* * *

Om al Bisericii şi om al gliei româneşti, părintele Calciu va trebui să-şi împlinească dubla misiune cu care l-a dăruit soarta. Numai astfel se va regăsi, iar ieşirea din întunecata genune a suferinţelor româneşti nu va constitui o simplă îmbunătăţire de statut social.

Pentru Sfinţia-Sa de-acum va începe adevărata luptă contra Anticristului, luptă cu atât mai grea cu cât tentaţiile ce-l vor împresura vor fi mari. Tentaţii de bună stare, de tihnă, de glorie, chiar politice. Va fi solicitat, măgulit, lăudat, sărbătorit. Va primi propuneri de solidaritate cu fel şi chip de indivizi, de colaborare cu mai marii zilei, de conducere a cine ştie căror organizaţii politice din exil...

Putea-va oare misionarul înzestrat în duh şi simţire naţională să înfrângă chemările clipei? Numai înţelegerea justă a acestei alternative va dăltui propria-i înălţare în spirit şi afirmare în neam.

Rostul Sfinţiei-Sale în mijlocul nostru trebue sa poarte pecetea dragostei creştine şi a dăruirei pentru cauza românească. Altfel, roadele prezenţei sale nu vor fi făuritoare în istorie şi nici grăitoare în neam. Se vor pierde în noianul atâtor alte realităţi gălăgioase şi fără sens...

* * *

Sosirea Sfinţiei-Sale ne apare utilă de va fi încărcată de umilinţă, curăţenie sufletească şi nestăvilită prezenţă.

Menirea lui ca om şi preot se înscrie de-acum incolo pe alte coordonate:

– Nu ale martiriului, ci **ale propovaduirii unui adevar.**

– Nu ale mărturisirei de credinţă, ci **ale înfăptuirei permanente.**

Reprezentant al credinţei străbune şi purtător de cuvânt al naţiunei române încătuşate, Sfinţia-Sa va trebui să-şi asume **–peste** nestatorniciile exilului şi **dincolo** de ispitele care-l vor încerca– calea străduinţelor fără speranţă:

1. **Călăuză spirituală**, binefăcătoare prin exemplul viu al propriei trăiri.

2. **Punct permanent de legătură** între lumea exilului şi lumea de dincolo de cortină.

3. **Voinţă nezdruncinată şi nepărtinitoare de împăciuire** în haosul ce chinuie exilul.

4. **Imagine vie, combativă, necurmată**, în lupta împotriva regimului marxist ce mutilează fiinţa şi sufletul românesc.

Aceasta-i menirea omului şi preotului venit să lupte, ce-şi caută iertarea trecutului, mântuirea sufletului şi înălţarea. Altcum, statornicire în Apus, onoruri şi mărturisiri patetice nu vor fi decât închistare şi neputinţă...

* * *

Părintele Calciu-Dumitreasa se află de-acum printre noi.

Nu putem şti ce roade binefăcătoare ascunde traista unui suflet trecut prin atâtea...

Timpul ne va dezvălui taina.

Dar până atunci, datoria noastră de vechi luptători ai aceleaşi cauze este să-i urăm cu sinceritate un

"BUN VENIT!"

CARPATII

HARTA

Tara mea!
O pată
Pe hartă,
Bătută in cuie
Si'n veac!
Tara mea intre coline şi deal
Tăiată de munţi
Incinsă de ape,
Călcată de huni şi tatari!
Vie'n războaie
Mii de ani...
Iată că intr'o dungă
Prin şiretlic,
Un duşman mic
(Nu de statură)
Cu suflet pitic
Iţi fură darul şi dorul,
Iţi sparge ulciorul cu apă vie!
Iţi sparge in ţăndări ulciorul cu miere!
Sborul minţii nu se'nalţă spre stele
Legat in lanţuri după zăbrele.
Calul năsdrăvan piere...
Zmeul varsă fiere pe nări,
Fiere ce arde totul in cale
Vorbe meştesugite sunt răstălmăcite
Pata pe hartă
A cuprins harta toată...
Unde eşti? Tara mea minunată!

Ana Maria MARIN

DESPRE ABSENTI

de Ioan I. MIREA

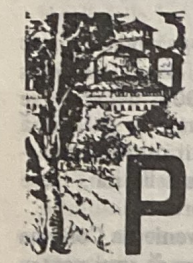

PENTRU cei ce ne cred lipsiţi de istorie ar fi bine chiar să nu fim. Neîntrebaţi de nimeni, spun de noi că suntem nimic. Ba susţin că nu am fost în stare să coacem măcar o cărămidă, să rostogolim o singură piatră, să răsucim pe undeva vre'un semn. Dar de ce vor fi vorbind atâta despre cineva dat continuu lipsă, e greu de înţeles. Poate că aşa, ascunşi pe după veacuri, am vrut să fim absenţi. Si chiar nevăzuţi. Ai noştri, noi aceştia de nicăieri, am stat **acolo**, impietriţi, o roată fără ispita călătoare. Atât. Stirile noastre se prelungeau de pe undeva, în ecouri de zbateri între berbeci. Fulgerile de cai abia îmblânziţi treceau cu vijelie –ducându– se în tropot să facă istorie. Intâmplări de care nouă mai că nu ne-a păsat. Iar ca să nu dormităm pe neputinţele noastre cu răsufletul de soc ori de fagi-am învăţat barem cum să murim. Intr'un fel de pre vestire: –**cu moartea pe moarte călcând**...

Nu ne-au lipsit trâmbiţele pentru cuceriri, dar cum putea să fie întrerupt **descântecul** nătâng de **apărare**?! Cu sălbătăcia noastră am învăţat cum se îmblânzesc albinele. Si cine nu miroase a polen, mirosea a zer.

Cu ademeniri din ac, am presărat pe cămăşile noastre flori închipuite în loc să zidim palate şi capele sixtine. De milenii s'a învârtit luna şi timpul nu a lăsat nici glasuri în litere şi nici documente despre o bună purtare. Numai noi **pe loc** şi nimic altceva. Pe loc-într'una. Pe deasupra lupii, pe dedesupt căţeii pământului...

Din răscruce, şi din câteva salturi, **miracolul** s'a împlinit. Cei care se găseau **sub vremi**, acei nobili cuminţi, depăşind valurile de întuneric asiatic, fac dintr'odată România. De cum am ridicat fruntea, dovedind adevărate temeiuri de istorie şi de cultură (de o mare cultură), au şi început acuzaţiile. Cu uite-i, –nu sunt!... Sau că nu am fi în rândul lumii. Si cum mai eram şi teribil de neştiutori, ni s'au mai impus condiţii pentru întocmirea unei constituţii. Dar şi semnarea unei polite care în anumite situaţii fixa modalitatea şi suma de plată. Am plătit cu aurul negru. Am plătit efortul de a ni se impune anumite guverne, anumiţi miniştri, de a ni se trimite un prinţ dezertor devenit rege cu amantă, am plătit alianţe care s'au făcut şi s'au desfăcut. Cineva, fost demnitar român în mai toate partidele istorice, întrebat fiind care este starea actuală a ţăranului nostru, a răspuns curat: "ţăranul român a fost trenţăros şi mai mult nemâncat înainte de război şi cum e învaţat cu lipsurile, e lipsit şi astăzi. Pentru el nimic nu s'a schimbat! I s'a luat VATRA! A fost alungat de pe LOCUL lui. Ţăranul constituia rezerva din care se împrospătau valorile româneşti culturale, politice, economice. El, ţăranul, a reprezentat fondul nostru naţional permanent. Si cine i-a văzut numai realizările folclorice, a păcătuit grav. Acest om de omenie, inteligent, dar şi somnolent şi viclean, s'a lăsat spoliat, însă fiinţa cu conţinutul ei unic, nu şi-a pierdut-o. Dezrobit, **întregit**, a vrut ca intre fruntariile lui sigure, să-şi făurească şi o generaţie de primenire, atunci pe după perdelele templelor internaţionale, transporteurii lui Marx, au transportat şi mijloacele prin care această generaţie de naivi trebuia jertfită. Prea se opuneau cu hotărîre împotriva purtătorilor de molima comunistă. De la suprimările camuflate, s'a trecut pe faţă la abatoarele organizate.

In văzul lumii întregi. Si nu cum s'ar vrea crezut, o lume oarbă. Dacă cei care au pus umărul la instalarea comunismului speră că astfel au împărţit lumea în două, s'au înşelat. Grav!

Astăzi arsenalele de foc stau faţă în faţă. Nimeni să nu se îndoiască. Se amână, însă într'o zi cumplita explozie nu va mai putea fi oprită...

Că prăpădul se va declanşa de pe sol, de pe oceane, sau din cosmos, e tot una...

Nu avertizăm pe nimeni! La ce bun?! Noi, anonimii, absenţi din istorie, avertizăm doar propria noastra conştiinţă. Am trecut prin multe urgii. Generaţia bravilor a supravetuit după multe prigoane.

Suntem învăţaţi.

La o **nuntă mitologică** a căzut o stea. Vor cădea şi acum stele atomice, vor pârjoli...

Din alte încolţiri de iarbă, de sub cenuşă, o altă Românie!...

Ioan I. Mirea

VERSURI

Radu BUDISTEANU

RUGA

Doamne,
In crucea de-astă seară-i acelaşi gând la Tine
cum am trăit în anii de ghiaţă ce mi-ai dat
cu tot ce-a fost dorinţa înţepenită'n vine,
cu tot ce-a fost din Tine în pulberi spulberat.

Mă văd intrând în temniţi, mă văd lungi ani de-a rândul
strivindu-mi tinereţea în cânt de cucuvăi,
simt clocotirea fiinţei trăită doar cu gândul
în aspre povârnişuri de neguroase văi.

De ce mi-ai dat din pronia-Ţi doar râvne fără vieţe,
de ce acum, povară, îmi dărui încă ani?
Lasă'nsfârşit, o seară pe strâmbe dimineţe
şi peste frunte lasă tăceri de Gethsemani.

MIR

Cuiburi de lumină boltite discret
Praguri gândurite de-un anahoret.
Domul majestuos ca un Ev de cruce
Rhinul, taina nopţii patrafir i-aduce.
Umbre vârtejite se scufundă roate
Greul vieţii cade dangăt pe şipoate
Printre vii se coace boaba aburită
Loreley în cupe spumegă ispită.

Tinereţea noastră, drum de cimitir,
am plătit-o, toată, Ţării noastre bir.

Şi în mir de sânge, harul meu o ştie,
Domul prinde, umbra, viaţa mea pustie.

MINCIUNILE UNGURESTI

de Faust BRADESCU

TRĂIM o epocă năstrujnică, în care toate **valorile spirituale** şi toate **principiile juridice** care constituesc temelia societăţii, sunt luate în derâdere şi schingiuite. De cele mai multe ori, tocmai de aceia care le-au impus şi susţinut.

Constatăm o turburătoare întorsătură în interpretarea adevărului, a justiţiei, a tot ce poate fi drept, din motive cu totul îndepărtate de norma morală sau etică. Adesea este vorba de o stupidă intervenţie politicianistă, bazată pe interese electorale. Alteori, avem de-aface cu necinstea unor anumiţi ziarişti, lipsiţi de scrupule sau bine plătiţi de anumite cercuri interesate. De cele mai multe ori, totuşi, ne găsim în faţa unei ignoranţe totale a realităţilor istorice sau a textelor legale.

Oricare ar fi cauza, rezultatele sunt moralmente de plâns şi dezastroase din punct de vedere istorico-politic. Răspândirea în public şi susţinerea în forurile reprezentative a unor neadevăruri, duc totdeauna la apariţia de tendinţe eronate şi luarea de atitudini nedrepte.

* * *

In cazul nostru românesc, avem problema Transilvaniei, repusă din nou în discuţie de către Unguri, cu violenţă şi multă dibăcie. O! Nu-i vorba de o cerere directă de reanexare a Ardealului la coroana Sfântului Stefan... Ci numai de o repunere în discuţie a anumitor probleme:

a) **Prezenţa unei minorităţi maghiare**, ale cărei drepturi la existenţă ar fi încălcate de regimul actual;

b) **Incercarea de împământenire în mintea opiniei publice** că această minoritate depăşeşte 3 milioane de indivizi;

c) **Necesitatea de a se revizui Tratatul de la Trianon**, pentru a se face "justiţie" ungurimei conlocuitoare.

I. **Condusă de guvernul dela Budapesta**, a găsit un răsunet unanim în cercurile ungureşti din exil. Pusă în formă patriotică, a dus la o colaborare strânsă între două entităţi antinomice, fără ca una să încalce prerogativele celeilalte.

II. **Susţinută cu perseverenţă pe toate continentele**, are ca scop să menţină, într'o cadenţă continuă, revendicarea unor drepturi ungureşti asupra Transilvaniei. Presa maghiară din exil, precum şi intelectualitatea şi-au dat mâna, căutând să introducă în circuitul internaţional elementele indispensabile întru crearea unei opinii favorabile intereselor lor.

III. **Concentrarea eforturilor ungureşti în Canada şi în Statele Unite ale Americei.** Acolo, **unde** se joacă soarta ţărilor din Răsăritul Europei –**unde** sentimentele umanitare şi de justiţie sunt foarte tenace– dar şi **unde** ignoranţa istorică este cea mai accentuată.

Or, pe această ignoranţă specifică, dublată de un sentiment umanitar iraţional, îşi bazează Ungurii întreaga lor propagandă. Nu pe adevăruri istorice, etnice sau juridice (pe care nu le pot aduce în balanţă), ci pe exacerbarea unor simţăminte care ridică tensiunea, dar nu certifică adevărul.

Popor megalomanic, necumpănit şi imprudent, Ungurii îşi bazează argumentarea –prin care vor să atragă simpatia opiniei internaţionale– pe o sumă de minciuni şi falsuri:

– **Minciuna numărului de Maghiari în Transilvania.** Cu obişnuita lor rea credinţă, nimic nu-i opreşte să falsifice realitate şi statistici.

Lumea, în genere, şi Americanii, în special, trec cu uşurinţă peste stările de fapt din alte părţi, dar îi pasionează tot ce-ar putea avea aspect de injustiţie sau asuprire. Si cu cât numărul celor împilaţi reiese mai mare, cu atât indignarea sporeşte tonusul şi furia ridică tonul. Exact ce vor Ungurii. Deaceea, nu s'au dat în lături de a profita de aceste slăbiciuni omeneşti.

In acest scop, pe măsură ce intensifică propaganda, măresc şi numărul de Unguri "împilaţi" în România. Astfel, au ajuns dela 1.800.000 la 2 milioane, apoi la 2.500.000, pentru a se opri, pentru câteva clipe, la cifra de 3 milioane. Se pare însă că nu-i de ajuns pentru a zgâlţâi opinia şi unii dintre intelectualii cunoscători în materie au depăşit şi această limită... Dece nu! E mult până te înveţi cu denaturarea cifrelor...

– **Minciuna apartenenţii milenare a Transilveniei la Coroana ungurească.** După regulile moralei, nu-i de ajuns să spui pentru a fi crezut. Mai trebue să aduci şi nişte dovezi. Or, n'a existat nici când un "regat unguresc" de o mie de ani care să domine Transilvania.

Sosiţi din regiunea Uralo-Altaică la sfârşitul sec. IX, hoardele ungureşti s'au izbit câteva secole de micile Ducate româneşti din Ardeal (Gelu, Menumoruth şi alţii). In Evul Mediu au avut anumite vasalităţi, aşa cum erau obiceiurile timpului. La 1526, întreaga Ungarie cade sub dominaţia habsburgică, ca şi Transilvania. Această stare durează până la 1867, când intervine Compromisul cu Viena, care-i acordă drepturi asupra Transilvaniei. Faptul durează până la 1918, când se prăbuşeşte Imperiul dualist Austro-Ungar.

Deci, aşa zisa "**apartenenţă**" milenară n'a durat în realitate decât 51 de ani (1867-1918). Milenarismul politic unguresc apare ca o emfază ridiculă. Să nu sea uite că atunci când hoarda maghiară şi-a întins corturile în preajma Tisei, poporul român număra peste două milenii de când strămunii începuseră să creeze opere de artă şi de ştiinţă.

– **Minciuna încercărilor de desnaţionalizare.** E unul din punctele de plângere în lumea americană. In România actuală s'ar face mari eforturi pentru a se distruge specificul naţional unguresc. Aceeaşi nesăbuită exagerare anti-veridică de totdeauna.

Nu avem nicio simpatie pentru regimul comunist ce domină naţiunea română. Nu-i vom lua niciodată apărarea pentru a-l scoate basma curată. Dar nici nu putem admite răspândirea acestor neadevăruri. Putem chiar afirma că, în cadrul minorităţilor conlocuitoare, Ungurii sunt cei mai privilegiaţi. Nu pot fi numite "**efort de desnaţionalizare**" condiţiile excepţionale de care dispune minoritatea ungurească: Universităţi, licee, şcoli primare, cu predarea în limba maternă o presă numeroasă în limba maghiară –mai multe teatre şi teatru de Operă în limba ungară– o puternică filieră de Edituri în ungureşte, etc...

In realitate, eforturi uriaşe de desnaţionalizare, au fost întreprinse contra Românilor, în timpul celor 51 ani de cruntă dominaţie ungurească (1867-1918). Documentele scripturale (din sursă maghiară, ceeace-i şi mai interesant) dovedesc că s'a încercat zeci de ani de-arândul transformarea Românilor în Unguri, prin toate mijoacele (mai ales nepermise): prin şcoli, prin ungurizarea forţată a numelor, prin împiedecarea de a se vorbi româneşte, prin distrugerea formelor culturale de exprimare a românismului, etc. Dece oare n'am arăta lumii aceste comparaţii ca sa vadă de ce parte se află împilatorii şi desnaţionalizatorii de meserie!...

– **Minciuna atrocităţilor româneşti comise asupra Maghiarilor din Ardeal.** CAND, UNDE şi DE CINE au fost comise asemenea fapte? In loc de răspuns, numai insinuări, declaraţii nefundate, acuzaţii gratuite, gen "**bande de români au ucis...**". Astfel de afirmaţii nu pot impresiona decât anumite minţi debile. Dar Ungurii nu se opresc în faţa unui astfel de adevăr. E o problemă de temperament şi atavism.

Românul poartă în el acea calitate specifică rasei: OMENIA, însoţită de consângenele **bunătate, milă, înţelegere** şi **iertare**. Ungurul poartă şi el trăsăturile interioare, specifice rasei lui. Dar rasa lui e ilustrată prin **cruzimea** unui Arpad sau Atila,

prin **dorinţa de dominare** şi **ura** faţă de cei care-i depăşesc sau nu le fac pe voie.

Atrocităţi au fost comise în Transilvania de Nord, dar NU înfăptuite de Români, CI de Ungurii care se plâng azi peste mări şi ţări. Documentele şi fotografiile nu arată Unguri brutalizaţi, ci Români ucişi, Români schingiuiţi, sate şi biserici româneşti distruse, locuitori români goniţi din locuinţele şi localităţile lor. Si nu era vorba de cazuri izolate (ce pot fi puse pe seama răzbunării personale); erau cu sutele, erau cu miile... Si noi, Românii, nu ne-am plâns nimănuia!

– **Minciuna "cedării Transilvaniei" în favoarea României**, prin Tratatul dela Trianon. Pentru a-şi prepara revendicări ulterioare, întreaga ungurime afirmă, oricui vrea s'o asculte, că Transilvania a fost "**cedată**" României de către învingătorii primului război mondial.

In mintea lor cedarea ar insemna numai o **dăruire fără drepturi**, ceeace ar constitui un fel de ocupare trecătoare a teritoriului. E una din temele favorite ale revizionismului maghiar. Si în clipa de faţă o susţin cu îndărătnicie în cercurile americane pentru a le câştiga simpatia şi sprijinul în faţa Congresului dela Washington.

Aceste Cercuri, influente dar foarte puţin cunoscătoare ale stărilor de fapt de acum 65 de ani, pot cădea în cursa revizionistă. Dacă vom tace, dăca nu vom lua taurul de coarne, ne vom trezi cu o majoritate de deputaţi şi senatori americani dispuşi să dee dreptate Ungurilor. Or, imaginea istorică şi juridică este cu totul diferită.

Atunci, la 1 Decembrie 1918, n'a avut loc o simplă "**cedare**" când Tratatul de pace nici nu fusese semnat. Nu Aliaţii au decis ca Transilvania să fie dată României. Ci naţionalităţile conlocuitoare, în frunte cu Românii băştinaşi, prin libera lor voinţă şi conform "**principiului autodeterminarii popoarelor**" au decis –cu doi ani înainte de semnarea tratatului– ca Transilvania, Banatul şi Maramureşul să revină pentru totdeauna la Patria-Mamă: ROMÂNIA.

In acea măreaţă adunare dela Alba-Iulia, Aliaţii occidentali au avut ocazia să vadă ce însemnează patriotism, liberă decizie şi adevăr istoric. Când 77% din populaţie aprobă revenirea teritoriilor la România în baza principiului auto-determinării popoarelor (principiu atât de scump Americanilor) nu se poate veni azi să se conteste principiul şi voinţa locuitorilor, pentru a se susţine o teză absurdă şi de nesusţinut. Această teză este vulnerabilă atât în principiu cât şi in realitatea stării de fapt. Ar fi o încălcare criminală a marelui principiu (impus de Preşedintele Wilson), care ar răsturna întreaga aşezare politică a lumii. Prin Tratatul dela Trianon nu s'a cedat Transilvania, ci s'a recunoscut oficial starea de fapt şi împlinirea unei justiţii.

– **Minciuna rösslerianâ**, readusă în discuţii de către Unguri ori de câte ori au nevoie să susţină "**întâietatea**" lor pe meleagurile transilvane.

Deşi nulitatea teoriei lui Rössler este recunoscută de toţi istoricii lumii, ungurimea o întrebuinţează continuu în cercurile politice străine, unde naivitatea şi ignoranţa sunt stăpâne.

Istoria, toponimia, răspândirea etnică a Românilor, numărul lor, totul demonstrează prezenţa susţinută a elementului românesc din vremuri imemoriale, în toate ţinuturile Ardealului. Nu cei vreo 60-70.000 de nomazi maghiari, deprinşi cu stepele asiatice, se puteau aşeza în Transilvania, plină de văgăuni şi munţi nepătrunşi. Acest vast teritoriu muntos şi sălbatec era "**împărăţia Valahilor**" de unde nimeni nu i-a scos şi nu-i va putea scoate.

* * *

Acestea sunt marile MINCIUNI răspândite cu îndrăsneală şi cinism de către Unguri. Dar pe care, cu drepturile noastre istorice, etnice şi juridice în mână, le putem uşor combate. Pe care TREBUE SA LE COMBATEM, expunându-le în faţa lumii.

Iar în acest moment, IN FATA CONGRESULUI AMERICAN, invadat de jalbele şi insinuările maghiare.

Iniţiativa celor cinci mari entităţi reprezentative din USA şi CANADA (Episcopia Ortodoxă Română - Episcopia Unită Română - Uniunea şi Liga Societăţilor Româneşti - ziarul Cuvântul Românesc - şi Editura Studii Româneştii) care au semnat "APELUL DE MOBILIZARE" a întregului Exil, pentru a se combate nerusinarea ungurească, este un act cu adevărat istoric.

Act de căpetenie pe care, dacă ne iubim Neamul şi Tara, **suntem obligaţi să-l susţinem necondiţionat, oriunde ne-am găsi**. Dar nu cu elanuri de simplă afectivitate, care rămân veşnic în afara realităţilor politice. CI PRIN PREZENŢA VIE! Prezenţa activă, făuritoare, prin intervenţia căreia să se simtă voinţa unui întreg neam.

Intregul nostru efort trebue să se îndrepte spre temele veridice şi incontentabile. SI VOM INVINGE!

Minciunile susţinute de Unguri şi intervenţiile lor în locurile de frunte ale politicei internaţionale nu pot fi răsturnate prin simplă indiferenţă sau prin acţiuni minore. Ci numai printr'o combatere energică a argumentelor lor aberante şi lipsite de greutate. Printr'o multiplicare permanentă a dovezilor ce ne stau la dispoşiţie. Prin răspândirea acestora acolo unde ungurimea îşi vâră veninul. Printr'o desfăşurare continuă de energie patriotică, pentru a reduce la tăcere insolenţa acestor mânuitori de ficţiuni, falsuri şi neadevăruri.

Toţi suntem loviţi în ce avem mai scump!

Toţi trebue să răspundem cu vigoare şi cu orice sacrificiu! Ad unum!

FAUST BRADESCU

UN OM SGÂLTĂIT DE AMBITII

DOMNUL DOCTOR IANCU RATIU

III

de N.S. GOVORA

AREA cacialma trasă părintelui Boldeanu de către Mihai Viteză, în lagărul dizidenţei legionare, a sesizat-o numai dl Mihai Fotin Enescu. Şi aceasta probabil numai pentrucă dl Mihai Fotin Enescu fiind grec, cu antenele lui greceşti, a sesisat cacialmaua care se pregătea în taină în lagărul lui Mihai Viteză, de către alt grec, dl George Antoniade de la Madrid. Căci este sigur că planul atât de fin, nu ar fi putut să fie pregătit de către bietul Mihai Viteză, un om care în toată viaţa lui nu a fost preocupat decât de viteză şi motoare. Deci celebra cacialma trasă părintelui Boldeanu, se datorează numai proaspătului "consilier regal", George Antoniade. De prezenţa lui în lagărul regal şi-au dat seama cu toţii în ziua când la Versoix, cetatea lui Mihai Viteză, li s'a dat tuturor în comun, o "audienţă regală" şi atunci au descoperit în spatele lui Viteză, figura mefistofelică a noului "consilier regal".

La noua figură a părintelui Boldeanu, în lagărul dizidenţei legionare, s'a ridicat numai unul-cel care a sesizat cacialmaua grecească-şi, într'o foaie a dizidenţei, a dat alarma, e drept foarte catifelată. "Românii sunt un popor de **iloţi**, gata să se gudure la picioarele oricui îi aruncă de sus câteva vorbe gratuite, ca nişte ciolane unei haite hămesite" spune dl Fotin Enescu şi mai departe adaugă: "Totuşi sper să se găsească în exil oameni politici destul de serioşi şi de responsabili ca să nu se repeadă la primul fluierat să pupe mâna stângă întinsă condescendent, sau chiar neîntinsă, din vârful turnului de fildeş". La acest afront chiar voalat, îi răspunde părintele Boldeanu, trăgându-l de urechi pe Fotin Enescu, "pentrucă are faţă de "Majestatea Sa Regele" o atitudine incompatibilă cu interesele Ţării". Desavuarea lui Fotin Enescu este făcută de dl Miloaie, mâna dreaptă a părintelui Boldeanu, un om pe care îl cunoşteam integru când era în "opoziţie" dar se vede treaba că de când Comitetul Naţional a primit "investitura regală" dl Miloaie se consideră "la guvern".

In orice caz, dl Enescu a adoptat o poziţie supusă şi nu a mai continuat, deci incidentul s'a considerat închis. Se vede treaba că dl Enescu a bănuit numai că se pregăteşte o cacialma

fără să sesizeze conturul acestei celebre cacialmale pe care a tras-o Mihai Viteza întregului Comitet Naţional în cap cu răposatul Nicolae Penescu. Şi nimeni în tot exilul nu a bănuit cacialmaua afară de modesta mea persoană. Ceia ce este clar este că revenirea lui Mihai Viteza în fruntea Românilor şi anunţul că îl intereseaza totuşi poporul de la Dunăre, se datorează faptului că avea o fată, pe nume Margareta, pe care vroia să o facă regina României. Şi această ideie este sigur că i-a fost dată de mefistofelicul domn Antoniade. Greutatea cea mare, insurmontabilă, ce îi apărea lui Mihai Viteză, era faptul că Constituţia României nu admite pe tron decât bărbaţi, şi cum el nu a fost capabil să facă decât fete, nu era nimic de făcut. Şi aici a intervenit puterea drăcească a grecului Antoniade: "Majestate" nu aveţi nici o grijă. Ceiace este principal în această chestiune, este poporul Român, poporul de la Dunăre. Şi aceasta este o chestiune de obişnuinţă. Cu insistenta se conving şi Românii aceştia că o femeie poate deveni o bună regină dacă i se dă o educaţie în acest sens. Şi încă, o bună regină. Ce, regina Victoria a Angliei, a fost o regină rea? Şi Antoniade i-a prezentat lui Mihai Viteză un plan detailat. Şi de la plan, s'a trecut la aplicare. Şi Mihai, ca un "Rege constituţional", a dat primul comunicat: "Comitetul Naţional va avea de acum înainte o preşedintă şi nu un preşedinte şi această preşedintă, prima preşedintă, avea să aibă un nume sonor, un nume istoric: se va numi Ioana Brătianu. Mihai Viteză a făcut acest prim pas cu frică. Ce vor face **iloţii**? Şi a văzut că **iloţii** au primit acest prim comunicat fără nici un murmur. Şi a prins curaj. Antoniade, chemat la ordine, i-a ridicat planul făcut de el în slăvi. "Majestate" v'am vorbit de obişnuinţă. Aţi văzut că acest prim comunicat dat de "Majestatea Voastra", a fost primit fără nici un murmur serios. Un "guvern român" pentru prima oară are în fruntea lui o femeie şi aţi văzut că Românii, dacă nu au primit această măsură cu aplauze, în orice caz protestele au fost rare şi aceste proteste au venit din partea dizidenţilor legionari. Aţi văzut că Românii, au înghiţit, această primă măsură a "Majestăţii Voastre". Romanii au fost obişnuiţi să înghită tot ce face un rege, de la Măria Sa, Vodă Carol al II-lea.

Al doilea punct al planului nu a fost primit tot cu frică de Mihai Viteză. "Să trimitem la plimbare tandemul Boldeanu-Penescu şi în locul lui să punem un alt tandem: Iancu Raţiu-Brutus Coste. M'am gândit mult la această soluţie. Aceşti doi corifei-Raţiu-Brutus Coste-singuri nu fac nici un ban, dar amandoi devin o forţă. Dar la aceasta trebuieşte lucrat cu prudenţă. Intâiu să dăm un comunicat prin care să anunţăm ca "Majestatea Voastră" îşi retrage învestitura pe care aţi dat-o "guvernului" condus de Ioana Brătianu şi deocamdată, până la noi ordine, "Majestatea Voastră" nu va da "Inalta Voastră" învestitură nimănui până la o dată în care veţi constata că o grupare politică o merită". Acest comunicat a primit protestele dlui Mihai Fotin Enescu în "Cuvântul Romanesc" în care comunicatul lui Mihai Viteză este calificat de "clar-obscur" dar ceiace a provocat cele mai acerbe proteste, a fost alt comunicat prin care se făcea cunoscut "iloţilor" români că "Majestatea Sa" a primit în **audienţă de lucru** pe dl dr Iancu Raţiu. Titlul dat acestei audienţe, **de lucru**, era gresit şi nu se ştie cine a comis aceasta greşală, Iancu Raţiu sau Mihai Viteză. Părerea mea este că gafa a fost comisa de doctorul Iancu Raţiu care în graba lui sgâlţâită de a ajunge cât mai repede în fruntea exilui românesc, a voit să-l pună pe Viteză în faţa unui fapt împlinit din care să nu mai poată da îndărăt, adică să-i dea Investitura regală. Şi Investitura regală nu i-a fost dată şi nici măcar "audienţa de lucru" nu a fost urmată de a doua, nici până azi.

Conform planului lui Antoniade, pe Mihai Viteza îl interesa să anunţe exilului românesc cât mai repede, hotărîrea lui de a o numi pe fiica lui cea mai mare Margareta, moştenitoare la tronul României. Conform acestui plan a dat cele două comunicate, primul că numeşte pe Ioana Brătianu preşedintă a Consiliului Naţional şi al doilea că îşi retrage Investitura dată Comitetului a cărui preşedintă era Ioana Bratianu şi că îl va da mai târziu unei formaţii politice care îl va merita. In dosul acestor comunicate "clar-obscure", Mihai Viteză ascundea marea lui bombă: hotărîrea lui de a numi pe fiica lui cea mai mare, Margareta-Mărgărita, cum a botezat-o doctorul Iancu Raţiu–, moştenitoare la tronul României. Acest lucru nu a fost bănuit în tot exilul românesc de nimeni, afară de modesta mea persoană. Desigur, ca urmare a unui nou plan făcut de George Antoniade, Mihai Viteză a gasit cu cale sa nesocotească exilul românesc şi să se adreseze unei reviste franceze "Point de vue", din 27 Iulie 1984. Deci anunţul făcut de Mihai Viteză la 27 Iulie 1984, unei reviste franceze, a fost făcut cititorilor, în Decembrie 1981, într'un articol din revista "Carpaţii".

* * *

Teza dlui Raţiu era să se facă cât mai repede o adunare care să-l aleagă şi să-l numească şef al Românilor de pe mapamond, şi această teză coincidea cu aceia a lui Mihai Viteză care vroia ca totul să se facă cât mai repede, el, în calitate de rege, să anunţe pe fiica lui cea mai mare, Margareta, moştenitoare la tronul României. Cel care se opunea acestui plan, era grecul Antoniade, care găsea că nu e bine să se ardă etapele. El găsea că gruparea politică a dlui Raţiu era prea tânără, trecuse prea puţin timp de la lansarea "Chemării" către exilul românesc şi înainte de toate, trebuia să se treacă la o temeinică organizare a tinerei grupări a dlui Raţiu. Domnul Raţiu era convins, în grăbirea lui, că era destul recunoaşterea de către Mihai Viteza şi darea "Inaltei Investituri", ca domnia sa să devină şeful cel mare al întregului exil românesc de pe mapamond. Până la sfarşit, a avut câştig de cauză teza dlui Antoniade şi dl Iancu Raţiu a pornit la o grăbită organizaţie a grupării lui.

Au avut loc mai multe întruniri dintre care cele mai însemnate au fost întrunirile de la Bruxelles (12 Februarie) şi 19 Iulie şi 15 Octombrie de la Paris. In aceste întruniri s'a hotărît ca să se convoace o mare întrunire la 12-13 Noembrie la Paris, întrunire care să decidă **convocarea unui Congres**. Contra acestei grăbiri a dlui Iancu Raţiu, era în primul rând dl Zamfirescu de la Paris susţinut de dnii Câmpeanu şi Korne. Domnul Iancu Raţiu cerea ca la acest Congres să se treacă la alegerea unui şef al exilui românesc şi la alegerea de şefi şi subşefi, etc., dar la această cerere se opunea grupul dlor Zamfirescu, Câmpeanu şi Korne care susţineacu că exilul românesc **nu era încă pregătit pentru aceasta** şi cereau ca alegerea şefului şi subşefilor să se facă cât mai târziu. Această cerere a grupului, să-i zicem de la Paris, era o cerere cuminte, dar ea se opunea dorinţei lui Mihai Viteză şi în special a celei ce avea să se confrunte cu violenţă la Paris, la întrunirea de la 12 şi 13 Noembrie.

Pentru prezidarea acestei confruntări a fost ales căpitanul Chintescu de la Paris, un om moale şi cumpănit. In prima zi iau parte la discutii următoarele persoane: dr. Coroianu, M. Vlad, I. Catona, Ioana Brătianu, A. Lepădatu, G. Petrov, D. Iarca, D. Zamfirescu, S. Budişteanu, D. Lupascu, R. Câmpeanu, I. Rusu, I. Dănilă, M. Constantinescu, Dna Vasilescu, dl V. Ionescu, Hraţiu Sârbulescu şi Roşianu. Acest domn Roşianu cere ca să se treacă la organizarea exilului românesc şi să se aleagă cât mai repede şefi şi subşefi ai exilului românesc. Era teza dlui Raţiu adusă în discuţie de acest domn Roşianu, un om violent, care era şeful grupului din Germania şi dl Raţiu avea să-şi sprijine întreaga lui acţiune, pe acest grup. Şi dl Roşianu cerea grabă în rezolvarea acestei chestiuni deoarece domniasa şi ceilalţi români din Germania, sunt **obligaţi** să plece spre casele lor, a doua zi dimineaţa. Şi s'a discutat aceasta grabnică chestiune dar nu s'a luat nici o hotărîre. In această şedinţă s'au utilizat şi insulte iar domnului căpitan Chintescu, i s'a spus că este un om bătrân şi răsuflat care nu-şi are locul la preşidenţia unui asemenea **Congres**. Şi domnul Chintescu s'a retras, părăsind cu demnitate această sală turbulentă. A doua zi avea să aibă loc marele scandal. Rămânând locul de preşedinte liber, la acest loc îşi prezintă candidatura dl Roşianu, cel care în ajun pretinsese că este **obligat** să plece în Germania. Era clar că se utilizase o minciună pentru a se aduce cât mai repede în discuţie chestia **marelui şef** şi a celorlalti şefi mai mici. Din stupoarea generală produsă, îşi revine

dl Korne care spune că în conformitate cu uzanţele, locul de preşedinte devenind liber prin retragerea dlui Chintescu, revine une persoane din Paris, adică ţara care găzduia **Congresul**. Şi s'a produs marele scandal. Domnul Zamfirescu care a părăsit sala îsi publică în B.I.R.E. la 25 Decembrie, motivele care l-au obligat să plece: "In atmosfera sufocantă din sala de adunare, o discuţie civilizată nu mai putea avea loc".

...Si "cred deasemenea că o activitate politică trebuie să cuprindă şi noţiunile de corectitudine, echitate şi decenţă. Manifestările partizane organizate la Paris la 12 dar mai ales la 13 Noembrie, nu au cuprins aceste noţiuni. Atunci când a devenit clar că reaua credinţă domină atmosfera sălii, am considerat că a mai rămâne s'ar interpreta ca o acordare a unui gir. **Am preferat să plec pentru a respira aer curat**".

Şi acum iată motivele care l-au obligat să părăsească sala **Congresului** pe alt român din Paris, dl Câmpeanu care îşi publică protestarea lui în foaia la care este codirector, B.I.R.E. "Datorită **tumultului** provocat de tentativa desemnării dlui Radu Roşianu ca preşedinte al reuniunii, n'am avut timp să arăt persoanelor prezente motivele care m'au determinat să părăsesc sala"... In acest scop s'au produs **incidente degradante**, s'au folosit acuzaţii, **insulte şi neadevăruri**"... Unele persoane veniseră din Germania **nu pentru a discuta mai multe variante posibile**, ci pentru a impune cu orice preţ **varianta lor**. In felul acesta a fost lovită colaborarea ce fusese începută la Offenbach şi Bruxelles şi s'a deturnat din drumul ei o iniţiativă care slujea unirea energiilor utile"... "Anumite persoane veniseră la Paris numai pentru a forţa pe ceilalţi să accepte **organizarea unui aşa numit Congres, producător de preşedinţi şi vice** presedinţi"... "**Transformând consfătuirea** românească într'o reuniune de partizani exclusivişti, s'a provocat o nouă fracţionare a exilului"... "Aşa se face că **reuniunea** de **partizani** din ziua de 13 Noembrie, n'a slujit propăsirea ideii unitare în exil". Acestea sunt frazele dlui Câmpeanu **care cravaşează obrazul dlui doctor Iancu Raţiu**.

Tot în B.I.R.E. un alt român îşi arată impresiile lui în urma **marelui Congres**: "O serie de oameni, de care nu mai auzisem niciodată, şi pe care nu i-am găsit pe nicăieri în acţiunile româneşti s'au produs să constituie un grup, care împreună cu dl Ion Raţiu să pregătească congresul românilor de pretutindeni. Intre sprijinitorii ideii am rămas uluit să-l văd pe dl Rusu din Paris, care ne spunea că rostul nostru nu este să **combatem comunismul**. Pe un alt domn, Popov sau Petrov sau aşa ceva, dar care îşi zicea Ion de la Vidin, l-am auzind strigând prin sală **că este păcat că N. Iorga nu mai este în viaţă căci i-ar smulge barba, l-ar călca în picioare şi l-ar ciurui de gloante**. Acest domn a fost desemnat ca împreuna cu ceilalţi necunoscuţi de care pomeneam să organizeze unirea românilor".

Impreună cu dnii D. Zamfirescu şi Câmpeanu, au mai părăsit sala şi următorii: Nicolae Lupan, Mihai Korne, Ioana Brătianu, Şerban Budişteanu, Marius Roşca, Ion Solacolu, Mircea Vasilache, Dan Damian, Nicu Niculescu, Şerban Sturza şi alţii. In sală, cu rare excepţii au rămas partizanii **Congresului** propus de dl doctor Raţiu, majoritatea fiind urmată de români din Germania, condusă de dl Radu Roşianu. In sală a inceput să se respire, nu **aerul curat**, cel dorit de dl D. Zamfirescu, ci cel îmbâcsit de **partizanii** dlui Raţiu. In această sală, aşa cum îi plăcea dlui doctor Raţiu, acesta s'a ridicat să pronunţe un discurs, aplaudat de **partizani**. Şi în acest discurs, ţinut în faţa celor rămaşi după ce dnii Câmpeanu, Korne, Zamfirescu, etc. au părăsit sala, dl doctor Raţiu a spus că acei oameni care au rămas, trebuie să meargă înainte deoarece acesta este drumul cel bun. Acest drum este rezultatul unei munci de trei ani de zile, "pentru a-i lămuri pe toţi români din lumea întreaga (din tot mapamondul), despre ce este vorba" (?). E drept că dl doctor Raţiu avusese alături de el în această muncă titanică (?), o serie de oameni care împărţiţi în grupe şi subgrupe, lucraseră, întâi ca sa se lamurească pe ei şi apoi pe ceilalţi, cu alte cuvinte lucrasera pentru **democraţie**. Din aceste grupe şi subgrupe, făcuseră parte dnii Radu Câmpeanu, Ioana Brătianu, Horia Georgescu, Mihai Korne, Aurel Lepădatu, Mihnea Romalo, Marius Roşca, Şerban Sturza, Ion Varlam, şi Dinu Zamfirescu. Şi la sfârşit, după ce s'a făcut marea curătenie, s'a format un comitet care să organizeze un alt **mare Congres** la Geneva. Acest comitet era format din dnii Dan Cernavodeanu, **Ion Varlam**, Doru Novacovici, Ion Raţiu, **Horia Georgescu**, I. Suveica, R. Roşianu, Petre Belker şi dna Vasilescu. Din noul comitet fac parte numai două persoane-afară de marele şef—, dnii **Varlam** şi **Horia Georgescu** care au **muncit** pentru lămurirea românilor de pe tot mapamondul iar ceilalţi s'au retras cu toţii în faţa comportării **dictatoriale** a marelui şef. Dealtfel, după cât se pare, şi aceştia doi s'au retras sau au fost daţi afară de marele şef. Este vorba de dl Horia Georgescu, care trecea ca mâna dreaptă a şefului dar despre care nu se mai aude nimic, numele lui a dispărut de la conducerea ziarului dlui doctor Iancu Raţiu. Şi se pare că acelaş lucru s'a petrecut şi cu dl Varlam.

* * *

Inainte de închiderea Consfătuirii de la Paris, dl doctor Raţiu a avut o plăcută surpriză, un domn care nu luase parte la furtunoasele desbateri ş'a ridicat şi a spus că el este gata să pregătească viitorul **Congres** de la Geneva, pe cheltuiala lui. Acest domn, numit I. Suveica, era preşedintele "asociaţiei refugiaţilor români" din Elveţia. Bucuria dlui doctor Raţiu a fost de scurtă durată. Pe lângă că era **Neamt** din România ceiace pentru domnul Raţiu era un bine deoarece în cazul ca l'ar însărcina cu organizarea Congresului de la Geneva l'ar pune bine cu cercurile **nemteşti** din America, acest domn **ţinea secret** numărul membrilor societăţii sale şi alegerile ce le făcea erau pe calapod R.S.R.-ist, cu ordinile de zi prefabricate, cu candidaţi care nu-şi prezentau trecutul politic şi profesional, cu uşi închise etc. Domnul Suveica a fost pârît domnului doctor Ratiu şi acesta a fost obligat să se deranjeze şi să de deplaseze la Geneva ca să ancheteze acest caz. La această anchetă, domnul Suveica a citit un curriculum vitae propriu în care a arărat printre altele că, **nu a solicitat şi nici nu a fost solicitat să devină membru de partid**. La întrebarea directă dacă **a fost sau nu a fost membrul partidului comunist**, nu a răspuns. Cu toate acestea, domnul Raţiu a considerat că în urma anchetei, domnul Suveica a **iesit basma curată**. Totuşi domnul doctor Raţiu a declarat că membrii de partid **nu au ce căuta în comitetele de conducere ale asociaţiilor de refugiaţi**. Aceasta l'a supărat foarte mult pe domnul Suveica şi acesta a demisionat de la preşidenţia comitetului de organizare a **Congresului** de la Geneva şi a plecat trântind uşile ca domnul Brătianu în Conferinţa de la Paris, ceiace a obligat pe domnul Raţiu să însărcineze pe alt român cu organizaţia Congresului de la Geneva. Acest român, un necunoscut în plus, în exilul românesc, este domnul Gane.

Dar ceiace a urmat la Geneva, a fost o adevărată excrocherie electorală. Deşi domnul doctor Raţiu este ardelean şi deci neobişnuit cu năravurile electorale ale Brătienilor, la alegerile de la Geneva, a dovedit că îi întrece pe toţi Brătienii la un loc. La Geneva, românii au avut să vadă un nărav electoral de mult dispărut, că este reînviat de domnul Raţiu, adică cei morţi sunt invitaţi să voteze. Dar nu numai cei morţi au fost invitaţi sa voteze ci chiar şi acei care nu au existat niciodată. S'a văzut că la alegeri au participat 106 români şi cu toate acestea numărul voturilor pentru alegerea preşedintelui, domnul doctor Raţiu, a fost de 224 iar pentru alegerea celor 11 membrii din comitet, a fost între 150 şi 220. De unde au iesit aceste nepotriviri de cifre? In "Lupta" domnul Korne găseşte o explicaţie în faptul că în afara voturilor individuale, s'au alocat câte 10 voturi de fiecare organizaţie. Dar "unele dintre aceste organizaţii nu ne sunt cunoscute iar în ceiace le priveşte pe celelalte, nu ştim numărul de membri care intră în componenţa lor, dar procedul este nefericit şi nu trebuie să constituie un exemplu pentru refugiul românesc"— Lupta 7 Iunie 1984. Deci unele dintre aceste organizaţii de pe mapamondul domnului doctor Raţiu, unele nu ne sunt cunoscute, spune domnul Korne, deci înşelăciunea domnului Raţiu, ar merge, dar iată că este o societate complet necunoscută asupra căreia s'ar

putea spune aproape cu certitudine câţi membri are şi această societate este a domnului Marin Roşcanu din Gabon (Africa). Pe acest element domnul doctor Raţiu pune mari speranţe şi deaceia l-a făcut ales membru în comitet fără să mai cerceteze dacă acest domn a fost sau nu membru al partidului comunist în Romania. Domnul Roşcanu este căsătorit, are 50 de ani şi are trei copii din care cel mai mare ar putea să aibă 23-25 de ani, iar ceilalţi, sunt minori. Deci în continentul african, în care domnul Roşcanu este profesor la Libreville, avem o familie formată din trei persoane majore şi care fac o societate din partidul domnului Raţiu. Şi iată că această societate de trei persoane, a primit din partea domnului Raţiu **10 voturi** la alegerile de la Geneva. Chestiunea este clară şi să ne spună domnul doctor Raţiu, dacă aceasta nu este o excrocherie electorală mai mare decât cea comunistă, la alegerile din Noembrie 1946. Dar nu are nici o importanţă. La Libreville, domnul profesor Roşcanu, cu trecerea pe care o are a reuşit să obţină înfiinţarea unei ore în limba română la Libreville (Africa 1) care face o nemaipomenită propagandă pentru Ţara noastră şi pentru acest lucru, fără îndoială domnul Roşcanu merită să fie felicitat şi el şi şeful lui, domnul doctor Raţiu. Dar desigur că există şi limbi rele, pismaşe, care vorbesc şi scriu contra acestei nemaipomenite realizări. Iată ce scrie domnul Korne în Lupta lui, din 22 Decembrie 1984: "In ce priveşte Radio Libreville (Africa 1), el se aude cu greu în afara hotarelor Gabonului, nu ştim deci cum se va putea auzi în România vocea Uniunii Mondiale UMRL. **Să ne cunoaştem lungul nasului!!!**".

Dar această voce rea, pismaşă a domnului Korne, are toată bunăvointa de a permite domnului Varlam, partizan al domnului doctor Ratiu, să scrie în Lupta domnului Korne, rânduri mai mult decât frumoase despre **Congresul** domnului Raţiu. Iată ce scrie domnul Varlam: "O altă surpriză agreabilă ne-au oferit-o cei care sub conducerea domnului Nicolau Golfin au pregătit la faţa locului, ţinerea **Congresului**. Graţie domniilor lor organizarea a fost optimă, contrastând în mod vădit cu cele la care ne-au obişnuit precedentele reuniuni de acest tip. Această organizare a impus desbaterilor o disciplină şi o ţinută de o calitate superioară, reducând şansele celor care prin manevre, provocări, etc. ar fi vrut să abată **congresul** de la obiectivul propus. Trebuie amintite şi meritele serviciului de ordine care a fost ajutat de poliţia universităţii pentru a împiedeca pe cei nepoftiţi a intra în sală sau a creia desordine" ..."S'au remarcat în mod particular dna **Yolanda Strănescu (din Marea Britanie) care a prezidat cu autoritate, competinţă şi moderaţie la alegeri** şi dl Iom Ghika ale cărui intervenţii au fost printre cele mai apreciate de adunare"... "Inainte de scrutin, domnul N. Iarca (Elvetia) şi-a exprimat regretul că domnii Mihai Korne şi Radu Câmpeanu nu se află printre candidaţi".

Am în faţa mea o foaie care apare în America, sub conducerea domnului George F.A. Boian. Şi în această foaie găsim rânduri asupra **Congresului** domnului Raţiu care ar face obiectul chemării în faţa justiţiei. Sa ne lamurim. Intr'o gazetă pot apare articole care ar face obiectul amestecării justiţiei dacă nu sunt adevarate. Dar dacă ceiace se scrie este oglinda purului adevăr, justiţia trebuie să tacă şi mai mult, trebuie să tacă şi să înghită cel care se pretinde insultat, etc. In acest ziar apare un articol nesemnat, scris de un participant la **Congresul** domnului Raţiu. Autorul se ascunde sub semnătura: **Participant la Congresul de la Geneva-Viena**, şi articolul este publicat la rubrica "Tribuna liberă". O gazetă, publicând un articol la "Tribuna liberă", arată de la început că direcţia gazetei nu-şi dă girul ei asupra acestui articol şi totul rămâne la aprecierea cititorului, dar cel de care este vorba în acest articol, dacă se consideră insultat, are tot dreptul sa dea în judecată pe autorul articolului şi pe directorul gazetei, cu atat mai mult atunci când articolul nu are semnatură sau articolul este publicat sub un pseudonim, etc. Domnul Boian este un gazetar vechi şi fără îndoială că el cunoaşte toate aceste lucruri deci dacă a publicat acest articol, înseamnă, nu numai că domnul Boian cunoaşte pe semnatarul acestui articol, dar că semnatural i-a dat asigurări că tot ceiace cuprinde acest articol, corespunde purului adevăr şi că dacă gazeta va fi dată în judecată, semnatarul se va prezenta şi va dovedi ca tot ceiace a scris este adevărul pur. Deci până atunci, noi ceilalţi avem tot dreptul să folosim drept adevăruri ceiace publică domnul Boian la "Tribuna liberă" a ziarului "Tribuna noastră" din April-June, 1985.

"Al treilea: domnul Raţiu a fost primul care a propus-o pe doamna Strănescu în comisia de votare. Este adevărat că doamna Strănescu e mai tânără ca domnul Raţiu şi înca "autoritară" din moment ce tăia de pe listă fără drept de apel, lovind în demnitatea omului. Mă întreb: dacă doamna Strănescu nu era în comisia de votare, mai era domnul Raţiu presedintele U.R.L.? Cred că nu. Ceiace am auzit de la alţi compatrioţi din exil în legatura cu relaţiile dintre doamna Strănescu şi Raţiu nu mă mai miră. Ar trebui să se gândească şi domnul Raţiu că **este la o vârstă şi nu ar fi demn să strice casele oamenilor**".

. Vedem că participantul din Viena, îl acuză pe domnul doctor Raţiu că-i pune coarne domnului Strănescu, care este mult mai tânăr decât dânsul, dar această acuzaţie fiind mult mai uşoară şi fiind şi picantă, o vom lasă la urmă. "Mai mult, să tai din capul locului de pe lista de candidati un azilant pentrucă are paşaport român este o mare jignire adusă demnizăţii unui om, credinţei în Dumnezeu şi onoarei obiceiului noastre (?). Dar alţii nu au încă şi paşaport român ţinut la naftalină pentru orice eventualitate... (am auzit de Lupaşcu, Roşcanu...). Al cincilea: am votat că cei care au fost membri de partid nu pot fi aleşi în organele de conducere ale URL. Atunci, dacă am votat aşa, domnul Lupaşcu de ce a fost "ales"? Dar domnii Mailz şi Roşcanu? Aceşti membri de partid, poate chiar mai sunt încă, şi se pare că l-au informat pe tov. Raţiu despre situaţia lor politică. Dar se vede că tov. Raţiu avea lista completă şi nu a mai dorit să facă modificări. Mă întreb: ce este mai grav: că ai plecat din ţară cu paşaport sau că eşti comunist cu state vechi? Atunci noi ce am votat? Lista care era stabilită la Londra sau în alta parte de tov. Raţiu după "consultări" cu doamna Strănescu?

Al şaselea: îl întreb pe tov. Raţiu şi pe dumneavoastră stimaţi compatrioţi: din organele de conducere ale URL pot face parte şi ofiţeri de securitate? Se pare că da din moment ce tov. Raţiu i-a "ales" pe tov. Lupaşcu şi Meiltz din cauza cărora mulţi au suferit torturi şi umilinţe la canal. Cum pot să-mi explic că fraţii din ţară ai tov. Lupaşcu, colonei, au o situaţie foarte bună şi nu-i stânjeneşte nimeni?".

Să ne lămurim: domnul participant de la Viena, îl acuză pe domnul Raţiu că deşi i-a anunţat pe toţi şi i-a pus să şi voteze că foştii membri de partid nu pot fi aleşi în organele de conducere ale URL totuşi cunoscându-le cazul, au fost "aleşi" domnii Lupaşcu, Roşcanu şi Meiltz? Dintre acestia trei, cazul domnului Roşcanu pare a fi destul de clar. Acest domn a lucrat ca inginer consilier în Maroc timp de 4 ani şi nu se poate să lucreze cineva în străinătate atâta timp fără să fie membru al partidului comunist şi încă un membru de nădejde. Noi credem că domnul Raţiu a închis ochii-după ce s'a consultat cu doamna Strănescu—, pentrucă aveau un membru rar-în Gabon—, un membru care avea trecere acolo şi în plus obţinuse un post de radio ca să poată face propagandă în Romania, o mare propagandă cu care se poate face concurenţă celor de la Europa Liberă. Despre domnul Lupaşcu, domnul participant, ne spune că bănuişte că mai este membru de partid şi că ţine paşaportul român la naftalină pentru orice eventualitate. Şi în plus, domnul Lupaşcu are în Ţară un frate ofiţer la Securitate şi domniasa a scris o broşură despre "Alteta Sa Mărgărita". Nu ţi se pare domnule doctor Raţiu că aceasta e prea mult? Dacă nu e adevărat, atunci domnule Raţiu dă-l în judecată pe domnul Boian şi scoate-l pe domnul Lupaşcu, **basma curată**. Dar ziarul domnului Boian a apărut în Iunie şi de atunci au trecut câteva luni şi nu s'a auzit nimic în exilul românesc în care se aud toate. Şi credem că nici nu se va auzi, ca în cazul Suveică, domnul doctor Raţiu va considera că nu s'a întâmplat nimic şi va tăcea chitic. Ca şi în celelalte cazuri,.

domnul doctor Raţiu va considera că **câinii latră şi caravana trece mai departe**.

Dar iată şi cazul cel mai grav, presentat de domnul participant: "Al şaptelea: tov. Cernovodeanu care este **homosexual**, aspect cunoscut de tov. Raţiu. Au ajuns să ne conducă homosexualii?" Da, cazul de faţă este cel mai grav şi are dreptate domnul participant să ţipe: au ajuns să ne conducă homosexualii? Românii, toţi românii au repulsiune faţă de tagma **invertiţilor**, nu-i poate suferi, **nu-i admite**. Au fost şi în Ţară şi în exil şi tot-deauna, când aceşti **invertiţi** au fost descoperiţi, Românii au luat măsuri de profilaxie. Şi în cazul de faţă, domnul doctor Raţiu are datoria să-l dea în judecată pe domnul Boian şi **să-l scoată basma curată**-dacă poate şi pe domnul Cernovodeanu ca şi pe tovarăşul Suveica.

Şi să ne înapoiem la cazul Strănescu pe care eu continui să-l consider caz uşor, deşi picant. Se pare că domnul participant nu-şi dă seama că în Societatea modernă sunt astăzi alte legi de conducere. In această societate modernă, mai ales în Vest, astăzi se consideră că femeia care nu are un amant nu este femeie, iar cazul bărbaţilor neîncornoraţi devine din ce în ce mai rar şi e pe cale de dispariţie. Domnul Raţiu, un om de 68 de ani, are dreptul să pună coarne unui bărbat tânăr de 35 de ani, mai ales când dispune de bani. Aşa afirmă domnul participant, că este cazul doctorului Iancu Ratiu, om bătrân de 68 de ani şi al domnului Strănescu, om de 35 de ani. Cred dealtfel că dacă Strănescu ar da în judecată pe domnul participant, acesta ar ieşi achitat. In afară de asta, se pot prezenta mai multe cazuri şi după părerea mea un caz rar este cazul doctorului Iancu Raţiu. E vorba de un bărbat de 68 de ani, căruia i se aprind călcâile după o femeie mult mai tânăra decât el. Sunt femei carora le place să **flirteze** cu orice bărbat care-i face curte şi bărbatul femeiei în chestiune, găseşte că acest lucru este normal, mai ales când bărbatul are o bună situaţie, e **şef** şi dispune de bani. In unele cazuri, femeile merg mai departe: dau întâlniri bărbatului în chestiune, îl întâlnesc la cafenea, bar dar nu trec mai departe. Dealtfel nici nu se poate merge mai departe, când bărbatul are 68 de ani. Seara, când soţii se întâlnesc, femeia îi povesteşte cele întâmplate soţului şi râd amândoi în pumni de berbantul căruia i s'au aprins călcâile. Câteodată se întâmplă ca soţul înţelegător să fie **ales** casier al unei societăţi oarecare. Şi viaţa îşi urmează cursul mai departe şi soţii continuă să-şi râdă în pumni de **moşul** căruia, la aproape 70 de ani, i se aprind călcâile dupa o femeie mult mai tânară decât el. In cazul de faţa, rolul moşului de 70 de ani, îl joacă, fără îndoială, domnul doctor Iancu Raţiu.

va urma

UN PERFID ATAC ÎMPOTRIVA MISCARII LEGIONARE

de Traian POPESCU

E curând a apărut în editura Ion Dumitru din München, primul volum al unui aşa zis interviu intitulat "In Serviciul Mareşalului" atribuit unui cercetător american Larry Watts, ziarist bursier al Fundaţiei Fulbricht din Statele Unite, însărcinat de ea de a cerceta şi deslega problema "Ion Antonescu şi România".

Nu este nici prima, nici ultima lucrare sugerată de "anumite cercuri americane" sau de comuniştii de la Bucareşti, apărută în cei 45 de ani scurşi de la înălţarea de pe baricadele legionare din Septembrie 1940 a generalului Ion Antonescu la funcţia de Conducător al Statului Naţional Legionar Român.

6 Septembrie 1940. Legionarii ocupa Bucurestii cerând abdicarea Regelui Carol al II-lea. Poetul Radu Gyr in frunte.

E însă cea mai pervers ticluită, prin parafrazarea neruşinată şi tendenţioasă a broşurii defăimatoare lansată de General şi Ică Antonescu, după născocita rebeliune legionară din Ianuarie 1941, sub titlul "Pe Marginea Prăpastiei" care astăzi, ca un bumerang al dreptăţii istorice, se întoarce împotriva inspiratorilor, fiind ei cei care, urmare ambiţiilor nemăsurate şi lipsei de perspicacitate politică, au împins România în prăpastia comunistă a lui 23 August 1944, degradând Ţara noastră la ultima treaptă din Estul Europei, ca omenie, bunăstare şi civilizaţie.

Interlocutorul Domnului Larry Watts, o aminteşte, ca sursă documentară în tot cuprinsul lucrării, încât la sfârşit impresia

lăsată cititorului, e că totul ar fi special preparat pentru a justifica acţiunea generalului în Septembrie 1940-23 Ianuarie 1941 şi perioada dictaturei militare care a urmat, de eliminare a Mişcarii Legionare Codreniste de la conducerea Ţării şi lichidarea fizică a adepţilor ei, naţionalismul românesc şi anticomunismul lor radical, stânjenind planurile de dominaţie ale mafiilor naţionale şi internaţionale.

Abrogând Statul Naţional Legionar cu ajutorul tancurilor Führerului Adolf Hitler, aflate în România, chipurile ca s'o apere de eventuale atacuri ale comunismului sovietic, Generalul Ion Antonescu, în 3 ani şi jumatate de crudă dictatură personală, concretizată în parrafa "se vor reabilita Post Mortem", a secerat mii de vieţi tinere, nevinovate de mişeliile puse în sarcina lor de autorii pamfletului Pe Marginea Prapastiei, împingând România şi Neamul în prăpădul fatidicei scadenţe 23 August 1944, trădarea trădării, cum denumeşte actul Ion Tolescu, confirmând viziunea politică a lui Corneliu Zelea Codreanu: citez:

> "De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care susţine că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza".

viziune transmisă generaţiilor tinere ale României Mari încă din 1919, din pădurea Dobrina-Huşi, întărită prin circulara din 1936 şi contra realizarii căreia a luptat consecvent până la uciderea lui mişeleşte în pădurea Tâncăbeşti, în noaptea de 29-30 Noembrie 1938, de sbirii asasini plătiţi de un Rege desfrânat, unealta mafiilor amintite.

Investigaţiile trimisului american s'au facut în România R.S.R.-istă între Septembrie 1982-August 1984, coincizând cu tendinţa regimului comunist de a reabilita figura mareşalului Ion Antonescu, nu ca erou militar al cruciadei anticomuniste de la 21 Iunie 1941 până la 23 August 1944, merit incontestabil, ci ca acerb persecutor al Mişcării Legionare şi al Comandantului ei Horia Sima.

Logic autorităţile comuniste de la Bucureşti, prin "delegaţii" locali ai mafiilor, i-au furnizat ca interlocutor un fost ofiţer-căpitan, maior sau colonel, fost membru al Cabinetului Militar al mareşalului, om de încredere al lui şi bineînţeles duşman visceral al legionarismului. Acesta, azi prizonier al regimului-cu creerul spălat şi reeducat în diversele laboratoare înfinţate de comunişti în acest scop în cei 45 de ani de atotputernicie dăruită de "Aliaţii" învingători, **s'a simţit obligat**, să povestească şi să susţină, ceace s'a convenit, sau le convine, şi nu adevărul, sistematic deformat.

Dealtfel Larry Watts o confirmă la pag. 13, citez:

> "**Am fost îndrumat la Dumneavoastra** ca la o persoană care a luat parte la evenimentele din România anilor 1940-1944, în apropierea Generalului şi apoi Mareşalul Antonescu..."

iar interlocutorul recunoaşte alegerea **specială** făcută de general, pag. 21, paragraful 1, citez:

> "Pe ziua de 6 Septembrie 1940 am primit o telegramă dela Preşedenţia Consiliului de Miniştrii, cu urmatorul conţinut: "Capitanul de stat major... este mutat în interes de serviciu în Marele Stat Major al Armatei şi detaşat la Cabinetul Militar al Conducătorului Statului".

adăugând mai jos:

> "alcătuit dintr'un grup de ofiţeri de stat major recrutaţi la indicaţiile Generalului şi cu aprobarea sa".

Iar la pagina 22 paragraful 2 şi 3 continua marturia, citez:

> "...am fost repartizat ca ajutor de şef de birou la Biroul în sarcina căruia cădeau Operaţiuni militare, Transporturi, Aviaţia şi Marina. **Dupa Rebeliune am fost promovat ca şef al acestui birou, calitate în care am ramas pâna în ultimul minut al guvernarii Mareşalului Antonescu**".

* * *

Interlocutorul şi-a împlinit misiunea.

La circa 10 pagini cât totalizează întrebările Domnului Larry Watts răspunde cu cca.180 de pagini de ample răspunsuri şi comentarii personale care mai de care mai calomnioase asupra întâmplarilor din România dela 3 Septembrie 1940, până la 24 Ianuarie 1941, nepierzând nici un prilej în timpul discuţiilor de aşi manifesta vrăşmăşia contra legionarismului, utilizând abil armele dezinformarii practicată: minciuna, insultele şi în special fantezia rău voitoare, încât trimisul american, surprins de verva şi prodigioasa memorie a ofiţerului informator, de necrezut în atmosfera torţionară R.P.Ristă in care trăise "fidelul ales", s'a simţit obligat sa se spele pe mâini ca Pilat din Pont, spunând în prefaţă, citez:

> "Cercetarea mea a fost făcută cu intenţia de a scrie o istorie despre acea perioadă dar lucrând la acest proect **mi-am dat seama că niciodată într'o istorie adevărată, nu voi putea folosi adecuat materialul subiectiv foarte interesant**, conţinut în aceste interviuri... n'am voit sa pierd atmosfera creată... şi strein fiind, nu pot privi acele evenimente ca un român".

* * *

Pamfletul "Pe marginea Prăpastiei" e o operă colectivă la care au contribuit, uniţi în ură, conform revendicărilor ulterioare, duşmanii congenitali ai lui Corneliu Zelea Codreanu şi ai Legiunii Arhanghelul Mihail. Căpitanul preconiza reforme radicale în viaţa publică a României, prin schimbarea moravurilor politice practicate până atunci de politicieni, precum şi transformarea sufletească a omului român deformat prin acele practici. Aceşti duşmani erau: partidele politice, comunismul, ovreii, sionismul, mafiile internaţionale şi antonescianismul.

Deşi activitatea legionarilor era încadrată cu stricteţă în legile democratice şi Constituţia Ţării de atunci, pe care le respectau şi cereau să fie respectate la fel de restul populaţiei şi de autoritaţi, nu convenea beneficiarilor mentionaţi deveniţi stăpâni absoluţi ai României Mari, prin corupţie, viclenie şi impertinentă.

Sa-i luam pe fiecare în parte.

PARTIDELE POLITICE: Erau îngrijorate de priza doctrinei legionare a –OMULUI NOU– în masele tineretului care, indiferent de clasă, acceptase fără şovăire dura transformare morala şi umană cerută de CORNELIU ZELEA CODREANU –CAPITANUL–, bazată pe dragoste de Neam şi Ţară până la sacrificiul suprem, dragoste de aproape-creştină şi omenească-care armoniza colaborarea frăţească a claselor sociale: studenţimea, muncitorimea şi tărănimea, corectitu dine în exercitarea profesiunilor sau în însarcinările administrative în Stat, frânând prin exemplul austerităţii vieţii lor zilnice, uzanţele, abuzurile şi corupţia întronată de clientela politică a partidelor de guvernământ intrate în adevărată panică.

Electrizarea maselor din Decembrie 1937 de Partidul Totul pentru Ţara, expresia electorală a Legiunii Arhanghelul Mihail, care era condus de generalul Cantacuzino-Grănicerul, erou al primului răsboi mondial, situase Mişcarea pe poziţia de al treilea partid de guvernământ prin cele 66 de mandate de deputaţi obţinute.

Pactul de neagresiune electorală şi de vigilenţă comună a urnelor cu voturile exprimate încheiat cu Maniu si Gheorghe Brătianu, a evitat furtul şi sustituirea cu alte urne favorabile guvernului care patrona alegerile, cum era practica în trecut. Incercarea a avut efectul dorit de Ţară-alegeri libere-şi mulţumire, Ea s'a pronunţat masiv în favoarea partidului tineretului, nădejdea de totdeauna a unui neam sănătos şi a transformărilor preconizate de el.

Inebuniţi, camarila palatului condusă de ovreica Magda Lupescu şi tâlharii care-i înconjurau, l'au împins pe Regele Carol al II-lea, să dea frâu liber guvernului liberal formaţia Guţă Tătarascu, care patronase alegerile şi pentru prima data în istoria vieţii parlamentare româneşti le pierduse, pentru a unelti fără scrupule pentru eliminarea Căpitanului

şi a Mişcării din scenariul politic românesc, misiune revenită imediat guvernelar efemere Goga-Cuza, şi dictaturei personale a Regelui.

In acest scop, ministrul de interne Armand Calinescu, impus de Rege şi om al mafiilor, s'a dedat la cea mai desfrânată ilegalitate constituţională comiţând toată gama infamiilor imaginabile şi inimaginabile, călcând arbitrar legile Ţarii şi Constituţia, decretând-**ilegale**-Partidul Totul Pentru Ţară şi legionarismul –arestând fără ordin judecătoresc mii de şefi şi membrii ai acestor grupări sub pretextul mincinos de a fi susţinute de Germania hitleristă–.

Inchisorile şi lagărele de concentrare construite ad hoc au gemut de schingiuirile fizice la care au fost supuşi arestaţii, pentru a le smulge mărturii false împotriva lui Codreanu; nereuşind au trecut la mişeleasca soluţie de a asasina în noaptea de 29-30 Noembrie 1938–**more judaica**, prin strangulare, pe Căpitan şi alţi 13 legionari în pădurea Tâncabeşti, pretextând –încercarea de evadare– dintr'un convoi transport de detinuţi spre închisoarea Jilava Bucureşti, în care călătoreau numai ei, legaţi de mâini şi de picioare de băncile camioanelor, având fiecare în spate jandarmul călău care la un semnal convenit au pus în execuţie magnicidul, ascunzându-i apoi într'o groapă comună pregatită la Jilava, în care au vărsat acid sulfuric pentru a-i desfigura, răsturnând deasupra o imensa placă de beton armat de câteva tone greutate, iar la suprafaţă-ironie-amenajând o grădină cu flori.

Comunicatul oficial transmis la radio în ziua de 30 Noembrie la prânz spunea laconic, ca "în pădurea amintită un grup de partizani ar fi atacat convoiul şi in luptele care au urmat, deţinuţii au fost ucişi", fără alte pierderi, nici la atacatori, nici în garda care însoţea convoiul.

Ce cinism criminal şi ce palmă pe obrazul Ţării.

Regele plecase cu câteva săptămâni înainte în vizită oficială la Londra şi Paris, pentru a culege roadele trădării neamului prin împlinirea obligaţiei luată faţă de cămătari de a scoate din lege legionarismul codrenist, adică să semneze contractele împrumuturilor obţinute, oneroase pentru Ţară, dar fructifere pentru camarila ovreicei Lupescu şi a borfaşilor adunaţi de ea în jurul regelui tiran.

In noaptea Tâncăbeşti-lor era pe drum de întoarcere şi s'a oprit la Oradea, după ce pe parcurs vizitase la Berchtesgaden pe Führerul german Adolf Hitler, care îi confirmase că nu-l interesa politica internă a României. Deci frâu liber pentru punerea în execuţie a planului stabilit cu Armand Călinescu pentru lichidarea fizică a lui Corneliu Codreanu şi a altor 13 fruntaşi legionari. Telefonul dat de acolo casapului Călinescu a fost strigătul lui Cesar la trecerea Rubiconului –"Alea jacta est"– şi a doua zi intra triumfator în Capitala Bucureşti în ovaţiile jidovimei, în timp ce românii se ferecau în case consolându-şi durerea şi amarul în plânsete şi lacrimi.

Au trecut câteva luni de consternare şi apatie.

Regele asasin şi sbirul Armand Calinescu au profitat de ele pentru a întări măsurile represive luate împotriva aleşilor legali ai Ţării în alegerile din Decembrie 1937 –Codreanu şi Legionarismul–, încât la 23 Februarie 1939 ca Vice-Preşedinte al guvernului regal a acordat lui Leon Herman, co respondent al ziarului "Nemţesc" PARIS SOIR, interviul pe care-l reproducem în facsimil.

In paragraful 2, semnalat cu o acoladă, menţionează pactul încheiat cu ocultele financiare internaţionale şi aplicat cu monstruoasă inconştientă exterminând floarea tineretului României.

Legiunea şi Căpitanul ei, nu se ridicaseră rasial împotriva minorităţei semite, ci pentru a păstra suveranitatea naţională intactă, stăvilind abuzurile şi obrăznicia cu care înfeudaseră România intereselor lor materiale sub domnia regelui Carol al II-lea şi a ovreicei Magda Lupescu, deformând viaţa Statului Român, şi pentrucă în lupta anti-comunistă contra propagato-

LE VICE-PRÉSIDENT DU CONSEIL ROUMAIN ACCORDE SA PREMIÈRE INTERVIEW EN EXCLUSIVITÉ A « PARIS-SOIR »

«La Garde de Fer a disparu à jamais» nous affirme M. Calinesco

« En moins d'un an le peuple roumain a par deux fois exprimé son sincère attachement au nouveau régime. »

« Il n'y a pas chez nous de problème de minorités, tous les citoyens sont égaux devant la loi à l'intérieur de frontières que nous défendrions si elles étaient attaquées. »

(De notre envoyé spécial permanent Léon HERMAN)

BUCAREST, 22 Février. (Par téléphone).

La Garde de fer

— Et la Garde de fer ?

— C'est déjà une vieille histoire, dit le vice-président du Conseil. La Garde de fer n'existe plus. Il n'est donc plus nécessaire d'en parler. Son nom même n'a plus lieu d'être cité. C'est peut-être dommage pour vous et pour vos confrères journalistes car c'était là un excellent sujet de reportage sensationnel disparu maintenant à jamais. Excusez-moi de vous enlever ainsi, en quelque sorte, le pain de la bouche, s'excuse en souriant M. Calinesco.

Le ministre ajoute en conclusion :

— Mais vous pourrez décrire maintenant à vos lecteurs l'aspect d'une grande Roumanie forte et unie n'ayant qu'un désir, celui de travailler en paix et en parfaite amitié avec ses voisins, ses alliés et tous les peuples qui le désirent. »

Léon HERMAN.

rilor aberaţiilor marxiste, se isbiseră pretutindeni numai de agitatori şi agenţi provocatori ovrei, asmuţiţi cu înverşunare împotriva patriotismului românesc de presa ovreiască din Sărindar-Adevărul şi Dimineaţa, care bazată pe protecţia cuplului regal alertase sionismul internaţional contra justelor revendicări naţionale ale legionarismului, utilizând contra-i cele mai murdare acuzaţii şi minciuni, ajungând la decapitarea lui, dar nu la anihilarea urmărită.

La această luptă inegală ca forţă şi mijloace, Ţara a asistat tăcută deoarece Căpitanul le ceruse linişte, însă oamenii politici şi partidele au rămas nepăsătoare la drama tineretului, iar unii şi unele s'au făcut complicî la schingiurea lor, ca si cum n'ar fi fost conştienţi, că cei care sufereau erau copii lor şi cei mai buni fii ai Neamului.

Reproduc în continuare părerile a două persoane, mai mult decât calificate de a vorbi în cunoştiinţă de cauză de acea epocă pe care au trăit-o suferind alături de Ţară, pe propria lor piele, consecinţele demenţei regale: Pamfil Seicaru, admirator si prieten al regelui, director al ziarului Curentul, erou decorat în primul războiu mondial cu cea mai înaltă decoraţie românească, ordinul Mihai Viteazul, şi Generalul Platon Chirnoagă, comandant de divizie pe frontul anti bolşevic de la 21 Iunie 1941-la 23 August 1944, când forţat de loialitatea faţă de jurământul lui militar a trebuit să-şi îndrepte divizia pe frontul de vest unde su căzut prizonieri la germani, raliindu-se guvernului în exil al Domnului Horia Sima întocmit la Viena, luptând apoi până la 8 Mai 1945-capitularea Germanieicu două divizii pe Oder contra cutropitorului comunist.

Iată ce scrie Pamfil Seicaru în Istoria Partidelor, Naţional, Tărănesc şi National-Taranesc, vol II, Pag. 255/57, citez:

"Apele adânci sunt în curgerea lor liniştite; la fel şi poporul român înşeală prin aparenta lui linişte cu care acceptă resemnat vitregia împrejurarilor. Regele Carol a fost convins că într'un an dictatura lui a fost admisă de aproape unanimitatea tării. Ecoul acestei convingeri îl găsim în interwiul lui Călinescu". "Armand Călinescu nu arăta, în aceste declaraţii, un optimism publicitar; era expresia unei convingeri. Sapte luni mai târziu, s'a verificat în condiţii tragice, cât erau de amăgitoare aparenţele".

"Intrebarea este: urmărea regele permanentizarea regimului, consolidarea "Frontului Renaşterii Naţionale", dându-i funcţiunea pe care o avea partidul naţional-socialist în Germania? Pot răspunde că regele nu acorda acestui "front" o mai substanţială realitate decât acea acordată de opinia publică; a fost o măsură trecătoare, ţinta lui fiind refacerea celor două partide: liberal şi naţional-ţărănesc, cărora le erau destinaţi ca şefi: Victor Iamandi şi Armand Călinescu, respectiv. In judecata regelui, cele două partide ar fi asigurat funcţionarea pur formală a unui regim parlamentar comod, scutindu-l să mai exercite făţis dictatura. Fără îndoială că o asemenea concepţie era de domeniul himerelor, dar nu mai puţin sintetiza obiectivul final al operaţiei începute la 11 Februarie 1938".

In Istoria Partidelor, Naţional, Taranesc, şi Naţional-Taranesc, vol. II paginile 250-258: spicuim:

—"Suprimarea lui Corneliu Codreanu şi a şefilor mişcarii a urmat imediat după întrevederea regelui cu Hitler; ordinul l-a dat telefonic din Berlin".

"După moartea patriarhului Miron Cristea —7 Martie 1939— Armand Călinescu într'o cuvântare rostită la 18 Iunie 1939 în faţa surogatului de parlament cu deputaţi în uniforme, a încercat să definească regimul:

—"Revoluţia noastră a fost mai mult o revoluţie spirituală, o schimbare de mentalitate, o minunată revizuire a conştiinţei. In consecinţă restaurarea ordinei, întărirea ideii de autoritate, Statul repus în drepturile lui, aceasta a fost prima sarcină ce şi-o impusese noul regim".

"Revoluţie spirituala? Greu de conceput o revoluţie şi încă spirituală, făcută cu cele mai puternice mijloace de poliţie! O revoluţie fără o idee forţă, o revoluţie fără nici un conţinut afectiv, în afară de sentimentul de teama menţinut printr'o puternică organizaţie de supraveghere poliţienească, depăşită ca perfecţiune technică de regimul comunist. Ceace a dat acestei cuvântari a primului ministru o nuanţă de sinistră, ironie, a fost definirea "Revoluţiei noastre" ca o "minunată revizuire a conştiinţei".

"A fost într'adevar o încercare de revizuire totală a conştiinţei naţionale printr'o demisie morală, acceptându-se subordonarea intereselor Statului intereselor particulare ale regelui în scopul de a se acoperi exploatarea organizată de Elena Lupescu".

"Dictatura regală nu arbitra între interese de clase, în pluralismul ideilor de Drept, ci intre interesele Statului şi interesele unor particulari cari patronaţi ocult de ţiitoarea regelui, exploatau Statul prin contracte oneroase".

"In reacţiunea regelui, după asasinarea lui Armand Calinescu, nu poate fi vorba de o congestie asasina a furiei, este un act asupra căruia a meditat, dacă nu a fost chiar prevăzut mai de mult ca o ipoteza într'un plan de luptă. Fiorul de groază care a străbătut Ţara, acea tăcere totală ca în faţa unui cataclism, cuprindeau sentinţa data de sentimentul de omenie al poporului român, care a fost ultragiat de asasinatele din ordinul regelui Carol.

"Dictatura regală aluneca pe dâra de sânge".

Generalul Platon Chirnoaga în "Istoria Politică şi Militară a Războiului României contra Rusiei Sovietice" pag. 88-92, relatează aceleaşi evenimente; spicuim:

—"Regele Carol aflat într'o călătorie politică la Londra, Paris, Bruxelles şi Berchtesgaden s'a întors în ziua de 28 Noembrie. Imediat a dat ordin lui Armand Calinescu, ministru de Interne ca Codreanu şi alţi 13 legionari aflaţi cu el la inchisoarea de la Râmnicul-Sarat, să fie executaţi. In noaptea de 29/30 Noembrie, cei 14 legionari au fost urcaţi în doua camioane, legaţi cu mâinile la spate, înapoia fiecăruia fiind câte un jandarm cu un mic ştreang în mână. Li se comunicase ca vor fi duşi la Bucureşti. Când au ajuns în pădurea Tâncabeşti, fiecare jandarm a aruncat streangul în jurul gâtului legionarului din faţă. Astfel executaţi, au fost duşi la închisoarea de la Jilava şi îngropaţi într'o groapă comună. A doua zi un comunicat al guvernului anunţa că fiind atacaţi în pădurea Tâncăbeşti de o bandă de legionari înarmaţi, deţinuţii au încercat sa fugă. După somaţiile de rigoare au fost toţi impuşcaţi.

"Acesta a fost actul fatal pentru România atât din punct de vedere intern cât şi extern".

—Mişcarea legionară nu era o grupare politică formată în jurul numelui unui om cu un trecut impunător... ea era pornită de jos, din popor şi din instinctul naţiunii, care căuta o apărare în contra comunismului. Ea se sprijinea pe principiile fundamentale ale neamului: bisericâ, naţiune, rege, armata. Era creştină, naţionalistă, regalistă şi era convinsă de necesitatea unei armate puternice pentru apărarea teritoriului naţional. Legionarii cuprindeau o bună parte din naţiune în special tineretul-şi se identificau cu sufletul neamului.

Dacă torturarea şi asasinarea atâtor sute de legionari în închisori şi câmpuri de concentrare crease o stare de permanentă încordare între autoritatea de stat şi mişcare, asasinarea lui Codreanu a împins pe legionari la exasperare. Atâtea crime nejustificate au creiat o atmosfera de simpatie în toată ţara pentru legionari şi un val de ură în contra Regelui şi oamenilor politici cari l'au servit".

* * *

Aceasta a fost starea de spirit predominantă în România anilor 1938-1940, de care niciunul dintre "istoriografii" angajaţi de "nemţii" americani, de ovrei, de comunişti sau de resturile partidelor politice, nu amintesc niciodată, lăsând să cadă asupra mişcării legionare toată greutatea răspunderilor asumate de aşi face singură dreptatea pe care conducătorii călcând Constituţia şi legile ţarii, le-o refuzau sau le ticluiau

numai prin prizma abuzurilor comise de ei, acoperindu-le ticăloşia şi desmăţul.

Când la 21 Septembrie 1939 călăul Armand Călinescu muşca asfaltul podului Elefterie răpus de gloanţele a şase vajnici legionari prahoveni, Ţara a răsuflat uşurată. Ruşinea îndurată doi ani, fusese spălată în sângele călăului. Palma dată Ţării de un Rege insolent şi asasin, fusese întoarsă bărbăteşte de o mână de copii, care nu au mai vroit să îndure nedreptatea, batjocura şi umilinţele impuse de o bandă de criminali de drept comun, cocoţaţi prin fraudă în fruntea Neamului.

Voiniceşte au ocupat postul de Radio Bucureşti şi avocatul Miti Dumitrescu şeful echipei a transmis Ţării următorul mesaj:

—"Armand Călinescu, Preşedintele Consiliului de Ministri a fost executat de o echipă de legionari. Suntem toţi copii de români din Prahova şi am împlinit o necesitate dureroasă. Am pedepsit pe acela cu al cărui consimţământ a fost ucis cel mai mare dintre Români, Corneliu Zelea Codreanu".

iar în scrisoarea testament lăsată adăuga:

—"Din dragoste adâncă faţă de acest pământ frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru Neamul acesta, vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaş al viermelui conducător ce roade fiinţa Neamului.

Priviţi cu încredere viitorul. Nu uitaţi că Neamul Românesc are o misiune sădita în el de Dumnezeu şi că există o linie de onoare a Neamului... Echipa".

Misiunea asumată odată împlinită, s'au predat autorităţilor, cu toate că ştiau că vor fi ucişi în chinuri groaznice.

In dupăamiaza aceleaşi zile corpurile lor sfărâmate în schingiuiri abominabile, au fost asvârlite pe locul unde Armand Calinescu îşi expiase crimele, poliţia ciuruindule de gloanţe într'un simulacru de execuţie, expunându-le apoi trei zile pelerinajului organizat de ovreime, profanând martirajul lor cu tot felul de insulte şi ameninţări, deşi ei erau provocatorii din umbră ai fatalului des nodamânt.

In volumul amintit, Pamfil Seicaru la pag. 256 penultimul paragraf scrie: citez,

—"In primul moment, când Armand Călinescu a căzut ciuruit de gloanţe, regele Carol şi-a pierdut siguranţa cu care înfruntase realităţile politicei interne. A recurs la represiunea cea mai spectaculară, în stilul mai vechi al lui Abdul-Hamid".

...cel însărcinat cu misiunea represiunii spectaculare a fost Generalul Gavrilă Marinescu, numit ministrul poliţiilor".

Inebunit de frică Carol a deslănţuit o noapte a Sfântului Bartolomeu românească pe tot cuprinsul Tării, în care au fost ucisi câte trei legionari în fiecare judeţ, alte zeci, aleşi din elita legionară, din lagărele de concentrare din Vaslui, Râmnicu Sărat, Miercurea Ciucului, alţii ridicati din spitale, un total de câteva sute de victime nevinovate mitraliate şi expuse la margine de drum la intrarea oraşelor, cu pancarta "aşa vor fi pedepsiţi trădătorii de Ţară". Erau floarea tineretului românesc din acea epocă, martirizată cu bestială inconştienţă, spre satisfacţia ovreilor şi a comunismului moscovit.

Câteva luni mai târziu, aşa cum prevestise Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu, frontierele Ţării au fost sfârtecate în favoarea Ruşilor, Ungurilor şi Bulgarilor, din cauza greşitei orientări politice externe a Regelui, terminand cu isgonirea lui ca un câine turbat la 6 Septembrie 1940, urmată de victoria Legiunii Arhanghelului Mihail-Garda de Fier —şi creara Statului Roman Legionar la 16 Septembrie 1940.

va urma în n.o 51

CULMEA CINISMULUI:
REGELE ASASIN SI GUVERNUL CRIMINAL
—MARII TRADATORI AI NEAMULUI ATUNCI—
AU MASACRAT SI EXPUS LA INTRARILE ORASELOR,
TINERETUL PATRIOT SUB ACEASTA FALSA INVINUIRE TARA
SI EUROPA AU TOLERAT NELEGIUIREA!

RELATIILE ROMÂNO-RUSE

de N.S. GOVORA

DIN ANUL 1938 până în anul 1940

CAND s'a cunoscut rezultatul alegerilor şi când s'a văzut că nu se mai poate schimba nimic, Carol al II-lea şi cu ţîitoarea lui, au întrat în panică. In faţa lui Carol erau două caractere: Corneliu Codreanu şi Iuliu Maniu. Pe Iuliu Maniu, Carol îl cunoştea bine şi ştia că nu e nimic de făcut, dar cu Corneliu Codreanu nu stătuse de vorbă niciodata şi şi-a zis că aici mai este ceva de încercat. Deaceia Carol "a însărcinat pe Mihail Manoilescu să vadă pe Corneliu Codreanu şi să-l convingă să vină la Palat. Şeful Garzii de Fier a refuzat. Razboiul între rege şi Garda de fier începe. Din Ianuarie 1938 şi până în ziua abdicării, toată acţiunea regelui a fost subordinată acestei lupte".–P. Şeicaru. op. cit. II. pag. 238-239. Şi atunci Carol al II-lea, renunţând la serviciile Camarilei, si-a făcut un plan care poate fi socotit diabolic. Acest plan l-a împărtăşit numai la două persoane: Elena Lupescu şi Armand Călinescu. Armand Călinescu, dealungul anilor, se dovedise un aprig duşman al lui Corneliu Codreanu aşa cum era şi el şi ţîitoarea lui, Elena Lupescu. Acest Armand Călinescu era mărunţel la trup, vioiu şi-şi pierduse un ochiu din greşala unchiului lui, generalul doctor Călinescu. Deci Armand Calinescu devenise un om însemnat de Dumnezeu, era estropiat şi acest estropiat, în lupta cu Corneliu Codreanu, devenea o arma redutabilă. Era un om care îl ura pe Corneliu Codreanu care era un om înalt, frumos si întreg. Şi cu acest plan diabolic, Carol i-a păcălit pe ţoti oamenii politici ai acelei vremi.

Cel mai păcălit dintre toţi, a fost poetul Octavian Goga. Pe tabla de şah ai oamenilor politici din acest moment, Octavian Goga era cel mai puţin îndreptăţit ca să aştepte ca ochiul lui Carol al II-lea, se va opri la el şi are să-l aleagă şi să-i dea puterea pe mână. In alegeri, partidul Naţional-Creştin al lui Goga, obţinuse numai 9,15% din voturi şi 39 de deputaţi. E foarte drept ca Ţara îsi manifestase dorinta unei schimbari în politica noastră şi anume o schimbare spre dreapta, dar aceasta către care se îndreptau sufragiile Ţării, era Garda de Fier şi nu partidul lui Octavian Goga. Carol al II-lea l-a chemat pe Octavian Goga ca să-i încredinţeze puterea şi probabil că nu i-a fost prea greu Regelui nebun să-l convingă pe poet că Ţara se găseşte într'un moment grav şi că salvarea nu-i poate veni decât dela poet. Dar de la 9,15%, cât obţinuse în alegeri şi până la 40% cât îi erau necesare poetului ca sa poata guverna, desigur că era o margine prea mare şi însemna că va fi nevoie să se facă alegeri după vechiul sistem, adică să se întrebuinţeze **şurubul** dar poetul Goga nu s'a dat în lături caci avea experienţa alegerilor din 1926, când poetul Goga, fiind ministru de interne, a întrebuintat **surubul** până la sălbăticie. Şi Goga nu mai fusese ministru din 1927, adică de mai bine de 10 ani şi nu putea să piardă această ocazie de aur. Dar se mai întâmpla ceva grav: dându-i puterea lui Goga, însemna că nebunul Carol se hotărîse să schimbe total politica externă a Ţării, hotărîse să facă o întoarcere de 180 de grade, adică să se îndrepte spre Germania. Şi aceasta nici un om politic nu putea să conceapa. Carol al II-lea avea o ţîitoare pentru care la 4 Ianuarie 1926, renuntase la tron şi în afară de asta, această ţîitoare era **nemţoaică** care avea în spatele ei o forţă care a dovedit lumii că este foarte mare, dacă nu cea mai mare forţă din lume.

Când a făcut lista guvernului, Carol i-a arătat lui Goga că nu era ranchiunos: l-a admis chiar şi pe generalul Antonescu pe care Carol nu-l avea la stomac dar avea şi el un singur om la care ţinea să-l ştie în guvern şi acest om era Armand Călinescu. Şi Goga l-a admis cu atât mai mult cu cât ministerul de interne era acel în care Carol îl voise pe estropiat. Probabil că nebunul Carol, în cazul că Goga i-a facut vreo obiecţiune, i-a răspuns că alegerile care urmau să se facă, erau să fie foarte grele. E foarte probabil că Iuliu Maniu va face din nou un pact cu Corneliu Codreanu şi alegerile nu vor putea fi câştigate decât cu un om cu mână de fier la ministerul de interne şi că acest om cu mână de fier nu poate fi decât Armand Călinescu. Un om politic normal era obligat să se gândească că Nebunul are în cap cu totul alte planuri, şi astăzi trebuie să ne gândim că căderea guvernului Goga, fusese decisă în momentul în care Carol îi impusese prezenţa lui Armand Călinescu la ministerul de interne. Dar mirajul puterii, era cu mult mai puternic la un poet ca Octavian Goga. Prin urmare, Carol al II-lea, câştigase în planul lui diabolic din momentul în care l-a convins pe Octavian Goga să fie primministru cu Armand Călinescu la ministerul de interne. Dar acest miraj al puterii s'a manifestat şi la alti oameni din guvernul lui Octavian Goga. Istrate Micescu, ca ministru de externe s'a gândit şi el ca şi Carol, ca **nemţoaica** Elena Lupescu şi ca Armand Călinescu, că această problema a lui Corneliu Codreanu, nu poate fi rezolvată decât dacă Corneliu Codreanu va fi ucis şi "încercase să convingă pe tânărul Emilian, şeful unui grup naţionalist, să-l omoare pe Căpitan".–Mihail Sturdza, op. cit. pag. 115.

Dar lucru curios, venirea la putere a lui Goga, l'a speriat şi pe Iuliu Maniu. Pe Maniu îl speriase tocmai aceasta: venirea lui Goga la putere va face ca Goga să dirijeze politica României spre Germania şi natural, aceasta va strica legăturile noastre cu **aliaţii fireşti**. Şi Maniu i-a spus medicului lui, care în acelaş timp îi era şi sfătuitor politic, să se ducă la ministrul Franţei la Bucureşti, marchizul de Thierry, ca să-l convingă pe acesta să intervină pe lângă regele nebun ca să-l convingă să nu facă un lucru ca acesta. Se vede treaba că Maniu aflase –ceiace voişe Carol să se afle–, că va da puterea lui Goga. Şi deaceia vroia chiar el, Maniu, să stea de vorbă cu ambasadorul Franţei ca să fie mai convingător, dar Thierry a refuzat să stea de vorbă cu Maniu. Prin medicul personal al lui Maniu, Thierry i-a comunicat că el aprobă politica Regelui, că această înteleaptă politică va împiedeca venirea dreptei la putere, şi tot odată razboiul. Ba mai mult, Thierry îi comunica lui Maniu că toate rapoartele lui sunt făcute în acelaş sens. Lucrul acesta l-a supărat teribil pe Maniu care, la rândul lui, îi comunica ambasadorului Frantei: "Spune-i domnului marchiz că politica Regelui nu va împiedeca nici venirea dreptei la putere şi nici războiul".–Carpaţii, nr. 40-41. Şi venirea la putere a lui Goga a avut şi alt efect, grav, după medicul lui Maniu. "Un prim efect al veniri lui Goga la guvern a fost plecarea dramatică din Bucureşti a lui Ostrovski, trimisul Rusiei la noi. In toiul agitaţiei produsă de schimbarea sensaţională de guvern, mă cheamă Dl Therry la el, mă primeşte bolnav în pat, şi consternat de ceia ce se petrece, imi povesteşte că a venit Ostrovski la el să-şi ia rămas bun. Tuna şi fulgera contra Regelui, care i-a dat asigurări că în România nu se vor produce schimbari în orientarea politica. Şi iată: "cariera mea s'a terminat. Greşala de a fi trimis rapoarte liniştitoare o voiu plăti. Dar şi România va plăti scump guvernul Goga. Aici va fi războiu", i-a strigat de jos din hol dlui Thierry, care îl însoţea cu privirea de sus, din uşa dormitorului".–Carpatii, nr. 40-41.

Ambasadorul Franţei la Bucureşti, dl de Thierry, avea o soţie **nemţoaică**. Franţa cunoştea puterea pe care o avea **nemţoaica** la Bucureşti şi deaceia îl trimisese pe marchiz la Bucureşti, ca sa intervină când va fi cazul. Şi iata ca dreapta venise la putere şi marchiza nu putuse să facă nimic, nici măcar să-l anunţe pe Thierry ca să facă rapoarte la Paris. După cum se vede, jocul diabolic al lui Carol, păcălise şi pe Maniu şi pe ambasadorul Frantei şi pe ministrul de externe francez, ceiace îl făcuse pe ambasador să spună: "Cariera mea s'a terminat". Dar ceiace îl speriase cel mai mult pe Maniu a fost" plecarea dramatica din Bucureşti a lui Ostrovski, ministrul Rusiei la noi"! Desigur că numărul celor păcăliti de Regele nebun, a fost mare, dar cel mai mare păcălit, rămâne tot Octavian Goga. Carol juca tare dar şi el trebuia să pună un termen acestui joc oricât de diabolic era el. Carol speriase toată Europa şi în special pe **nemţii** din toată lumea cu acest joc. Şi în acest timp Goga mergea mai departe pe linia lui de mare păcălit:

lua măsuri contra **nemţilor** de la noi, masuri dintre care unele erau spectaculare, masuri primite cu aplauze de românü adevăraţi. Una din acestea a fost suprimarea ziarelor **nemţeşti** de la noi, **Dimineata, Adevărul** şi **Lupta**. Cu această ocazie, lumea a aflat că la noi sute de **nemţi** erau considerati ziarişti şi că aveau permise gratuite pe calea ferată!!!

Acest joc trebuia să se termine cât mai repede. Carol îşi rezemase acest joc al lui pe cunoscuta ură dintre cuzişti şi legionari. Dându-i puterea lui Goga, Carol era sigur că în perioada electorală va curge mult sânge. Şi unde nu se producea curgerea de sânge, trebuia să intervină poliţia şi jandarmii şi rolul lui Armand Călinescu, acesta era: să bage zâzania între cei doi, adica între legionari şi cuzişti. Şi Octavian Goga făcea lucrurile exact cum vroia Regele. Vrajba între legionari şi cuzisti, cu fiecare zi care trecea devenea mai mare şi sângele curgea. Şi planul Regelui acesta era: ciocnirile dintre legionari şi cuzişti, să înspăimânte lumea şi la momentul ales, Carol să să intervina cu **înţelepciunea** lui ca să faca pace, şi această pace era trimiterea lui Goga la plimbare şi proclamarea dictaturii regale. Şi asa s'a întemplat. Şi lumea a ramas cu gura cascata când Regele Carol şi-a dat jocul pe faţă. Ca să-i iasa planul aşa cum a dorit Carol, toata lumea a contribuit: Maniu, Franţa prin ambasadorul ei la Bucuresti, Thierry, Ostrovski, dar mai presus de toţi, Octavian Goga.

"Primele cadavre legionare au fost aduse la sediul Mişcarii în a patra zi a campaniei. Văzusem pe Goga cu o zi mai înainte si îmi dăduse impresia unei mari nelinişti sufleteşti. De la sediul Mişcării, unde fusesem cu soţia mea pentru a ne închina în faţa trupurilor celor doi copii cari căzusera sub gloanţele **jandarmilor lui Călinescu**, m'am repezit din nou la Preşidenţia Consiliului şi trecând peste uşieri şi secretari, am intrat în cabinetul primului-ministru şi l-am întrebat, cu toată jalea şi indignarea pe care o aduceam cu mine, dacă ştia sau nu ceiace se petrece sub oblăduirea Domniei-Sale. Goga adânc turburat, roşu la faţă, cu părul ciufulit, cu mâinele tremurânde şi umblând prin odaie, mi-a strigat: "Crezi Dumneata că eu sunt de vină? "Liniştindu-se putin, m'a rugat să stăm jos şi m'a întrebat dacă nu pot să mijlocesc o întrevedere între el şi Corneliu Codreanu: "Ar fi tragic şi comic-mi-a spus el- ca două mişcări naţionaliste să se încaiere şi să se distrugă una pe alta, spre bucuria adversarului comun. Nu am putea oare să ne înţelegem?".–Mihail Sturdza, op. cit. pag. 116.

* * *

Mihail Sturdza i-a comunicat lui Corneliu Codreanu propunerea lui Goga şi această propunere a fost acceptată. Cei doi oameni politici s'au întâlnit a doua zi în casa lui Gigurtu care era ministru de industrie şi comerţ în cabinetul lui Goga. Cei doi oameni au discutat mai bine de două ceasuri între patru ochi iar Gigurtu şi cu Sturdza au aşteptat nervoşi în altă cameră fumand ţigări după ţigări. "Cand însfârşit uşile s'au deschis, nu am avut nevoie de nici o explicatie, împăcarea şi întelegerea le-am citit în obrazul lui Codreanu şi al lui Goga, în lunga ştrângere de mână care şi-au dat-o în momentul despărţirii".–M. Sturdza, op. cit. pag. 117. Când a doua zi, Sturdza s'a dus la Goga, acesta i-a spus: "Nu mai sunt prim-ministru". Fusese disdedimineaţă chemat la Palat, unde între el şi Rege avusese loc următorul schimb de cuvinte:

–Dragă Goga, încăierările între Mişcarea legionară şi Guvernul Dumitale sunt prea dese şi prea violente. Imi pare rău dar mă văd silit să-ţi cer demisia.

–Majeştate, dificultăţile cu Legiunea s'au terminat. Aseară m'am înţeles cu Codreanu.

–Te-ai înţeles cu Codreanu? Foarte rău, dragă Goga, foarte rău. Voiu forma alt guvern".

Mai sus, Sturdza afirma că **cei doi copii** au căzut sub **gloanţele jandarmilor**. Cei trei muşchetari liberali din exil, nu vor crede desigur pentrucă Mihail Sturdza a fost şi a murit legionar. Dar în pagina 210 din cartea "Adevărul în procesul căpitanului" citim: "Vă aduceti aminte că în timpul guvernării Goga, din cauza luptelor politice –şi bine s'a mai făcut că s'a desfiinţat politica– se ajunge la un punct extrem de critic. Sunt împuşcaţi doi legionari: Mija Dumitru muncitor şi Popescu Florian, student. Sunt aduşi în Capitală de camarazii lor, în care se continua să se tragă. Capitala era în fierbere. Reacţiunea legitimă a miscării era aşteptată.

Apare Buna Vestire cu data de Miercuri, 9 Febr. 938 cu următorul articol de fond: "Ultimile lor cuvinte". Legionarul Mija Dumitru a fost împuşcat în cap în momentul când intona imnul "Sfântă Tinereţe Legionară": Pentru sfânta Cruce, pentru Ţară, înfrngem codrii şi supunem munţi..." au fost ultimile lui cuvinte. S'a prăbuşit în braţele camarazilor săi.

Legionarul Florian Popescu şi-a dat sufletul în spitalul Colentina. Ultimile lui cuvinte au fost:

–Mă doare.

Iar când unchiul sau a venit şi plângând i-a spus:

–Tatăl tău a murit la Turtucaia. **Să se scoale şi să te vadă acum împuscat de jandarmi!**

–"Nu mai plange unchiule, că şi sângele meu tot pentru ţară se varsa".

Pasajul de mai sus face parte din pledoaria unui avocat al apărarii în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu. Şi acest avocat spune: "Tatăl tău a murit la Turtucaia. Să se scoale şi să te vadă acum împuşcat de **jandarmi**"! Unul din cei trei muschetari, mai ales dacă e licenţiat în Drept, ar putea spune că în timpul pledoariei, un avocat poate să spună ce vrea în interesul acuzatului fără să i se facă din aceasta o culpă. E adevărat că un avocat **poate să spuna ce vrea** în interesul acuzatului, dar preşedintele poate **să oprească** pe avocat sau un martor sa spuna ce vrea pentrucă preşedintele este **suveran**. Aceasta frază "preşedintele e suveran", a fost pronunţată de preşedintele **Dumitru** şi se găseşte la pagina 121 a cărţii "Adevarul în procesul Capitanului". Şi în acest proces, preşedinte a fost colonelul magistrat **Constantin Dumitru** şi acest colonel magistrat a admis ca în timpul procesului să se instaleze în sala de şedinţă un microfon care era pus în legătură cu cabinetul lui Armand Calinescu. Din aceasta se vede cât de suveran a fost acest colonel magistrat **Dumitru**. Şi dacă preşedintele nu l-a oprit pe avocat să spună că legionarul Florian **a fost împuşcat de jandarmi**, înseamnă că acesta era adevărul, purul adevar. Deci în perioada electorală din 1938, jandarmii au ucis legionari care faceau legiuita propagandă electorală şi aceasta din ordinul ministrului de interne, Armand Calinescu. Şi aceasta în urma diabolicului plan al lui Carol al II-lea. Desigur că aceste ucideri de legionari ar fi mai durat o săptămână sau două, dar a fost deajuns ca nebunul să audă că Goga s'a întâlnit cu Corneliu Codreanu ca să-l cheme grabnic ca să-i ceară demisia. "Goga indignat, a priceput numai atunci păcăleala a cărei victimă fusese şi făţărnicia Regelui".–M. Sturdza, op. cit. pag. 118.

In cartea lui, Mihail Sturdza nu ne spune în ce a consistat înţelegerea dintre Goga şi Corneliu Codreanu. Şi aceasta o găsim în pagina 121 a cărţii "Adevărul în procesul Căpitanului":

"**Domnul general Ion Antonescu**: Convorbirea n'a avut loc înaintea alegerilor, ci în timpul alegerilor şi anume când alegerile luaseră forma pe care au luat-o şi pe care toată lumea o cunoaşte şi când aveam teama că mergem spre un războiu civil. Atunci am chemat pe dl Codreanu –eram de convenientă cu dl Goga– să înceteze aceste agitaţii în afară, care nu pot duce decât la ruina graniţelor noastre. Dl Codreanu a avut o convorbire cu mine, dacă nu mă înşel într'o Vineri, şi două zile mai târziu dl Codreanu s'a întâlnit cu Goga la dl Gigurtu ceiace am aflat mai târziu. Şi atunci, faţă de mine, dl Codreanu a spus că se retrage din lupta electorală, iar faţa de Goga, mi se pare că **şi-a luat angajamentul că se retrage chiar din alegeri**, dând dovadă de mare patriotism".

Prin urmare întelegerea **a fost retragerea din alegeri a Mişcării legionare** pe care generalul o taxează de **mare patriotism!** Dar în depoziţia lui, generalul Antonescu mai spune că, cu o zi înainte, îl chemase la dânsul pe Corneliu Codreanu şi Corneliu Codreanu, **s'a dus**. Şi putea să nu se ducă deoarece, Corneliu Codreanu **refuzase să se ducă la Palatul regal când îl chemase Regele**! Din această întrevedere a lui Corneliu Codreanu şi generalul Antonescu aflăm că generalul îi ceruse lui Corneliu Codreanu să înceteze aceste agitaţii **în afara** (?) care nu pot duce decât **la ruina granitelor noastre** (?). Prin urmare generalul

îi spusese că pune în pericol granitele noastre, adică e pericol de un atac rusesc, de moment ce ambasadorul Rusiei își părăsise postul (?). Și a mai spus ceva, ce nu este în depoziție, că dacă va fi nevoie, el însuși **va da ordin să se tragă în legionari!** La acele amenințări, Corneliu Codreanu nu s'a supărat și i-a spus generalului că se retrage din lupta electorala iar față de Goga, două zile mai tarziu, Corneliu Codreanu și-a luat angajamentul că se retrage din alegeri!

Generalul Antonescu a fost un anglofil îndarjit și în ziarul "Lupta" numărul 15, dl George Barbul ne explică motivele pentru care a devenit germanofil. Domnul George Barbul a fost șef de cabinet în ministerul de externe al generalului Antonescu și ne arată că rolul principal în convertirea generalului, l-a avut Octavian Goga.

Interviu realizat de Antonia Constantinescu:

—**"Cum se explică faptul că un om anglofil cum era Ion Antonescu a angajat atât de decisiv România alături de Germania?**

—Dl George Barbul:

—Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie făcută o incursiune în trecut. Când Goga i-a propus să intre în guvern, în 1937, Generalul Antonescu refuza deoarece nu era de acord cu o orientare pro-germană a politicii externe a României. Pentru a-l convinge, Goga a utilizat argumentul urmator: "Prezența mea în fruntea guvernului va satisface Germania. Prezența d-tale la Apărarea Națională va fi o garanție pentru Anglia și Franța". Da Antonescu era anglofil. Am asistat la discuții aprinse între el și Goga. Acesta din urmă susținea, în substanță, teza următoare: România este interesată în menținerea păcii, deoarece într-un eventual razboiu n'are nimic de câștigat și totul de pierdut. Dar posibilitățile ei fiind limitate, ea nu este în măsură sa împiedice declanșarea ostilităților. In caz de război, prin pozitia ei geografică, România va fi obligată să aleagă între Germania și Uniunea Sovietică. Dacă alege Germania, are o șansă să supravețuiască în hotarele proprii".

—Antonia Constantinescu:

—**Cu condiția ca germanii sa câștige războiul.**

—Dl George Barbul:

—Evident. Daca alege Uniunea Sovietică, ea riscă să dispară ca stat național, oricare ar fi verdictul armelor. In caz de victorie germană, ea va suferi soarta învinșilor și va fi desmembrata; în caz de victorie sovietică, ea va fi absorbită de colosul slavo-comunist.

—Antonia Constantinescu:

—**Nu prea aveam ce alege...**

—Dl George Barbul:

—Antonescu refuza acest raționament deoarece el considera că sistemul de alianțe existent în Europa era în măsură să impiedice războiul. După experiența avută în 1914-1918, Germania îl va evita dacă va trebui să-l ducă pe două fronturi. Deci fidelitatea și întărirea alianțelor existente erau pentru Antonescu esențiale. Iar când Goga îl întrebă: "Și ce faci cu Rușii", trebuie să dăm de înteles englezilor și francesilor că ei au de ales între statele situate între Baltică și Mediterană și Uniunea Sovietică. Dacă ei aleg pe ruși, atunci n'avem încotro, mergem cu germanii". München-ul și desmembrarea Cehoslovaciei au fost pentru Antonescu un șoc, deoarece ele dovedeau șubrezenia alianțelor occidentale. A venit apoi războiul cu înfrangerea Poloniei și capitularea Franței. România se afla în situația prevăzută de Goga. Numai avea de ales decât între Germania și Uniunea Sovietică. Fără ezitare, Antonescu a ales Germania".

Fără îndoială că generalul avea tot dreptul să devină germanofil și fără aceste explicații ale dlui Barbul-doar boul nu evoluiază, a spus Vaida Voevod-dar se pune o altă întrebare la care ar putea să ne răspundă dl Barbul: Octavian Goga a fost **izgonit** de la președinția guvernului și în noul guvern-în aceleași posturi-au rămas mai departe domnii Armand Calinescu și **generalul Antonescu!!!** Desigur generalul Antonescu era **mai obligat** decat toți ceilalți-mai puțin netrebnicul Armand Calinescu sa urmeze pe Octavian Goga și în cadere lucrurile s'au întâmplat cu totul altfel. Pentru mine există numai o explicație: generalului Antonescu, ca tuturor românilor —mai puțin Corneliu Codreanu care a dovedit-o—, îi venea greu sa se despartă de putere, aurita putere.

* * *

Caderea lui Octavian Goga a fost sărbătorită în special în orașele și târgurile basarabene, de toți **nemții**, care s'au adunat în piețe, ca să joace hora. Noul guvern era **național**, presidat de patriarhul Miron Cristea și era "doar un decor pentru a acoperi intențiile reale ale Regelui, al cărui executant era Armand Călinescu".—Pamfil Șeicaru, op. cit. pag. 244. Inziua de 11 Februarie, Regele Carol a suspendat Constituția și a desființat partidele. Partidul liberal și-a dat consimțământul imediat, ratificând lovitura de Stat. Să ia seama muschetarii partidului liberal din exil că nu mai au dreptul să vorbească contra dictaturii regale, deoarece partidul liberal a fost singurul care a aprobat-o de la inceput. Contra acestei dictaturi au fost toate celelalte partide în cap cu Iuliu Maniu și Garda de Fier. Ii pun pe aceștia doi în cap, pentrucă ei vor fi cei contra carora vor fi toate măsurile care se vor lua. In primul rând Iuliu Maniu va fi acela care va primi primele lovituri prin dezertările pe care le va pune la cale Armand Calinescu. "Dreptatea", ziarul lui Iuliu Maniu, a consacrat un numar loviturii de Stat, atacând-o cu toată violența, dar semnatarii articolelor, în cap cu Mihail Ralea, directorul acestui ziar, au trecut în corpore de partea lui Armand Calinescu. "Numai 48 de ore de la publicarea articolului rechizitoriu al loviturii de Stat și al dictaturii regale-timp neceser să se facă formalitățile capitulării ideologice-semnatarului, Mihail Ralea, depunea jurământul ca ministru al Muncii".—Pamfil Șeicaru, op. cit. pag. 246. Toți aceștia formau aripă stângă —mai precis aripa comunistă— a partidului național țărănesc, care formau grosul dezertărilor din 1938. In 1926, când s'a produs acest gen de dezertări, ele au fost botezate **dezertări fripturiste** și cel care le-a botezat a fost celebrul Nicolae Iorga, dar de această dată, Nicolae Iorga era și el fripturist. Adică Nicolae Iorga nu a părăsit un partid ca sa dezerteze la altul, ci el a trecut de partea fripturiștilor cu tot partidul, care în acest Februarie 1938, se reducea la un singur om: Nicolae Iorga. După 30 de ani de lupte sterile, Nicolae Iorga rămăsese singur și singur a trecut de partea nebunului Carol când acesta a dat lovitura de Stat.

La 21 Februarie 1938 s'a publicat noua Constituție "octroyată" de Carol al II-lea, Constituție pregătită în tăcere de Istrate Micescu, ministru de externe în cabinetul Goga, fără știrea șefului său. Aceasta Constituție era îndreaptată contra Mișcării legionare și punea bazele "legale" la toate atrocitățile care se pregăteau. La 24 Februarie a avut loc un "referendum" organizat polițienește. Toți funcționarii, în cap cu profesorii universitari, au mers în corpore să spună "da" la acest referendum. Și dacă s'a procedat așa cu profesorii universitari, ce să mai vorbim de sutele de mii de țărani? Și acest mod "democratic" de a vota a fost aprobat de toți **nemții** din Țară, dar interesează mai mult ce a spus străinatatea. Ei da, străinătatea, Europa toată, a aplaudat acest fel **democratic** de a vota al lui Carol al II-lea și al estropiatului Armand Calinescu. Și a fost aprobat și de marele democrat Nicolae Iorga. Rezultatul plebiscitului a fost: 3.600.000 **da** și 60.000 **nu** iar numărul abținerilor este neînsemnat.

Un decret regal a apărut și înșira o nouă serie de crime printre care se enumera și **cântatul**, când i s'ar putea da o interpretare politică. Acest fel de a vedea lucrurile, a fost adoptat și de comuniști care au trimis la ocna și la **canal** pe toți Românii care cântau un cântec patriotic. In acel decret regal, printre altele, era condamnat si Comertul legionar care ajunsese în ultimii ani la o mare inflorire. Fără îndoială în lovitura de Stat se urmărea în primul rând Garda de Fier și se aștepta cu curiozitate atitudinea lui Corneliu Codreanu. Dar șeful Mișcării legionare și-a dat seama că a primi lupta va fi un izolat și deaceia la 21 Februarie 1938, cu trei zile înainte de plebiscit a anunțat încetarea existenții partidului său și a deslegat pe toți partizanii lui de adeziune la Mișcarea legionară pe care o reproducem: **(va urma)**

PARASUTAREA IN ROMANIA OCUPATA

de Filon VERCA

–Nu-i nimic, intervine moşul. Voi, pe jos, fără mâncare şi fără să cunoaşteţi drumul, aţi putut ieşi de acolo, iar noi, cu tot ce ne trebue, la îndemână, să nu o putem face? Inseamnă că nu mai suntem buni de mare treabă.

Tatăl şi fiul, tot vorbind, se încălzesc mai mult ca noi şi-şi fac o datorie de onoare de a împlini această misiune.

Mult n'am stat aşa. A doua zi de dimineaţă, căruţa plină de fân, ia drumul Haţegului, cu patru vlăjgani bine hotărîţi. Pe sub seară ajungem la Haţeg. Nu ne oprim aici ci continuăm mai departe. Am mers aşa până la miezul mopţii. Ne oprim apoi într'o pădurice la marginea şoselii şi lăsăm caii să mănânce şi să se odihnească, pentru etapa cea de a doua zi şi cea mai grea. Am profitat şi noi să dormim o leacă, odihnă necesară, pentru ceeace ne aşteaptă. In zori o luăm din nou la drum până la ultimul sat ultima şosea de care. Am lăsat căruţa la marginea satului la un ţăran, până la întoarcere. I-am povestit o istorioară, să părem mai aproape de preocupările omului de munte. Am venit să cumpărăm lemn de casă, brad frumos, fără noduri. Fiind o leacă şi cunoscători am voi să-l alegem noi înşine. Ţăranul nostru ne-a acordat încrederea, ba chiar ne-a promis să aibă el grijă de căruţă, să o găsim întreagă la întoarcere. Oamenii simpli, ajung repede să câştige încredere unii într'alţii. Vorba directă, fără întortochieri, merge direct la inimă, vorba cizelată, şlefuită, ca să apară frumoasă, iese cu atât mai dubioasă.

De-acum nu mai aveam căruţa să ne poarte. Nu aveam decât doi cai pentru patru persoane. Urcam deci cu rândul. Când ajunge rândul meu îi spun moşului că nu sunt obişnuit cu calul, că prefer să merg pe jos, după cum sunt obişnuit, că mă simt mai bine aşa. Moşul număra 65 de ani iar eu cu 35 mai puţin.

–Dacă nu urci matale, atunci nici eu nu mă urc. Sau cu rândul sau deloc, eu aşa înţeleg că ar fi drept!

–Nu te supăra, taică, eu n'am încălecat dela vârsta de 10 ani. Dacă-i absolută nevoie o fac, atunci, când m'or lăsa puterile. N'a mai insistat dar nici nu s'a mai urcat pe cal. Peste puţin timp eram toţi pe jos şi caii liberi. Se odihnesc pentru întoarcere, când vor fi mai încărcaţi.

Seara, târziu ajungem la valea cu pricina, unde am căzut acum cinci luni de zile. Locurile tot pustii, nici o suflare de om. Am legat caii sub un brad mare şi am început să căutăm. Primul pachet, al lui Nicu Bălănescu, cel mai greu, aproape 80 de Kg. iese la iveală. Era numai armament. L-am împărţit în desagi, pregătiţi din vreme. Mai găsim alte două pachete şi acum admiram frumoasa grămadă de încărcat pe cei doi cai.

Ce facem însă cu paraşutele? Erau dintr'o pânză de mătasă fină ce nu s'a mai văzut de pe vremuri bune. Una singură măsura vreo 70 de metri pătraţi, cu care s'ar putea îmbrăca o familie întreagă pentru ani de zile. Ochii bătrânului; ai lui Petru, feciorul lui, luceau deja ca nişte lumănări în noaptea de munte.

Presupunem că le-am lua, intervin eu, nu credeţi că utilizarea lor ne-ar aduce neajusuri mai mari decât ar costa pânza? Nu-mi răspunde nimeni, toţi aveau privirele fixate pe atâta frumuseţe de giulgiu.

–Să luăm una de probă, adaugă altul –erau patru– ca să nu fie recunoscută va trebui văpsită.

–Asta-i treaba femeilor, prinde Petru curaj. Cred că nu le va mai cunoaşte nimeni!

–Şi aşa nu avem cu ce înveli armele. Să fim însă atenţi, să nu iese lată dintr'un fleac.

–Dela femeile noastre n'o să iese nimic, să le tai!

In adevar! De câte ori nu au fost duse la poliţie, anchetate, ţinute zile întregi închise, să spue unde-i bătrânul, niciodată n'au reuşit să obţină dela ele vreo mărturisire.

Nu stăm mult de vorbă, timpul este preţios. Incărcăm caii şi ne îndepărtam în grabă de aceste locuri, ce ne-au purtat nenoroc.

Cu harta în mână luăm o cale mai directă, albia unei văi, cursul unui torent. In noaptea aceea am îndurat atât că am blestemat clipa, când le-am povestit aventura noastră. O vale cu şopote, cu trunchi de copaci căzuţi de furtuni de-acurmezişul, bolovani cât munţii, ne tăiau calea, într'o noapte întunecoasă ca desişul pădurii. Lunecam de pe pietre şi cădeam în apă până la brâu. Caii, cad şi ei săracii, cu povara în spinare. Eram la capătul puterilor, gata să asvârlim totul, în disperare. Strângem din dinţi dar continuăm, nici unul nu scotea o vorbă. Unul, de făcea o propunere, cred că toţi ar fi semnat încetarea aventurii. Către zori, valea se deschide, formând un râu lat, mărginit de copaci înalţi. Cărarea trecea când de o parte, când de alta a râului. Fireşte, de fiecare dată, trebuia să trecem râul prin albia afundă, poduri, pe aici, nimănui nu i-a dat prin gând să facă.

Muiaţi până la piele, sleiţi de forţe, ca la un semnal, ne oprim într'o poiană. Ne uscam hainele dar mai mult ne odihnim să refacem bruma de puteri. Soarele era pe asfinţite când o luăm cu greu din loc, trupurile parcă amorţite. Odihna ne făcuse mai mult rău decât bine. După câteva sute de paşi ne mai încălzim de mers şi corpul reea din nou ritmul drumului. Ajungem cu noaptea la casa ţăranului. Spre norocul nostru, el nu era acasă. Moşul previne soţia că am sosit şi că am dori să plecăm cât mai repede, că avem încă mult drum de făcut. In timp ce vorbea cu femeea, noi descărcăm povara de pe cai şi o afundăm în căruţa plină de fân. Peste puţin apare şi ţăranul.

–Aţi găsit lemne pe plac?

–Brazii sunt atât de frumoşi că nu şti ce să alegi, îi răspunde moşul grăbit. O să-i taie de pe acuma şi-i vor căra până la Alunul, de unde îi vom lua cu căruţele pe toamnă. Acum ne aşteaptă drumul, că-i departe până acasă!

–Veniţi de departe?

–Nu prea, de colea dela Marga!

–Nu-i prea aproape, v'o trebui toată noaptea să ajungeţi!

–Caii sunt buni şi nu avem mare povară, ticluieşte moşul răspunsul.

–Drum bun fraţilor şi Dumnezeu să fie cu voi, ne urează ţăranul nostru.

–Vă lăsăm în plata Domnului şi încă odată vă mulţumim, răsună vocea moşului, în timp ce Petru da biciu cailor, să-i îndemne la drum. Am ajuns acasă nu în zori, cum am plănuit, ci pe la prânzul mare, cu frica după noi. Am lăsat căruţa încărcată până la căderea nopţii. O altă problemă ne iese în faţă acum. Unde să ascundem toate astea? Nu ne-am gândit înainte de plecare. Seara, când am scos totul din desagi şi am făcut grămezi, moşul le privea cu ochi mari. Nu văzuse în viaţa lui atâtea minunate comori: 40 Kg. de dinamită, vreo 20 Kg. de mine, 5 pistoale mitraliere cu muniţiile lor. Alături, hainele noastre civile, ascunse în fugă, la plecare, la loc cu armamentul.

–Eu cred că ar trebui să le îngropăm pe aici, cât mai departe de casă, ca, în caz de nenorocire, să nu se poată face o apropiere cu casa şi cei ce o locuesc. Zis şi făcut. Le ungem cu grăsime multă, le băgăm în saci şi ei unşi din belşug, sacii în lăzi de scânduri şi apoi, în spate, le trecem Timişul. Săpăm o groapă pe o colină, să nu le ajungă apa. Pe fundul gropii facem un pat de pietre. Depunem sacii la fund şi din nou alte pietre deasupra, apoi frunze şi pământ să camuflăm totul. Din fundul gropii, printre pietre, un tub metalic străbate pământul şi iese afară, sub forma de carjă, prin nişte tufişuri, să aducă aer, să menţină totul sec. Astfel ne-am debarasat de tot ceeace am adus, cu atâta greutate.

–Le vom păstra pentru vremuri grele! Poate, odată, să ne servească. Până atunci nimeni nu se va atinge de ele şi

nimeni nu va povesti nimic, nimănui! Vor rămâne înmormântate pentru toată lumea! Eram patru: Ion Chirilă, Verca Filon, moş Dragu Grozăvescu şi cu fiul Petru. Cum aparatul nu ne mai servea de acum la nimic, moşul ne-a rezervat un loc foarte sigur. Peretele de mijloc al casei, care despărţea două piese îl dublase, lăsând astfel o deschizătură de 50 cm. de largă şi 4 m. de lungă. Intrarea se făcea prin pod, desprinzând câteva scânduri. Toată suprafaţa podului era camuflată printr'un strat de maldăr, făcut din argilă, amestecat cu balegă de vacă, devenit tare, odată uscat. Aici ţinea bătrânul recolta de cucuruz, întinsă pe tot podul. La prima vedere, nimănui nu i-ar fi dat prin gând că aici se ascunde ceva de preţ. Moşul, căutat de poliţie şi armată, care i-au încercuit casa, nu şi-a scăpat zilele decât în aceasta ascunzătoare. Aici ţinea moşul şi arsenalul lui personal: trei puşti vechi, din primul războiu şi o carabină de vânătoare, o adevărată comoară pentru timpurile astea. Cu aceste arme a gonit el oamenii legii, care au voit să-i împartă pământul. Tot aici a găsit bătrânul şi un locşor pentru aparatul nostru, cu toate accesoriile lui.

—N'ar trebui să-l lăsăm aici, mă sfătueşte Ion. Dacă se va întâmpla ceva, toată familia va plăti şi ar fi un mare păcat!

—Ai dreptate! M'am gândit la asta. Nu este decât provizoriu, până ce-om găsi ceva mai sigur.

După cum am promis, luni, pe la orele trei după masă, mă voi găsi cu Ion aproape de gară, la întâlnirea cu cumnatul meu. Ne-a văzut de departe. S'a desprins de ceilalţi muncitori, s'a dus să ia traista adusă pentru mine şi se îndreaptă spre noi.

—Bine v'am găsit! Ne urează el îmbrăţişându-mă şi-mi întinde traista plină. Cu nerăbdare încep să pipăi conţinutul. Mai întâiu scot o gâscă friptă, câteva felii de brânză, şuncă şi două tipsii de prăjituri cu unt şi nucă, fiecare, de dimensiuni apreciabile-40/25 cm. Vedeam mâna mamei în toate aceste bunătăţi. Şi-a pus tot sufletul, să-şi hrănească fiul reînviat. Haine curate de schimb, batiste, ştergare şi o sticlă de vin bun.

—Petre! spunem drept, ia-i spus că sunt pe aici?

—Nu m'a răbdat inima, îngână el, când am văzut-o cum se tânguie, când vorbeam de tine!

—Pe Filon n'o să-l mai văd niciodată! Cei ce puteau să vină de-acolo, or venit de mult. Ceilalţi sunt morţi sau duşi în Siberia. Bietul meu fiu, nu se mai întoarce... şi din nou lacrimile o podidesc s'o înnece.

—Nu, mamă! Dumnezeu e bun, ai să vezi, într'o zi o să vină şi el acasă.

—Mă minţiţi sau ştiţi ceva.

—Nu ştiam să mint, ne-am trădat din vorbă şi atunci, n'am avut încotro, i-am spus totul. A continuat să geamă, ştergându-şi cu mâneca cămăşii lacrimile multe. Abia acum o prinde indoiala.

—Nu-i adevărat! Nu-i el! Te-ai înşelat şi vrei să mă înşeli şi pe mine! El ar fi tras acasă, să mă vadă!

—Cu greu am liniştit-o. I-am povestit apoi, pe îndelete, cum te-am întâlnit. Nu ştiu dacă am făcut bine?

—Acum, că ai făcut-o deja, însă să nu-şi schimbe obiceiurile, să-şi manifeste o bucurie subită, să-şi trădeze o mare fericire.

—Dumnezeu e bun, repeta ea mereu. Rugăciunile mele n'au fost zadarnice. De câte ori nu L-am rugat să-l scape din atâtea nevoi, dela rău, dela moarte. Ştiu că el n'a făcut la nimeni nici un rău şi d'aia Dumnezeu mi l-a adus acasă. Nu se mai oprea să mulţumească Cerului, că visul ei devenise aevea.

—Dar eu, când îl vad? Să văd cu ochii mei, care nu mă înşeală niciodată!

—Să vorbesc cu el, când o putea să vină.

Ar trebui s'o vezi, Filoane! Acuma, că ştie de tine, ar fi păcat s'o laşi să mai aştepte. Ea suferă mult, nu-şi mai găseşte odihnă şi rost în casă. Nici somnul nu mai prinde de ea. Nu vorbeşte decât de tine şi iar de tine.

—Nu cumva a împărtăşit taina refugiaţilor bucovineni, care-s în casă cu ea?

—Da nici vorbă! Ba chiar ne-a rugat, ca în afară de noi, nimeni să nu afle nimic, că-i moarte de om.

—Bine, Petre! Pentrucă lucrurile s'au grăbit aşa, am s'o văd într'o Dumineacă dar să vii tu cu ea! Să fiţi foarte atenţi când plecaţi de acasă, să nu vă ia cineva urmele, să ne aducă pacoste pe cap. Ea n'ar mai trăi mult după asta.

—Ce-ai spune de Dumineca viitoare?

—Bun! Tot pe aici! Noi vă aşteptăm în trestarul de colo, din marginea apei. S'a dus Pătru acasă ca un copil, ce nu mai putea ţine bucuria numai pentru el.

—Ioane! asta rămâne între noi. Pe moşu să nu-l mai încărcăm cu alte griji, are el destul cu ale lui.

—Dela mine n'o ieşi niciodată nimic; mă asigură el.

—După ce voiu vedea pe mama, să ne gândim mai serios, cum să facem ca să-ţi vezi pe ai tăi. Mi-eşti dator cu o promisiune.

—Om vedea-o şi pe asta, deocamdată să terminăm un lucru început.

Număram zilele, nu mai aveam astâmpăr. Ziua mai coseam cu moşul, că fânul era mare şi apoi trebuia şi uscat, pentru iarnă, hrana vitelor. Avea bătrânul cam vreo zece hectare în jurul colibii, până la Timiş, care forma hotarul. Serile însă îmi păreau lungi, nesfârşite.

Infine, vine şi Dumineca mult aşteptată. Mă scol devreme, mă bărberesc. Las doar mustaţa neagră, corb, să-mi schimbe o leacă faţa. Pun haine noi. Cămaşă albă, un laibăr mai vechiu dar curat. Un lucru însă îmi strică totul, pălăria. Era atât de urîtă, pentru un fecior ea mine, la 30 de ani, bătuţi pe muche. Nu trebuia însă să mă fac prea frumos, chiar pentru mama. Să nu uit că haina mi-era învelitoarea sub care ascundeam adevărata mea identitate.

Cu mult înainte de întâlnire, eram deja ascuns în trestarul des, aşteptând cu înfrigurare clipa. Ion, mai departe, cu pistolul mitralieră la îndemană şi câteva grenade, sta pregătit la orice. Nici eu nu eram cu buzunarele goale. Devenise o a doua natură, omul războinic, care-şi prelungeşte viaţa din firimituri.

Departe aud foşnet. întind urechile la pândă, în timp ce ochii desprind o siluetă măruntă ce înaintează legănându-se. E ea, mama! şi inima începe să-mi bată puternic.

Nu ştiu cum s'au grăbit evenimentele, doar atât că o simt la pieptul meu, vie, lăcrimând din plin, primele lacrimi de bucurie, după atâţia ani amari, chinuitori.

—Filoane! băiatul mamei! Nu mai e vis. Te văd, te simt alături de mine. Mulţumescu-Ţi Ţie Doamne, că mi-ai îngăduit să mai trăesc şi momentul ăsta, în timp ce mă strângea la pieptul ei uscat de dor, iar mâinele îmi pipăiau obrajii.

—Nu! nu te-ai schimbat! Nu ai slăbit! Mustaţa te cam îmbătrâneşte. Fără ea ai fi acelaş. Se uită adânc în ochii mei, umezi şi ei, din abundenţă şi un suspin îi uşurează povara ce-i apasă sufletul.

—De-acum nu mai pleci? Nu-i aşa? Te voiu ascunde eu, să nu mai dea tâlharii ăştia de tine. Atâţia ani ţi-a fost foame! Pe unde ţi-or mai fi rătăcit paşii? Când te-ai întors pe aici? mă copleşeşte ea cu întrebările.

—Nu prea de mult! Şi pe acolo-i foc, ca peste tot, abia am scăpat. Acum aş vrea să mă odihnesc o leacă, înainte de a vedea ce-i de făcut.

—Ţi-am adus de mâncare, să nu-ţi mai fie foame! Avem de toate acasă, găini, raţe, gâşte, porci, vite... O să-ţi aduc cât vrei. Să nu mai pleci!... să nu mai pleci!...

Mi se rupea inima de atâta emoţie, produsă de o prea mare bucurie. Intr'o zi... totuşi... răul se va strecura pe nesimţite şi va înlocui bucuria cu o altă singurătate, cu o altă durere mai cruntă. Mai bine era să nu mai afle de mine. De acum va tremura din nou de grijă, când unul dintre noi va cădea în mreaja duşmană. Ea nu va înţelege niciodată că eu m'am întors cu un gând precis şi că s'ar putea să cad în mâinele celor fără Dumnezeu.

M'am despărţit de ea mai amarît decât venisem. Ceva mi-a schimbat privirea, de-acum vagă, îngrijorătoare. Cât va mai îndura săraca, până la deslegarea ultimă? Există oare vreo deslegare, la acest fel de viaţă? Sau ea sau eu, este singurul desnodământ posibil. Când voiu pleca eu, acolo, de unde nu mai există întoarcere, ea nu va mai supravieţui mult. De

pleacă ea înainte, la apelul lui Dumnezeu, uzată de atâta pătimire, eu o voiu chema mereu, zadarnic, eu, feciorul, care i-a grăbit sfârşitul. Da! Păcatul meu rămâne acelaş. Dar... cum să fac Doamne, să împac voia Ta, cu atât amar şi chin? Pentru mine şi unul şi altul, îmi cer acelaş preţ. Nu mai am nimic de ales. Las voii lui Dumnezeu să-mi aleagă calea. Aceea, cea mai încărcată de pagubele acestei vieţi.

Am ajuns la casa moşului şi fără să ating bucatele, mă urc în podul cu fân să-mi pun întrebările care mă chinuesc şi la care zadarnic caut un răspuns.

—Da necăjit mai eşti băete! Parcă te întorci dela înmormantare! Nu-i răspund. De-ar înţelege el cât de adânc mi-e amarul.

Peste câteva zile, Ion o ia spre locurile lui, să-şi vadă şi el pe cei dragi, după atâţia ani de pribegie. Eu, cu bătrânul, bateam coasele în miez de vară şi apoi întrăm în holdă, să tăiem florile de fân, iarba înaltă, pe alocuri culcată de atâta rod. Era o după amiazi de arşiţă, senină, binefăcătoare. Ne oprim să ascuţim coasele şi iar începem să tăiem brazdă largă. Deodată ochii mi se opresc înlemniţi, la vreo patru, cinci uniforme streine, cu epoleţi largi, încărcaţi de stele şi chipiuri cu borul lat. Nu părea a fi uniforma armatei române. Se apropie fără ca noi să putem schiţa un gest. Când coseam, aveam mereu pistolul mitralieră, ascuns în brazda cea mai apropiată. Aşa cum ne-a surprins, ieşind din porumbişte, n'am mai putut face nici o mişcare. Când se găsesc la numai câţiva paşi de noi, întreabă pe moş, în ruseşte, cine-i proprietarul acestui teren şi al casei. Moşul, care ştia o leacă sârbeşte, se face înţeles, că el este proprietarul. Dar feciorul, arătând spre mine, e tot al tău?

—Da! da! răspunde moşul pe româneşte. De acum, pentru ei eram feciorul moşului.

—Ascultă bătrâne! reiau ofiţerii ruşi, tu şi feciorul rămâneţi aici să vă ocupaţi de animale iar restul, până deseară, să fie evacuaţi. Nimeni, insistă ei, să nu mai rămână aici. Casa va fi ocupată de comandament iar terenul de corturile trupei. După galoane, ne dăm seama că ar fi grade mari. Imprejur auzim deja sgomote. Trupa, fără să piardă timp începe incartiruirea.

Nu ne mai lipsea decât asta acum.

"Generalii noştri" plecaţi, începe gălăgia soldaţilor, care montează corturile în livada de curând cosită şi prin porumbişte.

—Ce-i facem, acum, bătrâne? Nu-i a glumă!

Fânul, cucuruzul, toată recolta lui pe iarnă, distrusă. Caii tunarilor au început deja să pască în urma noastră. Noi ne ştergem coasele-nu mai aveau nici un rost acum-cu arma învelită în laibăr, ne îndreptăm spre podul cu fân, singurul loc ce ne-a mai rămas din toată casa. A dat necazul peste noi, nu văd cum vom scăpa din această încurcătură. Nu ne rămâne dcât să ne lăsăm în voia sorţii, adică să stăm pe loc. Un avantaj reese totuşi din noua situaţie, poliţia nu va mai putea să ne caute pe aici.

In adevar, odată cu seara, totul a fost împrejmuit cu sârmă, lăsând doar o singură întrare şi ieşire, pe o poartă mare, păzită de santinelă ziua şi noaptea. Noi aveam dreptul să întrăm şi să ieşim când doream, pentru aprovizionare. Am făcut un foc în faţa grajdului, în plin câmp şi ne-am pregătit ceva de ale mâncării. Petru, adevăratul fecior, a cărat în oraş toată ziua, bruma de lucruri ce aveau în casă şi seara au plecat de-abinelea fără dreptul de a se mai întoarce. Ordinul venea de sus şi subalternii nu mai cunoşteau pe altcineva decât pe moş şi pe mine "feciorul" lui.

Rămaşi singuri, încercăm să mâncăm ceva, înainte de a ne urca în pod la culcare. Dar ce somn s'ar mai prinde de noi? Ion plecat acasă, se va întorce peste câteva zile şi cum era mereu înarmat, risca o mare nenorocire. Va trebui să-l previn înainte de a nu fi prea târziu. O altă sarcină îmi apasă pe inimă: aparatul şi armele moşului, ascunse în casă, între cele două ziduri. Dacă le vor găsi, nu se vor opri aci. Toată familia va plăti. Cu ce să încep mai înainte? Dacă-l prind pe Ion cu arma la el, îl iau ruşii şi s'a terminat cu tot neastâmpărul lui. Câteva gloanţe doar. O viaţă nu cântăreşte mult, în timpurile astea, mai ales la sovietici.

—Moşule! eu va trebui să plec, să-l anunţ pe Ion de cele întâmplate pe aici. Ne mai rămâne însă un mare necaz: armele, aparatul.

—Nu-ţi fie grijă de ele! Nu le vor găsi ei!

—Dar dacă vor îngăuri pereţii să treacă firele de telefoane pentru postul de comandă?

—Să lăsăm astea deocamdată în plata Domnului, cel mai urgent este să anunţăm băiatul, restul vom vedea după aceea.

Am plecat cu necazul după mine, ca omul ce nu ştie de unde vine şi unde se duce. Am ajuns la Reşiţa şi apoi la Oraviţa, încă în noaptea aceia. De aici, iau trenul spre Comorâşte, unde ajung în zori. După povestirea lui Ion, care mi-a descris în momente de nostalgie, toată casa, dela culoarea porţii, a pereţilor si locul unde se găseşte, după centrul satului, am ajuns fără să întreb pe nimeni. Când ziua încă nu se ivise, bat la uşă. Bat încet să nu sperii porumbeii, după atâta absenţă. La a treia pocăitură, aud un sgomot abia perceptibil şi o fereastră ce se întredeschide încet. Prin crăpătura făcută, un cap adormit de somn, apare speriat.

—Eu sunt! Moş Bugariu! răspund eu, tot atât de misterios. Il caut pe Ion. In spate aud mişcare şi un alt cap ce pândea la fereastră, să vadă ce se întâmplă la ora aceea neobişnuită.

—Intră repede! Sfântul ei de treabă! aud vocea lui Ion grăbită. In câteva clipe sunt în curte s'apoi în casă.

—Ce s'a întâmplat? mă întreabă el nerăbdător. V'un rău?

—Da de unde! Mi-o venit şi mie dorul de plecare. Trenu-i de vină, că ajunge prea de vreme şi eu, că nu am putut să aştept ziua. Imi spuneam însă că noaptea fiind complicea noastră... am îndrăznit să vă sperii o leacă. S'apoi, cum mi-ai spus, că vei petrece sărbătorile acasă, iar m'am gândit că... unde aş fi mai bine decât aici, cu tine şi familia!

Au respirat adânc. N'a fost decât o alarmă trecătoare. S'au sculat deabinelea, sătui parcă şi de somn.

—Acum, pentrucă şi aşa ne-am trezit, să mai şi mâncăm ceva. Femee! Ia vezi prin cămară de vei găsi vreun picior de porc, uscat de bătrâneţe!

Peste câteva clipe, ne găsim toţi strânşi la masă: soţia, tânără încă, băiatul voinic şi mândru, cât poate fi un fecior la 17 ani, în plină vigoare.

—Şi D-ta eşti fugit, ca şi Ion? mă întreabă soţia.

—Nu ne-ar lăsa norocul! Am rămas mereu împreună.

Ion avusese timp să le vorbească de mine şi de prietenia ce ne lega de atâta vreme.

—Şi acuma ce veţi face?

—Apoi s'o termina şi astea într'o zi şi ne-om întoarce şi noi la casele noastre, ca toţi prizonierii, la sfârşitul războiului.

Am mâncat bine, am băut chiar sdravăn, faimosul vin de Comorâşte, ce ne desmorţea limbile, la vorbă lungă. Ne urcăm apoi în podul cu fân, loc rezervat doar trecătorilor nevoiaşi să ne odihnim.

—Măi Ioane! A dat necazul peste noi!

—Ce-i? grăeşte el înnecat de teama altei tragedii. Am simţit eu că se petrece ceva necurat.

Ii povestesc cele întâmplate, după plecarea lui. Il pun pe gânduri. I-am umbrit bucuria revederii.

—Va trebui să scoatem neaparat aparatul, înainte de a nu fi prea târziu, insistă el.

Seara ne strecurăm prin fundul grădinii într'o porumbişte şi o luăm pe jos, o bună bucată de vreme. Ajungem la prima gară după Comorâşte, departe de sat, unde luăm trenul spre Oraviţa. De aici, un altul spre Reşiţa apoi Caransebeş, unde ajungem în zorii zilei.

—Tu nu mai poţi veni cu mine la moş, de acum numai eu am dreptul să întru.

—Eu mă duc la Bubi Roman. Mă voiu aranja cu băeţii. Nu te îngriji de mine!

Baeţii erau fraţii de cruce, care şi-au oferit toată inocenţa vârstei, luptei noastre, devenită şi a lor, prea de timpuriu. Ne dăm întâlnire a doua zi în trestişul din spatele gării, unde-i

voiu aduce aparatul şi armele, pe care să le ascundă el apoi, cum o putea.

Când m'a văzut moşul a respirat uşurat. După ce i-am povestit peripeţiile drumului, revin la necazul nostru.

—Deseară aş dori să întru în ascunzătoare, prin pod, să scot armele şi aparatul. Aş avea nevoie de nişte saci, să pun totul în ei, îmi va fi mai uşor de dus.

—Eu aş zice să o lăsăm în voia lui Dumnezeu; poate nu o vor găsi.

—Dumnezeu te ajută, moşule dar nu-ţi vâră în desagi! Familia trebueşte protejată.

In faţa hotărîrii mele, moşul cedează, cu inima strânsă. Drept răspuns, pleacă şi peste câteva minute se întoarce cu sacii. Mi-i întinde, fără a scoate o vorba şi o ia pe luncă, să nu mai vadă nimic din ceeace se va întâmpla. Nu mă mai gândesc la nimic, nu-mi mai pun nici o întrebare. Acţionez ca cineva strein de evenimentele ce-l înconjoară, strein de lume, apărut din întamplare, în locuri necunoscute, să fac un lucru tot atât de necunoscut. Nu aş putea povesti ce am făcut, cum s'au desfăşurat lucrurile. Cobor din pod, traversez curtea şi urc într'alt pod, printre soldaţi, mulţi soldaţi. Nu văd pe nimeni. Singur, pustiu, pustiu peste tot, până în sufletul meu. Când ajung în celelalt pod, podul cu fân, moşul se uită la mine, voind parcă să mă întrebe dacă s'a termint. Eu il privesc năuc, când picioarele încep să tremure ca varga, fără să mă mai pot opri. Mă doare parcă undeva, simt din partea inimii ceva ce mă strânge să mă sufoce, să-mi taie respiraţia. Aş vrea să strig, să urlu, să-mi dovedesc că mai sunt pe astă lume dar nici un graiu nu -mi iese din piept.

Curând o năduşeală mă prinde, o toropeală îmi apucă tot corpul... ş'apoi??... nimic... **(va urma)**

Filon VERCA

UITARE

uitare tu fulg de zăpadă
ce vii de-acolo dintre stele
cu cerul ce-a'nceput să cadă
deasupra gândurilor mele

din geana norilor te cerni
senină lacrimă de ghiaţă
cu fugul veşnicelor ierni
ce schimbă vremile la faţă

din ochii Tăi pare că Doamne
se cern aceste lacrimi reci
şi mă gândesc de bună seamă
cât e de frig în veci de veci

c'aprind o lacrimă în pripă
în ochi de ceară mult smerită
şi plâng nemai întoarsa clipă
care din pieptul meu palpită

când te privesc eu fulg la geamuri
cum scuturi anii mei de zile
şi scuturi frunza depe ramuri
şi lacrima-mi din ochi pe file

căzut că-mi zace jos caetul
cu chip de umbră printre storuri
când trece moartea şi poetul
cu ochii lui priveşte'n goluri

când singur stau aci pe gânduri
şi-un frig m'a luat din piept aşa
că-s strâns parcă'ntre patru scânduri
privind în jur din sinea mea!

DIN UMBRA SFINTEI BUCOVINE

Pământule cu brazde sfinte
din jur de lespezi de morminte,
din jur de fiecare vatră
ce crunt e plânsul tău de piatră!

Ce crunt e plânsul cel din glie
care străbuniii'n noi învie
cu mir de flori basarabene,
pământule cu mir în gene,

pământule ce'nvii străbunii
din cripta sfintei Bucovini
şi-i văd cu frunza lor gorunii

cei care plâng peste ruini
pe Nistru'n jos până la Mare
din Putna lui ŞTEFAN CEL MARE!

Ion ŢOLESCU

FII ADOPTIVI

("IN LUPTA NEAMULUI" O CARTE DE AMINTIRI A DOMNULUI HORATIU COMANICIU)

SPRE apogeul vieţii ne amintim de ceeace ne-a marcat adânc, de ceeace a fost frumos, duios, eroic, de angajamentul nostru fără rezerve, pentru o ideee, pentru o credinţă. Şi, pentru a păstra intact acest crâmpeiu de tinereţe, ni se impune o fidelitate totală, o conduită fără jenă, fără pasiune, faţă de evenimente, faţă de cei ce ne-au fost camarazi de drum.

O amintire, iarăşi, este o mărturisire, o retrăire în timp, a momentelor care ne-au impresionat până la lacrimi. O retrăire a sublimului, cât şi a durerii ce ne-a marcat viaţa, evitând imixtiunile epocii în care trăim, mai mult dăunătoare decât complementare.

Martor îl luăm pe Dumnezeu, că înaintea împărtăşaniei, că adevarul, onestitatea ne-a fost singurul ghid, singura grijă. Că, prin el, implorăm pardonul, descărcarea de ceeace a putut să ne apese conştiinţa, precum şi graţie Cerului, pentru ceeace ne-a îngăduit să realizăm de folositor.

Am citit cu multă atenţie povestea d-lui Horaţiu Comaniciu, autorul acestor amintiri şi, nu rareori am trăit şi eu copilăria mea, în cadrul idilic, fermecător, al acestei vieţi de la ţară, aşa cum numai Duiliu Zamfirescu a ştiut să o evoce.

Am retrăit la fel, tinereţea sbuciumată, în slujba unui ideal de Neam. Am încercat însă şi o anumită amărăciune, atunci, când evenimentele la care am participat sau am fost martor apropiat, au fost deturnate dela matca lor firească.

Am urmărit traseul autorului, în decursul celor 300 de pagini, scrise într'un stil mai fluid decât ideile vehiculate, în liniii drepte, linii frânte dar n'am reuşit să definesc o constantă a parcursului.

Am încercat să ordonez ideile într'o cronologie logică dar, urmărind peregrinările succesive, prin salturi îndrăzneţe ale autorului, am preferat să reţin ideea de bază: transferarea Mişcării Legionare în partidul Naţional Ţărănist şi înlăturarea unui obstacol major, la atingerea acestui scop, d-l Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, misiune la care s'au ataşat, ca din întâmplare, atâtea complicităţi.

La originea acestei "misiuni", găsim cuvintele testament, pe care le-ar fi rostit Corneliu Codreanu, înainte de moarte: "Maniu mi-a destăinuit **că posedă o scrisoare**, (fără a o arăta) **ce i-a fost dată** de mai mulţi senatori legionari, în care **ei repetau** cuvintele Căpitanului: "Dacă va fi să mor, voi să-l urmaţi pe Iuliu Maniu". pag. 52.

Să admiten că această scrisoare ar fi putut exista, cu toate că, după atâţia ani, ea n'a apărut la lumină, rămânând în domeniul supoziţiilor.

După mărturisirile d-lui Comaniciu, I. Maniu îi manifesta o încredere totală şi deci, ar fi putut să-i încredinţeze acest document, care să-i justifice acţiunea de sabordare a Mişcării.

O îndoială mă frământă, totuşi. Un comandant de oaste, cu cadre şi soldaţi fideli, încercaţi în atâtea bătălii, nu ar găsi în sânul armatei sale, ofiţeri cărora să le încredinţeze steagul, ci a căutat în rândurile adverse, pe cel ales să-i continue lupta?

După moartea Capitanului, nu mai rămăsese nimeni, capabil să-i urmeze? Deci, Căpitanul însuşi, ar fi recunoscut că a eşuat în opera lui, deoarece, din toţi luptătorii lui, mulţi pregătiţi de sacrificiu, nimeni nu ar fi fost demn să-i desavârşească opera.

Maniu, general fără oaste (nu s'a retras el oare în singurătatea dela Bădăcini, după eşecul de guvernare din 1928, din cauza "apetiturilor oamenilor politici şi lipsei de disciplină") urmaş ideal pentru trupa legionară, **lipsită** "de comandant.

E greu de conceput că o astfel de afirmaţie, ar aparţine Căpitanului, mai ales, după pleiada de martiri, înşiruiţi, unul

după altul, după moartea lui, pentrucă valoarea lor venea dela această credinţă puternică, că numai învingând slăbiciunea umană, vor putea servi Neamul.

E adevărat că a existat această înţelegere între I. Maniu, Gh. Bratianu şi Corneliu Codreanu, dar ea se limita la angajamentul comun, de a veghea la desfăşurarea legală a alegerilor din Dec. 1937.

Cei ce au conclus că, Mişcarea Legionară, după moartea şefului ei, nu avea altă ieşire, decât să treacă sub comandă streină, manifestau ei însuşi, o sensibilitate streină de viaţa legionară.

Am putea chiar avansa, de ce nu, că şcoala omului nou, pe care Corneliu Codreanu a construit tot eşafodajul operei lui, nu ar fi fost decât o mistificare şi că vasul lipsit de comandant, ar rămâne pradă primelor furtuni. Căpitanul însuşi, ar fi recunoscut eşecul atâtei osteneli.

D-l Comaniciu, în marea lui grijă de soarta acestei corăbii, încearcă să o îndrepte, pentru ultimul ei drum, spre apele calme ale **democraţiei**.

Dar să urmărim bunele intenţii, ale autorului acestor reflexiuni.

Dintr'început, un fapt mă derutează. "Cartea a fost scrisă de un **independent**, care vorbeşte mult de I. Maniu şi Partidul National-Ţărănist, precum şi de Mişcarea Legionară, deoarece **am colaborat** cu acestea".

De reţinut: o simplă **colaborare cu Mişcarea Legionară**. Iar mai departe: "La sediul lui Maniu, eram **noi, cei proveniţi din Legiune**. Pag. 128.

Un transfer dintr'o parte într'alta, nu poate fi mai clar.

Reţin aceste repere, pentrucă toată construcţia politică a autorului se sprijină pe poziţia de **independent**, după cum precizează el însuşi, în Cuvânt Inainte.

"Incă din liceu mă simţeam atras de un om politic, foarte popular în Ardeal, Iuliu Maniu. L-am văzut la Cluj în 1928. Maniu era un mit". Pag. 22.

"Eu nu m'am înscris în partidul Naţional-Ţărănist, cu toată stima ce o purtam lui I. Maniu". Pag. 23.

"Moartea lui Moţa a determinat **înscrierea** mea în Mişcare". Pag. 30.

La începutul lui 1937, d-l Horaţiu Comaniciu se înscrie în Mişcarea Legionară, urmând pilda atâtor Români, sguduiţi de marea jertfă.

Intre 1920 si sfârşitul lui 1936, generaţia dela 1922, parcursese deja un drum spinos, luptând împotriva **"apetiturilor"** acestor oameni politici, care erau dispuşi la orice, până la trădare de ţară, pentru a-şi păstra poziţiile prea fructuoase, pe spatele celor exploataţi.

"Căpitanul, dela moartea lui Moţa, **înclina spre** o politică de apropiere de **forţele democratice...**". Pag. 52.

Dece oare ar fi înclinat spre aceste forţe, care l-au persecutat, prigonit şi până la urmă strangulat, când, el era singurul care respecta legile ţării şi nu cerea mai mult, decât acelaş respect al lor de către acei ce erau chemaţi să vegheze la aplicarea lor? Sau, atunci se îndoia de justeţea drumului ales.

"Se spune că soarta noastră se va decide în cercurile politice din Occident". Pag. 70.

N'ar fi decât un svon, dacă istoria recentă, nu ar fi înregistrat deja tristul adevăr.

"Incepând cu anul 1941, **eu am preconizat**, în sânul Mişcării, o apropiere de Maniu. La începutul lui 1942, i-am spus lui Iosif Costea, ce conducea Mişcarea Legionară din ţară, că **sunt de părere**, că trebue să schimbăm politica externă şi să ne **declarăm pentru democraţie**". Pag. 41.

Cum era posibilă o apropiere de I. Maniu, ostil campaniei din Răsărit, atunci când majoritatea legionarilor erau, fie prizonierii lui Hitler, fie ai lui Antonescu, care n'ar fi ezitat o clipă să-i lichideze? A schimba politica externă, de acord cu un şef de circumstanţe şi a se declara pentru democraţie, atunci când Neamul întreg era angajat, pe viaţă şi pe noarte, împotriva Rusiei Sovietice, aliata democraţiilor occidentale, însemna o agresiune împotriva acestei cruciade, un gest de înaltă trădare. S'apoi, a schimba linia majoră a Mişcării, nu se decide într'un comitet restrâns, fie ea oricât de dorită.

"Speram şi eu, că democraţiile occidentale, nu vor lăsa pe Ruşi să se întindă în Europa". Pag. 43.

D-l Horaţiu Comaniciu nu era singurul a se fi hrănit cu astfel de iluzii, pe care poporul român le ispăşeşte de 40 de ani. Titulescu, din 1936, preconiza apropierea de Moscova. Iluzie sau crimă, ignorând secolele de agresiuni constante împotriva ţării noastre?

"Să nu rămânem în tabăra învinşilor". Pag. 43.

Atunci când Neamul întreg era angajat în luptă, pentru existenţa lui însăşi şi dacă complicitatea internaţională a voit să fim înfrânţi, cum am fi putut noi, oare să ne găsim în tabăra învingătorilor altfel decât prin trădare?

Oare cei 170.000 de prizonieri, luaţi de Ruşi, pe frontul Moldovei şi duşi spre nimicire, precum şi tot pe atâţia morţi, în campania din Apus, au adus recunoaşterea noastră ca beligeranţi?

NU! Ne-a împins însă, cum era de prevăzut, dacă aveam cunoştinţa de acordurile dela Yalta, în tabara învinşilor cu toate consecinţele pe care poporul nostru le suportă de atunci.

"Actul dela 23 August a adus scurtarea războiului, ne-a adus stăpânirea Transilvaniaei. Chiar dacă acţiunile lui poartă şi **mărunte greşeli**, ele sunt neînsemnate". Pag. 50-51.

23 August a adus scurtarea războiului! Atunce, la ce mai serveau cei 170.000 de morţi din Apus, alături de cei 170.000 de prizonieri?

Se poate oare reţine acest argument de iresponsabilitate? **"Greşeli mărunte, neînsemnate"**! dar cu consecinţe apocaliptice. Răspunsul îl găsim pe faţa oricărui român, care-şi duce calvarul de atâta amar de vreme.

Autorul uită un fapt, înregistrat de istorie, că Transilvania ne-a fost restituită după instaurarea guvernului comunist, care revendica această onoare. Transilvania nu ne-a revenit nici după 23 August, ca o consecinţă logică a actului însuşi, în urma căruia Blocul Partidelor Democrate exercita puterea, nici prin tratatul de pace, dela Paris, ci odată cu luarea puterii de către servii Moscovei, cărora le-am datora acest eveniment.

"Romul Boilă mi-a repetat cuvintele lui Maniu: Actul dela 23 August nu-mi aparţine". Pag. 110.

Iuliu Maniu şi-a dat seama dar prea târziu de consecinţele acestui act: "Nu-mi aparţine". Autorul, mai indulgent, nu-i găseşte decât greşeli mărunte, neînsemnate.

"Mă găseam la Ministerul Economiei Nationale cu Iuliu Maniu, la câteva zile dupa 24 August". Pag. 113.

In ce calitate, autorul se găsea la această instituţie, la numai câteva zile dela actul trădării? Ca partener în BPD sau ca legionar afiliat partidului, în timp ce camarazii lui de ieri, zăceau în închisori sau prigoniţi, în continuare, de noua stăpânire?

"Primul gând al lui Maniu s'a îndreptat spre legionari, ei erau cei mai pereclitaţi. In această atmosferă de teamă, când mulţi arătau cu degetul, spunând: iată vinovaţii. Pag. 113.

E măgulitor pentru legionari că Maniu s'a gândit la ei, înainte de a se gândi la dezastrul ţării.

Legionarii erau periclitaţi şi vinovaţi. Nimic de surprinzător, pentrucă Mişcarea Legionară a pregătit spiritul de luptă în contra Internaţionalei comuniste dar nu e mai puţin adevărat, că alţii si-au arogat comanda acestei lupte, eliminând pe cei ce erau în drept să o revendice, asvârliţi peste graniţe, în închisori sau în batalioanele de pedeapsă dela Sărata. Atunci, cine putea să-i arate cu degetul, în afara de cei 500 angajaţi ai Moscovei?

La 10 Decembrie 1944 am ajuns şi eu în ţară şi mi-am dat seama, fără greutate, de unde pornea şi în care direcţie se îndrepta ura, atunci, când aliaţii "eliberatori", ameţiţi de băutură, violau şi ucideau, pe sate şi oraşe, fete şi femei bătrâne fără deosebire. Legionarii erau primiţi ca ultima rezistenţă, împotriva acestor siluiri, pentrucă Blocul PD le ignora, atunci când nu era capabil să le împiedece.

Mărinimia lui Maniu, pentru acest tineret, rămâne doar

în mintea autorului, ca să-şi justifice prezenţa pe balconul Ministerului Economiei Naţionale.

La 26 August 1944, a fost publicat apelul semnat de H. Comaniciu pentru Comandamentul Mişcării Legionare. "La chemarea Regelui şi guvernului Său, răspundem: La datorie!". Pag. 116.

Unde erau foştii lui camarazi, în numele cărora lansează apelul, "La datorie, alături de guvernul M.S. Regelui", dacă nu în închisori, de unde nu aveau dreptul la cuvânt?

"Eu eram cunoscut şi în cercurile comuniste, ca unul ce militam pentru Aliaţi. Pătrăşcanu ştia de acţiunea noastră, dusă cu Maniu". Pag. 117.

Ce s'ar putea admira mai mult în această mărturisire? Sinceritatea unei atitudini fără echivoc sau abilitatea, cu care se încearcă mimetismul personagiului?

De care acţiune este vorba? Nu cumva de cea din 23 August, cu greşeli mărunte, neînsemnate?

Incă din 1941, militant fidel pentru Aliaţi!

De cine era cunoscut ca atare? De camarazii lui împrăştiaţi de urgia asupritorilor sau de viitorii parteneri ai BPD?

Cunoscut şi în cercurile comuniste!!!

Moţa, care l-a sguduit prin jertfa lui şi l-a determinat să se înscrie în Mişcare, se cutremură în mormânt de revoltă.

"Pătrăşcanu ştia de acţiunea noastră!". Dar, Pătrăşcanu era Şeful comuniştilor!!

"Cunoşteam pe Bunaciu şi Constantinescu-Iaşi. Cu ambii am avut discuţii". Pag. 117.

Bunaciu era Procurorul Tribunalelor Populare, care a trimis la moarte mii de Români.

Iată referinţe, pe care decenţa faţă de suferinţele celor răpuşi, ar putea să le treacă sub tăcere. Şi cred că nu s'ar cere prea mult.

In Octomvrie 1944 Maniu declara: "Domnii Dr. Ovidiu Comşa (astăzi decedat) cu av. Comaniciu, prof. Iosif Costea, mi-au declarat oficial, la 16 Decembrie 1942, în numele organizaţiei din care făceau parte, că s'au convins că Mişcarea Legionară se află pe un drum greşit şi că singura politică este politica democratică. Că Legionarii sunt hotărîţi a schimba orientările de până acum". Pag. 119.

Dece oare, aceşti reprezentaţi "oficiali", nu au fost urmaţi de către cei din ţară, cei refugiaţi în Germania, fiind izolaţi, nu puteau lua cunoştiinţă de aceste tratative? Pentru simplu motiv că erau în închisori sau pe front, de unde nu aveau ideea de a schimba orientările, după circumstanţe. A se substitui lor este un gest ce defineşte dimensiunea protagoniştilor.

"Mişcarea Legionară l-a însoţit (pe Maniu şi partidul Naţional-Ţărănist) în drumul său, din vremea când Hitler era biruitor". Pag. 120.

Dar, pe vrremea aceea, soldatul român sângera pe frontul rusesc, în timp ce partidele politice informau Aliaţii de poziţiile frontului. Putea oare, Mişcarea Legionară să se asocieze cu aceste acţiuni, care s'au dovedit, până la urmă, atât de dăunătoare ţării? Puteam noi să lovim pe la spate, acest brav soldat, care şi-a lăsat familia în grija lui Dumnezeu, plecând să-şi apere patria?

Sunt unii care nu manifestă nici o jenă, a-şi aduce aminte de aceste **bravuri**, din dosul tranşeelor.

"Odată ce Maniu a avut **asentimentul Comandamentului din ţară!!!** pentru asocierea legionarilor în circuitul democraţiilor, el a comunicat asta, celor două mari Puteri occidentale, la această asociere". Pag. 121.

"Nu cunosc amănunte. Nu ştiu prin cine a lucrat Maniu. Actul prin care Aliaţii şi-au dat aprobarea de-a însuma Mişcarea Legionară există undeva în arhive". Pag. 122.

Dacă, înadevăr acest document ar fi existat, Aliaţii l-au clasat în dosarul promisiunilor, preţ serviciilor aduse, având aceeaşi soartă ca şi garanţiile date lui Maniu, de liberă alegere a sistemului de viaţă a poporului român.

"Poate, acest act a servit la neîmplicarea Mişcării Legionare, în procesul dela Nürenberg". Pag. 122.

O afirmaţie îndrăzneaţă, din partea unui jurist. Lipsa de capete de acuzare, împotriva Mişcării Legionare, care, în tot timpul războiului se găsea imobilizată în lagare sau închisori, pentru cel mai umil procuror, justificarea era suficientă, pentru scoaterea ei de pe banca acuzării.

"Maniu era întâmpinat de vrăjmăşia Ruşilor şi de **abandonarea Occidentalui**". Pag. 125.

Era însă prea târziu! 23 August nu mai era decât o tristă amintire!

"Noi ceream mereu să organizăm muncitorii". Pag. 126.

"Partidele politice nu aveau organizaţii muncitoreşti". Pag. 127.

"Organizarea lor a mers extrem de repede; **Nu ni se datora nouă, ci legionarilor. Noi nu făceam altceva, decât să-i alăturam steagului de rezistenţă, sub oblăduirea lui Maniu**". Pag. 129.

Nu făceam altceva, decât să schimbăm steagul! Cinică înşelăciune!

Pe vremea aceea eram şi eu în ţară şi cunoşteam foarte bine organizaţia legionară, atât la muncitori, cât la studenţi şi elevii de liceu. In amintirile mele, dureri împărtăşite cu aceşti muncitori, studenţi şi vlăstare feciorelnice, mărturisec, cu mâna pe cruce, adevărul. Mai era oare nevoie de o organizaţie paralelă, cu elemente smulse din cadrele Mişcării Legionare, pentru a semăna confuzie, exploatată de inamic, atunci, când Mişcarea era angajată pe viaţă şi pe moarte, în lupta cu acelaş duşman?

"Domnul Maniu ne-a însărcinat şi cu organizarea studenţilor. O văd simplă. O organizare cunoscută. Aceea legionară. Ceeace se schimba, e doar spiritual, adaptat vremii". Pag. 146.

Tocmai acest spirit, pe care Căpitanul a reuşit să-l sădească în sufletul tineretului şi care rămâne forţa de neînfrânt, pe care Neamul se poate bizui, în vremi de mare restrişte.

"Vom reface **cuiburile. Le vom numi cercuri!!!** In ele se va face şcoala de cadre. **Se va pune greutate pe democraţie... Vreau să facem o cărticică**". Pag. 147.

"Pentru realizarea **adevăratei democraţii**, educaţia oamenilor trebue să fie constantă. Ea cere **o disciplină liber consimţită**". Pag. 157.

"**Cărticica** am prezentat-o lui Maniu... Ceeace ai scris d-ta şi Veţeleanu, **va purta numele de Catehismul tineretului Naţional-Ţărănist**". Pag. 181.

Naivitate sau furt? Dacă Mişcarea Legionară, prin felul ei de educaţie, a fost considerată, de către aceeaşi democraţi, ca totalitară şi inadaptabilă acestui tineret, cum oare, printr'o plastografie machiavelică, învelită în haină naţional-ţărănistă, ar putea fi acceptată? Sau atunci, după asasinarea fondatorului ei, urmează şi deposedarea de bunuri! "Impărţit-au hainele mele loruşi iar pentru cămaşa mea au aruncat sorţii", rămân încă vi în sufletul oricărui bun creştin.

"Tinerii doreau **o democraţie gen Maniu**, o împreunare între ce a fost **bun în democraţie** şi ceeace **a fost bun în Mişcarea Legionară. Se simţea atras şi de organizarea legionară, organizarea pe cuiburi**". Pag. 184.

Atunci, dece ne-aţi prigonit, obligat să ne înstrăinăm şi, până la urmă ucişi, dacă mai aveam şi ceva bun în noi?

Un legionar, un ţărănist, iată că aţi descoperit soluţia ideală, pentru a obţine un produs adaptat vremii.

Dacă ne-ar mai arde de glumă, humorul ar fi reuşit dar, drama e prea cruntă, pentru a o lua în derâdere. Am impresia că asistăm la încorporarea tărăniştilor în Legiune, după ce a fost golită de ocupanţi.

"In cuiburi se punea greutate pe educaţie şi temelia acestei educaţii, erau cele zece porunci biblice, perfectate de creştinism". Pag. 184.

Căpitanul a instituit "cele zece porunci, de care să se ţină legionarul, pentru a nu se rătăci de pe drumul său în aceste zile de întunerec, de urgie şi satanică ademenire. Pentruca să ştie toată lumea, că **noi suntem legionari şi rămânem legionari, până în veacul veacului**". (Pentru Legionari).

Substituind cele zece porunci, definite de Căpitan, cu cele zece legi, de pe Muntele Sinai, ar fi suficient a deturna lumea din calea pierzării? Ele există de mai bine de două mii de ani dar omul n'a schimbat cu nimic.

Apoi, cuiburile legionare n'au încetat o clipă viaţa lor. Educaţia acestui tineret, cu atâtea riscuri şi jertfe mari, sub toate domniile, era o realitate. Câţi, dintre Fraţii de Cruce nu au fost seceraţi de gloanţe, înlănţuiţi cu cei mai în vârstă, la Miercurea Ciucului, Vaslui şi pe întreg întinsul ţării. Elevul Benec Constantin, muncitorul Mihail Gălescu, abia împliniseră 18 ani, când au fost răpuşi.

Nu ar rămâne autorului decât un transfer de panou.

Era posibil oare acest act în contra naturii? Faptele au dovedit-o din plin, că nu se poate efectua o grefă sănătoasă, pe un organism deficient.

"Dorinţa tuturora era, ca după **jertfele ce le-a dat Mişcarea Legionară, pe drumul indicat de Maniu!!! şi democraţia românească**, să ni se acorde şi nouă, în străinatate, un loc într'un Comitet Naţional". Pag. 263.

Cred ca nu am cere prea mult d-lui Comaniciu, dacă l-am solicita să amintească o singură jertfă legionară, pe "**drumul indicat de Maniu** sau chiar **de democraţia românească**.

Mi-aş permite totuşi o rectificare, pentru a evita ultragiul adus Căpitanului şi celor ce nu se mai pot apara. Iată adevarul: Jertfele ce le-a dat Mişcarea Legionară, sub urgia democraţiei româneşti, pe drumul indicat de Maniu.

Nu cumva este vorba de drumul indicat de Maniu, pentru tineretul naţional-ţărănist, pentrucă legionarii aveau drumul lor, trasat de atâtea jertfe, în frunte cu Căpitanul lor?

"Mişcarea Legionară a însumat tot tineretul ţării. N'ar fi putut-o face, dacă nu avea rădăcini adânci în solul ţării. Se ştie prigoana ce-a suferit. Cu toate acestea, ea n'a putut fi nimicită. E greu să nimiceşti un curent, ce are un fond curat". Pag. 271.

Nostalgia unei cauze care a fost şi a lui odată. Este atât de expresiv portretul tineretului nostru, o realitate incontestabilă, în ciuda atâtor persecuţii şi oprimări, din partea democraţiei, la care autorul, ar voi să-l transfere. Educaţia acestui tineret s'a făcut în afara conducereii de Stat, zisă democrată, chemată să-i asigure viitorul, în loc să-l vâneze, să-l asasineze cu atâta sadism.

Mişcarea Legionară n'a fost nimicită dar, la sugestii streine de concepţiile ei, ea ar putea însă să dispară, contopită într'un partid, care a dat dovadă de incapacitate la cârma ţării şi complicitate la distrugerea ei.

Iată acum un fragment din răspunsul autorului, la scrisoarea lui Niculescu Buzeşti. "In acest sens, v'am fi îndatoritori, **dacă ne-aţi lămuri** mai bine, **asupra poziţiilor noastre**, adică **a grupului ce l-a urmat pe Maniu. Să stabiliţi, dacă ni se mai recunoaşte caracterul democratic**". Pag. 282.

A cere lui Niculescu Buzeşti, un personagiu de acţiuni dubioase şi funeste ţării, într'un moment de grea cumpănă, **să elibereze un certicat de democraţie**, iată o limită, ultima a nu depăşi.

O precauţie de conştiinţă, se simţea totuşi necesară, în faţa istoriei. Acest certificat să fie adresat doar grupului ce l-a urmat pe Maniu. Astfel, Mişcarea Legionară îşi păstrează, în întregime, identitatea.

Şi, mai departe: "**Drumul acesta**, deschis **spre Maniu, l-am făcut doar eu şi cu prietenii mei**". Pag. 298.

O precizare care-şi păstrează toată importanţa.

Am parcus evenimentele, care ar justifica apropierea autorului de Iuliu Maniu şi partidul Naţional-Ţărănist, precum şi efortul depus de a antrena şi **adoptarea** şi contopirea Mişcării Legionare în partidul Naţional-Ţărănist reînviat. Paralel, asistam, ca o urmare logică, la încercarea continuă de înlăturare a d-lui Horia Sima, Şeful Mişcării Legionare şi înlocuirea lui, succesiv, cu Antonescu sau Maniu. "Noveanu şi alţi fruntaşi legionari au iniţiat o destindere. Nu ştiu cine a fost adevăratul autor, Regele Carol sau Noveanu". Pag. 82.

"După aceste întrevederi, patru legionari au întrat în guvernul Gigurtu. Erau: H. Sima, A. Bidean, V. Noveanu si R. Budişteanu. Cel ce domina mai mult Mişcarea era H. Sima". Pag. 83.

Nu ştiu dacă autorul a citit "Sfârşitul unei domnii sângeroase", unde d-l Horia Sima expune, cu atâta sinceritate evenimentale din acea vreme? Poate i-ar fi evitat penibila poziţie, alături de adevăr.

"A. Bidian, un prieten bun al meu, nu se împăca cu pornirile prea îndrăznţe ale lui Sima". Pag. 83.

"Eram pe graniţa jugoslavă, când au venit la mine, emisari de ai lui H. Sima. M'au întrebat dacă sunt de acord cu o acţiune. Nu puteam decât să fiu de acord c'o acţiune". Pag. 83.

"**Porniri îndrăzneţe**", la care totuşi s'a aliniat, pentrucă le considera imperative momentului.

"In Septemvrie 1940, Comandant al Mişcării Legionare devine H. Sima. Nu Antonesu l-a ales, ci majoritatea legionarilor. A avut şi adversari dar s'a impus prin unele însuşiri. A fost om îndrăzneţ şi bun luptător... subversiv". Pag. 85.

In acele momente, când se decidea soarta ţării, curajul, puterea de sacrificiu, erau calităţi indispensabile. Atribuite d-lui Horia Sima, înseamnă că alegerea făcută de majoritatea legionarilor era justificată. Domnul Comaniciu, nu cred că se plasa în tabăra adversarilor.

"Generalul voia comanda unică... voia să fie ascultat de legionari. Cred că era indrituit să dorească conducerea". Pag. 90.

Indrituit, poate dar justificată de un legionar, ne pune pe gânduri.

"Cei ce conduceau Legiunea, nu erau cei mai indicaţi să se înţeleagă cu Antonescu". Pag. 93.

Desigur că autorul avea sugestii de făcut, privind persoane susceptibile să se înţeleagă cu Antonescu şi chiar să-i ofere comanda Legiunii. Un lucru însă este sigur, că toate persoanele propuse pentru o eventuală înţelegere cu Antonescu, condiţionau răspunsul lor, de o aprobare prealabilă a d-lui Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare.

Ultima soluţie cu generalul Băgulescu, ca Şef al Mişcării, pentrucă se bucura de multă simpatie din partea tineretului legionar, s'a soldat cu refuzul acestuia, fapt care i-a adus "**promovarea**" ca ambasador, în Japonia.

"Antonescu mi-a impus mereu prin marea lui anvergură naţională dar **eram mai aproape de linia creştină** a lui Maniu, **de acţiunea mult mai umanitară a democraţiilor**". Pag. 99.

După Ianuarie 1941, alegerea între cele două mari personalităţi era greu de făcut. Inclina, însfârşit spre **acţiunea umanitară a democraţiilor**. Un moment de răscruce pentru autor. De acum, Legiunea nu mai figura pe lista eventualei alegeri a autorului, ea întrase din nou în prigoană. Toate acţiunile autorului vor purcede de pe noua poziţie, **mai umanitară, mai creştină** decât toate jertfele, de acolo, de unde "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos şi până la anonimul martir, căzut pentru Neam şi Cruce. Dar e mult de atunci!".

Nu contestăm noua alegere a acelui ce şi-a angajat viaţa într'o nouă direcţie, poate cu sinceritate, constatăm doar că drumurile se despărţeau. Ceeace însă am putea reproşa autorului este acest drept pe care şi l-a rezervat, de a determina şi pe alţi legionari a-i urma pasul.

"Ceeace **învenina** mai mult atmosfera, **era constituirea guvernului H. Sima**. Nu era deloc înţelept ceeace a făcut Sima", Pag. 120.

Scopul acestui guvern dela Viena, era lupta împotriva comunismului, care ne invadase ţara. Acest guvern jena mult partenerii Blocului, care, după ce au servit de tranzit, spre un regim pur comunist, au fost asvârliţi peste bord şi apoi, urmăriţi ca duşmani, regăsind linia firească, pe care guvernul dela Viena se angajase după 23 August.

"Maniu mi-a cerut să-i răspund lui H. Sima. Am preferat să nu-i raspund". Pag. 121.

Desigur că nu putea răspunde, pentrucă ar fi însemnat să vorbească în numele Blocului indesociabil, să combată acţiunea camarazilor lui de ieri, care, ieşiţi din lagăre, au îmbrăcat din nou haina de luptători anti-comunişti, haină, pe care şi autorul va fi obligat să o îmbrace, în scurtă vreme. Ş'apoi, care ar fi fost reacţia celor din ţară a poporului însuşi, ce gemea deja sub cizma bolşevică?

"Poate cei din Germania au fost constrânşi să facă acest guvern, mai ales, după fuga lui H. Sima". Pag. 121.

Nu domnule! Nu am fost constrânşi să mergem la moarte. Eram conştienţi că nu vom învinge colosul moscovit, aliatul fidel al democraţilor occidentali. Guvernul dela Viena a marcat o dată în istoria noastră, pe urmele primului luptator anti-comunist, Corneliu Codreanu, pe linia căruia s'a mobilizat tot poporul şi azi umanitatea întreagă, dacă mai vrea să supravieţuiască. Pe linia lui Moţa-Marin, care a sguduit românul, prin jertfa lor, ne lăsând indiferentă nici sensibilitatea autorului.

Nu! Moţa-Marin n'au fost constrânşi! "Am mers fericit la moarte pentru Hristos", au fost ultimile lui cuvinte. Cei ce aleg drumul jertfei, nimeni nu are dreptul **"să-i arate cu degetul ca vinovaţi"**. Vina lor a fost aceea, de a se fi oferit Neamului lor.

Domnul Horia Sima a **fugit în Italia.** Dece oare autorul nu o precizează? Poate nu cunoştea raţiunea acestui act? Era nevoie de un mare curaj a înfrunta stapânitorul Europei, care a umplut lagărele de luptători anti-comunişti, a preveni pe conducătorul Italiei, că drumul ales de Hitler va antrena dezastrul întregei Europe şi victoria comunismului în lume.

Ca democrat convins, d-l Horaţiu Comaniciu ar putea fi mândru, că cel ce s'a opus egemoniei lui Hitler, a fost un rôman şi mai presus, Şeful Mişcării Legionare. Aliaţii, la procesul dela Nürenberg, au fost mai sensibili la dimensiunea acestui gest, decât la raportul trimis de Maniu, la sugestia unui grup care a ales democraţia, ca să nu rămână în **tabara învinşilor.**

"Augustin Popa si Romul Boila, la îndemnul autorului, cereau înscrierea legionarilor în partidul Naţional-Ţărănist. Crişu şi Boldeanu, cei ce reprezentau pe H. Sima, pe atunci la Paris, erau de acord dar cu condiţia să fie înscris şi H. Sima în Partid". Pag. 271.

Dacă nu ne-am îndoi de sinceritatea autorului acestei descoperiri, am putea afirma, fără putinţă de a fi contrazişi, că Mişcarea Legionară era pusă la mezat. In mărinimia lui, acest partid deschidea larg porţile, tuturor legionarilor, cu condiţia de a se despărţi de Şeful lor. Cu alte cuvinte, erau dispuşi să accepte oile în turma lor dar, fără păstor, rol pentru care dispuneau deja de **competinţe afirmate!** Batevoiu păstorul...

Căpitanul era omul ideal, pentru toţi... după moarte. In ziua când nici d-l Horia Sima nu i-ar mai putea jena, l-ar clasa şi pe el în rândul **"bunilor români"**. Moştenirea trupei era deja deschisă.

"Se cerea retragerea celui ce a condus Legiunea şi pe care, evenimentele, în bună parte, l-au desminţit". Pag. 272.

Cine o cerea? Şi, cu câtă uşurinţă, cei ce l-au urmat odată în... victorie, o consimţeau, ca o răsplată.

Guvernul dela Viena, precursor al luptei între două lumi, cea creştină şi cea diabolică, nu numai că n'a fost desminţit de evenimente, până azi, ci confirmă mai puternic, oportunitatea lui pe scară umanitară.

"Am auzit că oameni ai partidelor politice democrate, cât şi Evreii, au cerut Mareşalului să fiu trimis ca prefect. N'aş fi primit. Incolţise în mintea mea, apropierea de Maniu". Pag. 297.

Acest fapt se petrece imediat după Rebeliunea din Ianuarie 1941. Unii dintre legionari au luat drumul închisorilor, alţii fugari peste hotare. Unul singur este solicitat de către prigonitorul camarazilor lui, să-şi reia postul de Prefect de Tutova, numit, o ironie, după 3 Septemvrie 1940, de către d-l Horia Sima.

A refuzat, pentrucă **încolţise** în mintea lui, **apropierea de Maniu.** Legiunea dispărea deja din preocupari, îndreptate, de acum spre orizonturi mai calme.

"Orientarea pornea din convingere. Era chemarea ideilor de libertate, a drepturilor omului. **Drumul acesta l-am făcut doar eu şi cu prietenii mei.** Pag. 298.

Iată o declaraţie sinceră, care merită să fie reţinută.

Eram noi oare duşmanii ideilor de libertate, ai drepturilor omului, puşi intr'o alternativă defavorabilă? Ne-am prezentat în faţa poporului suveran, cu sufletul deschis. El singurul era arbitrul. Dacă aceste valori sunt conţinute şi în democraţie, atunci, ce ni s'ar putea reproşa? De a fi aşa cum suntem? Dacă am trece, **"avec armes et bagages"**, mai la stânga, am fi acceptaţi?

Domnul Maniu, cu o parte din partid, într'un gest de generozitate, a consimţit să ne adopte, cu riscul de a fi dezavuat de Aliaţi. Am fi organizat muncitorii, studenţii, elevii de liceu, pentru ei, pentrucă noi aveam mai uşor acces la necazurile lor, care erau şi ale noastre. "Organizarea nu ni se datora nouă ci legionarilor", mărturiseşte autorul, la pagina 128.

Dar, unde au fost aceste feţe, reionând de bunătate creştină, de umanitarism azi, atunci când floarea acestui tineret a fost secerată cu sadism de subalternii lor, în serviciu strein? Unde au fost, iarăşi, atunci când Corneliu Codreanu, ghidul şi simbolul acestor luptători a fost răpus, în numele aceleeaşi pseudo-democraţii?

"Maniu: Dacă dvs. acceptaţi democraţia ca doctrină de guvernare şi vă orientaţi în politica externă spre democraţiile occidentale, nimic nu ne mai deosebeşte". Pag. 47.

Ah! Ni se reproşează orientarea noastră în politica externă. Noi eram legaţi de Germania dintr'o necesitate vitală. Ea reprezenta atunci singura forţă care se opunea pericolului de moarte, ce ne ameninţa din Răsărit., gata, după răpirea Basarabiei şi Bucovinei, să ne supună şi restul ţării, după ce Occidentul ne-a refuzat asistenţa, învitându-ne să ne aliem Rusiei Sovietice. Ce s'ar fi întâmplat dacă ne aliam Sovietelor? Răspunsul era uşor de presupus: robia pretimpurie.

"Democraţia ca doctrină de guvernare". Dar cine i-a denaturat sensul şi a golit-o de substanţă?

"Cea mai importantă apropiere de Maniu, a săvârşit-o Secretarul General al Mişcării Legionare, N. Pătraşcu. L-a trimis pe profesorul Manu, spre a transmite concursul". Pag. 299.

A oferi concursul, atunci când Neamul întreg era angajat împotriva cutropitorului, nu era oare o apropiere firească de obiectiv, pe care Mişcarea Legionară, nu l-a pierdut o clipă din vedere, de mai bine de 20 de ani? Condiţiile creeate de înşelăciunea Aliaţilor, l-au determinat pe Maniu şi partidele politice, să urmeze singura cale ce le mai rămăsese deschisă, aceea dela Viena.

Da! Am oferit concursul partidelor politice, chemate să-şi asume responsabilitatea, pentru a salva ceeace se mai putea salva. Am făcut-o din tranşeele vechi şi n'am cerşit o clipă afilierea noastră lor.

Luptele de mai târziu din Munţii Semenicului, Făgăraşului, Dobrogiei, precum şi pe tot cuprinsul ţării, au confirmat această apropiere, unde fiecare şi-a păstrat identitatea lui.

"După moartea mea, vă veţi apropia de Maniu".

Interpretarea tutorur evenimentelor, dela Rebeliune încoace, a dat naştere la germenul de eroziune lentă, ireversibilă. Starea de agresiune permanentă împotriva Mişcării Legionare, din toate unghiurile, culminând cu constrângerea expatrierii au înlesnit acest proces. Disperarea, lipsa de orizont, care a diminuat elanul, a făcut restul.

Câţi oare nu au urmat drumul trasat de Corneliu Codreanu, până la jertfă, cu toate ofertele de adopţiune? L-au urmat, fără să ştie, ani mulţi, dacă Seful Mişcării Legionare, d-l Horia Sima se mai număra printre cei vii, fără a interpreta, ceeace era prea limpede în mintea lor, credinţa. Ei n'au interpretat, ei au intuit ţinta.

Autorul acestor **"amintiri"**, priveşte din balconul Ministerului Economiei Nationale, alături de Maniu, cum se desfăşura o defilare... la numai câteva zile dela 24 August. In sinea lui, se gândea, poate, la acele momente de neuitat, petrecute în lagărul dela Vaslui, când camarazii lui plecau în lumea umbrelor, rămăşi, până la moarte fideli crezului lor. Să fi găsit el, oare, în alte împrejurari, alte figuri, de aceeaşi dimensiune, de aceeaşi capacitate de dăruire?

Atunci, nu ne mai rămâne decât să concludem: Iată un om fericit!

VERCA FILON

ZIDUL RUSINII

ACUM 40 de ani, la Yalta, doi decăzuţi moral şi fizic, două epave umane (1), împreună cu un criminal satanic (creator al sistemului Gulag de asasinare în masă), înconjuraţi de sfătuitori cinici, gropari ai Adevărului şi Libertăţii, au semnat un tratat. Prin el au tăiat lumea în două, despărţind-o printr'un zid. De-atunci, toţi trei şi-au dat duhul, lăsând omenirii drept moştenire, "ZIDUL RUŞINII"!

De-o parte, o lume întunecată, o lume de sclavie, foamete, minciună şi teroare. De cealaltă parte, o lume frământată de teamă, de nesiguranţă, şantajată cu războiul atomic, forţată să cheltuiască miliarde de dolari pentru a se apăra. Acesta este "zidul ruşinii", jalnica moştenire lăsată de cei trei trecuţi întru Satana.

Călătoream. Impins de curiozitate m'am dus să văd, cu ochii mei, cum arată acest zid. Nu departe de oraşelul industrial Wolfsburg, spre Est, se găseşte satul Zicherie, un sat ca toate satele germane, curat, ordonat, liniştit, frumos chiar, dar pare pustiu. Satul Zicherie este tăiat în două de zidul ruşinii. De parte liberă, mai vezi câte-o mişcare sfioasă. Ici colo, câte-o fiinţă omenească se strecoară dela o poartă la alta, parcă urmărită din umbră de un pericol ascuns. Dincolo de zidul ruşinii nu se mişcă nimic, nu se aude nimic. Tăcere şi pândă... Pândeşte moartea!

Cum arată acest zid al ruşinii? In partea Germaniei Federale graniţa este marcată din 20 în 20 m. prin ţăruşi de circa 2 m. înălţime, vopsiţi în diagonală cu roşu, galben, negru (culorile naţionale germane). Iar mai în faţă, la circa 1,5 m. un par vopsit alb cu vârful roşu şi o tăbliţă albă care te avertizează: **"Halt! Hier Grenze"**.

Atât! In rest, iarbă, copaci. Nimic care să indice un mare pericol. Nu sârmă ghimpată, nu gard înalt, nu mitraliere, nu pază, nu celule fotoelectrice perfid ascunse. Nici mine camuflate care să-ţi explodeze sub picioare, sau sârme electrice pe care dacă le atingi, pun în mişcare un sector întreg de pază. Totul se adresează civilizat, omului de bun simţ.

Dincolo, la o distanţă de câţiva metri se află "Zidul Ruşinii", compus din:

a) **Un gard înalt** de 3,5-4 m. **din plasă de sârmă**, montată pe stâlpi din beton armat, cu ochiuri de mărimea unei vrăbii.

b) In spatele acestei plase de metal, un alt **gard din plăci de beton**, de circa 3 m., montate tot pe stâlpi de beton armat.

c) Dincolo, celebra fâşie (circa 4 m. lată) de **"pământ sterp"**, fără un fir de iarbă, acoperită cu un strat de nisip şi meticulos îngrijită, greblată, pentruca să se cunoască urmele călcăturilor celor ce s'ar aventura să treacă peste aceste obstacole.

d) Imediat după centura de pământ sterp, vine **reţeaua de sârmă ghimpată** (circa 4 m lată).

e) In spatele tuturor acestor obstacole, se înalţă nu mai puţin celebrele **"VÂŞTI"** (2), din beton armat, înăuntrul cărora se găsesc 2-3 securişti, înarmaţi cu pistoale automate şi mitraliere fixe, binocluri, reflectoare de noapte, telefon, celule fotoelectrice, etc.

Vâştile, care au o înălţime respectabilă (circa 6 m.) permit observaţia terenului cu uşurinţă în toate direcţiile. Ele se găsesc la un interval de vreo 300 m. una de alta. Lanţul lor se întinde pe sute de kilometri, iar spectrul lor se prelungeşte la infinit, spintecând lumea în două, murdărind seninul cerului...

f) In sfârşit, dincolo de toate acestea, **pichete de securişti**, care patrulează, la intervale regulate, de-alungul zidului ruşinei, pe un drum accesibil şi motorizatelor pentru cazuri de intervenţie rapidă.

Aici, în satul Zicherie, acum 24 de ani, s'a întâmplat o dramă, ca în multe alte locuri de-alungul acetui zid blestemat. Moartea lui, ca şi a altora, sunt drame al căror TÂLC, pentru cine vrea să-l pătrundă, este adânc şi semnificativ. Povestea e simplă, descrisă lapidar pe placa din stânga crucei: **"An dieser Grenze wurde am 12.10.1961 der Dortmunder Journalist KURT LICHTENSTEIN erschossen weil er als Deutscher mit Deutschen drüben sprechen wollte"**. Pe româneşte ar suna cam aşa: **"Pe această graniţă, la 12.10.1961, a fost împuşcat ziaristul... etc."**.

Poveste tristă, multiplicată de atunci cu sutele. Mormânt poate uitat şi de ai lui prin trecerea anilor. Călătorul întâmplător se opreşte, citeşte, îşi face semnul crucii, spune în gând un creştinesc "Dumnezeu să-l odihnească", trece mai departe şi a uitat. E poate normal. Aşa e viaţa!

"Dece să se gândească omul, tot timpul, la astfel de întâmplări?" - vor spune cei mai mulţi. Puţini vor fi aceia care vor reflecta la tâlcul ce stă în spatele acestor drame. Si mult mai puţini cei care vor lua o hotărâre. Căci hotărirea vine numai din înţelegere.

VÂŞCA şi ZIDUL RUŞINEI sunt simbolul suferinţei şi al morţii! Moartea ADEVARULUI, a DREPTATII şi a LIBERTATII, pe care cei morţi de-alungul acestei frontiere blestemate, le încarnează.

Călătorule, acolo unde vezi o VÂŞCA murdărind cerul cu forma ei sinistră, fereşte-te, ocoleşte-o, fiindcă în locul acela pândeşte moartea şi suflul Necuratului.

In spatele lanţului de VÂŞTI dăinueşte, de prin 1917, **comunismul**, care continuă să macine şi astăzi în Afganistan, Vietnam, Cambodgia, Etiopia, Nicaragua, ca şi'n alte multe părţi, sute de milioane de vieţi omeneşti, cât n'au măcinat în istorie, 50 de războaie la un loc.

Acolo, în umbra lanţului de "VÂŞTI" se organizează teroarea, atentatele şi se pregăteşte sclavia, sclavia neamurilor. Din nefericire, cu concursul trădării şi inconştienţei din lumea rămasă liberă.

Să ştie şi cei mici, şi cei mari, că VÂŞTILE şi răul din spatele lor, nu stau locului. Inaintează întruna; se mută din loc în loc. Intr'un timp record –în numai 45 de ani– de pe **"Donul liniştit"**, trecând prin YALTA, au ajuns pe ODER. Mai mult: au trecut peste mări şi oceane, şi astăzi bat la PORTILE AMERICEI şi ale AFRICEI DE SUD. Si tăvălugul continuă...

Acesta este TÂLCUL adânc al ZIDULUI RUSINEI...

Salvarea stă numai într'o HOTARÎRE EROICA A NEAMURILOR!

Aceasta este PROBLEMA DE AZI, pentru MÂINE va fi prea târziu.

(1) Aceste aprecieri asupra celor doi (Roosvelt şi Churchill) au zăcut până în zilele noastre în arhivele secrete ale statelor. Ele (aprecierile) aparţin medicilor oficiali şi persoanelor tot oficiale care au avut roluri importante în guvernele respective şi în preajma hotărîrilor luate la Yalta.

O parte din aceste rapoarte au fost de curând date publicităţii. Pe baza lor s'au scris carţi despre cum şi de cine au fost reprezentate interesele neamurilor şi ale umanităţii. Interesant de citit ar fi **"Yalta"** de Baciu, **"Arhipelagul Gulag"** de Soljeniţin, **"România şi sfârşitul Europei"** de Sturdza, **"Fără paşaport prin URSS"** de Urwich, etc.

(2) VÂŞCA: cuvânt rusesc, ar corespunde în româneşte cu "prepeleac".

Ion Nicolau Delta

SCRISORI PRIMITE DIN EXIL

Stimate Domnule Traian Popescu,

Răsfoind numărul 1/85 din revista "Contrapunct", am dat peste articolul scris de Ion Caraion şi intitulat: "Estera" de Romulus Dianu. Numele, ca şi persoana gazetarului Romulus Dianu, îmi sunt bine cunoscute şi faptul acesta m-a hotărît să citesc articolul. L-am citit din dorinţa de a afla interpretarea nouă a unui vechi redactor al ziarului Scînteia, organ oficial al PCR., dată activitaţii literare de după condamnarea fostului criminal de război, Romulus Dianu. Romanul "Estera" este considerat, de Ion Caraion, ca fiind "cel mai bun roman... al prozei româneşti cîtă există ea din 1944 pînă azi". Nu vă scriu pentru a contesta această afirmaţie deoarece nu am citit romanul "Estera" şi nici nu sunt un cunoscător al prozei româneşti "din 1944 pînă azi". Las această calitate lui Ion Caraion. Vă scriu însă, datatorită unor afirmaţii pe care Ion Caraion le face în acest articol şi care, deşi nu sînt redate sub forma unui atac direct, sînt atît de stravezii încît nu lasă nici un dubiu celor care-şi mai aduc aminte de Romulus Dianu din perioada premergătoare lui 23 August 1944. Ion Caroian scrie: "După zece ani şi mai bine de închisoare –o parte din aceşti ani munciţi la minele de plumb din Maramureş, unde m-am şi întîlnit cu el– Romulus Dianu a fost eliberat. Avusese şi el pe lume un rost. N-a mai găsit nimic din tot ce avusese. Dar nimic. A trebuit să-i dau nişte zdrenţe de haine de-ale mele, ca să aibă cu ce-şi acoperi oasele unui trup cariat. Acest om de excepţională cultură şi delicateţe, care plătise mai ales pentru alţii, fugiţi în străinătate, şi care, aici, în Occident, n-au pomenit de el nici cînd era închis, nici cînd a ieşit, nici după ce a fost omorît la Mogoşoaia...". Frazele lui Ion Caraion, înduioşează pînă la lacrimi. In spatele lacrimilor însă, îşi fac loc amintirile şi amintirile acestea scot la iveală perfidia lui Caraion. Cine se afla fugit în străinătate şi purta vina pentru care plătise Dianu? Cu cine lucrase Dianu şi cu cine era Dianu implicat în procesul celor care prin "cuvînt şi scris" se făcuseră vinovaţi de crime de război? Romulus Dianu fusese gazetar la Curentul. Directorul ziarului Curentul era Pamfil Seicaru, cap de listă pe lista nr. 2 a criminalilor de război români, iar Pamfil Seicaru se afla în străinătate. Nu era fugit, aşa cum îşi dă în petic Caraion, ci plecat legal, înainte de venirea la putere a insectelor tovarăşului Caraion. Dar "năravul din fire n-are lecuire" şi Ion Caraion nu se poate dezbăra de lozincile perorate în perioadele în care şi-a prostituat "talentele" punîndu-se în slujba slugilor Moscovei. Pentru Ion Caraion, Pamfil Seicaru este şi acum un fugar, un transfug, aşa cum a scris el în perioada procesului lui Pamfil Seicaru în ziarul Scînteia al cărui redactor era. "Transfugul" Pamfil Seicaru îl obsedează şi acum pe "naivul", "bine intenţionatul", "fidelul de altă dată al comunismului" aşa cum îi place lui Ion Caraion să se considere. Cu cîtă perfidie îşi strecoară otrava, insecta denumită Caraion, atunci cînd îl plînge pe Romulus Dianu. Dece nu l-a plîns pe Romulus Dianu în 1945? A uitat ce-a scris el împreună cu celelalte slugi comuniste, în ziarele aservite Moscovei, despre "lotul Pamfil Seicaru"? Îşi uită afirmaţia recentă şi anume că: "se numără printre întemeietorii ziarului Scînteia"? Cu alte cuvinte se numără printre tîlharii care l-au jefuit pe Pamfil Seicaru, i-au luat în stăpînire "cu japca" cele trei gazete, tipografia veche şi cea nouă, ultra modernă, pe care Ion Caraion şi tovarăşii săi s-au grăbit s-o împacheteze şi s-o expedieze în Rusia. Acum îl plînge pe Romulus Dianu şi atunci îşi împroşca noroiul vorbelor, în gazetele la care colabora, pregătindu-i condamnarea. Dar dece continuă să mintă perfidul? Crede oare că nu-şi mai aduce aminte nimeni de procesul acela? Crede oare că nu se cunoaşte poziţia adoptată în proces de Romulus Dianu? Ce fusese Romulus Dianu? Fusese cumva redactorul rubricii de cronică cinematografică la ziarul Curentul? Era acuzat cumva că scrisese cronica filmului "Căţuşe roşii" şi elogiase personagiile interpretate de Maria Cebotari şi G. Timică? Dece se face că uită ce-a scris chiar el, Ion Caraion, în Scînteia şi anume că: "Romulus Dianu contribuise prin scris la declanşarea şi continuarea războiului împotriva URSS-ului"? Ion Caroion chiar nu a ştiut niciodată poziţia de conducere deţinută de Romulus Dianu la "Cenzura Presei" în timpul războiului? Ion Caraion nu ştie că Romulus Dianu obţinuse această funcţie datorită faptului că fusese coleg de şcoală cu Mihai Antonescu? De cîte ori n-a spus Pamfil Seicaru în acea perioadă: "Am ajuns să mă cenzureze Dianu!"? Dezbaterile procesului n-au fost redate pe larg la vremea lor de Ion Caraion şi celelalte insecte din redacţia Scînteii? Din dezbaterile procesului a reeşit clar că Romulus Dianu nu a rezistat cu demnitate încercărilor la care a fost supus şi că şi-a evidenţiat o lipsă gravă de caracter, minţind şi acuzîndu-l pe Pamfil Seicaru, spunînd că acesta îl "forţase să scrie împotriva bolşevismului". Romulus Dianu s-a transformat din proprie iniţiativă şi laşitate în martor al acuzării în procesul Pamfil Seicaru. Rezultatul? Pamfil Seicaru a fost condamnat la moarte în contumacie iar Romulus Dianu la zece ani temniţă grea. Ion Caraion ar spune la asta că, la Pamfil Seicaru tot nu mai opera condamnarea la moarte. Tot aşa probabil că s-a gîndit şi Romulus Dianu, fără să se sinchisească de ce se întîmpla cu familia lui Pamfil Seicaru ca urmare a acestei condămnări la moarte. S-a gîndit vreunul din ei la urmările acestei condamnări la moarte care s-a repercutat asupra întregii familii a lui Pamfil Seicaru, din care prea puţini au scăpat de puşcuriile comuniste, unii chiar murind în ele? Dar Romulus Dianu, ca şi Caraion, era lipsit de conştiinţă. Soarta altora îl lasa cu totul rece! Pentru el ceeace conta era propria lui bună stare. De asta a şi ajuns Romulus Dianu să lucreze în calitate de redactor la "Glasul Patriei", după eliberarea sa din închisoare, în ciuda faptului că nimic nu-l obliga la această nouă cedare şi cădere morală. Nu-l obliga nimic, deoarece după ieşirea sa din închisoare, a fost încadrat imediat ca responsabil la un debit de tutun. A fost ajutat să primească acest debit de tutun de către fostul lui coleg Lorin Popescu. Caraion "fabulează" atunci cînd afirmă că a trebuit să-i de nişte zdrenţe de haine de-ale lui. Romulus Dianu îşi cîştiga singur existenţa şi nu în condiţii proaste. Nimic nu justifica această nouă cedare, în afară poate de ambiţia lui Dianu de a reveni în vîrful piramidei gazetarilor români, chiar cu preţul vînzării Patriei! Era normal ca Pamfil Seicaru să afle comportarea fostului său colaborator! Era normal să-l doară şi să-l scîrbească! Pentru asta n-a vorbit niciodată despre Dianu. L-a durut trădarea şi lipsa de caracter a lui Dianu.

Ion Caraion este însă un om bolnav. Boala lui este o boală sufletească, incurabilă. Pentru asta ar trebui să i se acorde circumstanţe atenuante, ca de altfel tuturor acelora care suferă de cancer la suflet. O trecere rapidă în revistă a vieţii lui Caraion demonstrează pe deplin incurabilitatea bolii de care suferă.

Ion Caraion a fost legionar în perioada în care partidul legionar se afla în ascendenţă în România. Cînd au căzut legionarii "a schimbat de macaz" şi şi-a oferit serviciile învingătorului Mareşal Antonescu. Dar a venit 23 August şi Ion Caraion nu putea să se abată de la drumul lui. Si-a adus aminte că în timpul războiului scăpase "ca prin hazard din mîinile nimicitoare ale Gestapoului", că a stat "fugit şi ascuns, iar şeful cenzurii militare Bucureşti i-a pus revolverul la tîmplă, amenînţîndu-l cu împuşcarea pentru articolele lui anti-naziste". Poveşti bune de trimis la Buftea unde puteau servi drept scenariu filmelor care redau eroicele lupte ale comuniştilor ilegalişti din perioada războiului în România. Să fim serioşi! Dacă Gestapoul ar fi operat în România, Arghezi ar fi fost ucis după scrierea pamfletului "Baroane", Pamfil Seicaru ar fi plătit şi el cu viaţa pentru îndrăzneala de a tipări acest pamfletul la Curentul şi pe scurt, ca să nu mai lungim şirul exemplelor, ţara şi-ar fi început calvarul nu la 23 August 1944, ci odată cu intrarea trupelor germane în România. Dacă

Gestapoul ar fi avut putere de acţionare în România, aşa cum a avut în alte ţări şi aşa cum vrea Caraion să ne facă să credem că a fost şi în România, ar mai fi existat un 23 August? Să nu facem pe naivii! Nici sub Gestapo şi nici sub KGB sau alt sistem poliţienesc de tipul acesta inuman, nu sunt posibile acţiuni de genul 23 August. Ion Caraion nu minte însă, visează! Visează şi-şi prezintă elaborările nocturne drept realităţi. Ce nu face omul pentru o bucată de pîine? Pentru bucata asta de pîine s-a "convertit" Caraion la comunism! Pentru pîine, poziţie, forţă, s-a înhăitat cu Silbert, Zevedei Barbu, Virgil Ierunca şi M. Macovescu şi s-a transformat în "scrib negru" scriind cuvîntările analfabeţilor din conducerea partidului comunist, aşa după cum relatează Ion Cârja. A fost secreter de redacţie la Scînteia tineretului adică, cel care controla şi dirija din partea PCR-ului şi Scînteii ziarul comunist menit să facă "educaţia nouă" tineretului Român! A scris în multe din publicaţiile literare ale comuniştilor după 23 August. A fost infiltrat în redacţia ziarului "Timpul" unde, la 20 de ani, lucra ca secretar de redacţie. La 21 de ani era consilier de presă în ministerul artelor adică, omul care dădea "tonul" presei de tip nou! La 22 de ani era infiltrat la Editura Fundaţiilor Regale, ca şef de presă, pentrucă şi Fundaţiile Regale trebuiau să funcţioneze sub control comunist! In 1948-1949 îl regăsim ca referent literar la Cartea Românească. Ne mai aducem aminte noi cam ce tiparea Editura Cartea Românească în anii aceia sub îndrumarea referenţilor literari de tip "Caraion"! In 1950 este închis şi se eliberează în 1955. Nu scrie în niciuna din scrierile sale dece a fost condamnat. Secret! Dece? Este apoi rearestat în 1958 dar şi motivul acestei rearestări este ţinut sub tăcere. Ne spune numai că a fost condamnat la moarte! Dece? Tăcerea persistă! Ne lasă să plutim în nesiguranţă! Poate că a făcut parte dintr-o organizaţie paramilitară de tip fascist şi pentru asta a fost condamnat la moarte!? Poate că a fost prins luptînd cu arma în mînă în munţi!? Poate că a împuşcat vreun miliţian!? Poate că a băgat mîna "pînă în cot" în afacerea ţevilor dela Uzinele Republica, delapidarea aceia uriaşă care, dintr-un caz clasic de drept comun, a fost transformată de comunişti în "crimă de subminare a economiei naţionale", deci caz politic cu sentinţe variind între lo ani temniţă grea şi condamnare la moarte! Nu ne spune nimic, deci nu ştim nimic, iar Mişu Athanasescu, prietenul şi colegul de lot al lui Ion Caraion a murit; şi morţii nu vorbesc! Vorbeşte însă Ion Cârja în vol. II din "Intoarcerea din Infern" –New York 1972– despre comportarea lui Ion Caraion la Aiud şi este suficient. In viaţa aceea grea din închisoarea Aiud, în perioada reeducării din 1963-1964, Ion Caraion se transformă în unealta "administraţiei" şi devine "turnător" şi chiar acuzator al tovarăşilor lui de suferinţă. Ion Caraion nu se apără de acuzaţiile lui Ion Cârja. Dece? Ii este cumva teamă că mai sunt şi alţii care s-au întors din infernul dela Aiud? Nu ştim nici asta. O ştie doar Ion Caraion. O ştie şi n-o spune la nimeni. Ne spune doar că după eliberarea din 1964, s-a realiniat la politica partidului şi a reînceput să scrie şi să publice conform cerinţelor vremii. A fost reabilitat din ordinul lui. N. Ceauşescu, care-i fusese coleg de redacţie în perioada activităţii dela Scînteia. Pentru activitatea sa, partidul l-a recompensat cu premii literare, trimiteri în străinătate, pe el singur, soţia lui singură, pe cei doi soţi împreună şi apoi, într-o bună zi, partidul, supărat tare, l-a alungat pe Ion Caraion aşa cum făcuse şi cu alţii de teapa lui. L-a alungat pe el ca şi pe ceilalţi dizidenţi pentrucă aşa-i partidul, pe cei mai puţin periculoşi îi extermină în România, iar pe cei mai periculoşi –pe foştii lui colaboratori apropiaţi, care-i ştiu toate secretele– îi azvîrle în străinătate să piară în chinurile iadului capitalist!

Cazul Ion Caraion nu este un fenomen izolat, este cazul general al dizidenţei române care, unită, a trecut la realizarea unui program trasat de o sursă care deşi nu este afirmată nu este greu de detectat!

Ovidiu Ionescu

DIN TARA

Mult Iubite Domnule Govora,

M'am hotarît cu greu să vă adresez aceste câteva rânduri. Nu ştiu dacă ele vor ajunge la destinaţie, în primul rând. Apoi eventualele repercursiuni asupra, nu a mea, ci a fiului meu, eu sunt prea bătrân pentru a mai fi bum de victimă. Dar m'am hotărît!

Ştiu că şi dumneata eşti frământat de un gând care din păcate, pe puţină lume interesează. Sau dacă din când în când, este trezit de vreun act brutal din partea Ungurilor, uită repede, trece grăbit la treburile variate ale zilei. Fiecare cu ale lui. Cei din afară, cine să fie preşedinte, cei de aici, cum să ajungă mai sigur la o bucată de carne sau brânză. Dar probabil că lucrurile au fost la fel şi în alte timpuri. "Masele" atât de dragi istoricilor contemporani, se trezesc rar, trebuie să tragi cu tunul sau să dai cu bâta ca ele să reacţioneze. Şi cum noi doi nu avem nici tun şi nici o bâtă la dispositie, cu greu vom putea face ceva. Dar să încercăm!

Mă gândesc la propaganda maghiară care te preocupă şi pe dumneata. Ataşez aici două noi dovezi de felonie maghiară. Dinăuntrul nu o putem face, în sânul familiei noastre trebuie să domnească pace şi armonie. Din afară trebuie să constat că, cu exceptia publicaţiei dumneavoastră, puţină lume se sinchiseşte de Ardeal şi de propaganda maghiară. Raţiu da, e ardelean, bunicul său a fost o figură mare a luptelor noastre, dar răspunsurile pe care le dă el şi cu câţiva, şi ei numai din când în când sunt ca şi gloanţele trase dintr'o carabină contra unui avion bombardier. Poate găsiţi dumneavostră, acolo la Madrid, o formulă sub forma unui pamflet adresat în primul rând Ungurilor din afară şi dinăuntru, care să le arate că ce a fost nu poate să se mai întoarcă.

Aflu că Demski, un disident maghiar, atacă regimul pe mai multe chestiuni printre care şi chestiunea minorităţii maghiare din Ardeal. Guvernul nu se ocupă suficient de ei-guvernul de la Budapesta, se întelege. Mă gândesc că disidentul român Nr. 1, Paul Goma vorbeşte şi scrie despre multe. După ce a ajuns pe pământ liber a declarat în "Le Monde" că absenţa unei mişcari contestatoare în România are o explicaţie simplă: poporul român abia a ieşit din preistorie (Le Monde din 29.X. 1977). Fiecare popor are disidenţii pe care îi merită. Ungurul se gândeşte la Ardeal, al nostru la preistorie din care poporul din care pretinde că face parte, se pare –o spune el în fraza finală– că încă nici nu a ieşit din preistorie. Scriu cu o speranţă să primesc un răspuns. Regimul nostru, când e vorba de Ardeal, acordă din fericire o libertate de mişcare, nu ne opreşte să vorbim măcar. Unii din tovarăşii dumneavoastră din exil, cer să tăcem. Să nu facem jocul Rusiei!

Multă prietenie domnului Traian, pentru dumneata, calde îmbrăţişări şi speranţa unui răspuns.

P.S. Mă pregăteam să expediez scrisoarea când îmi parvine ştirea despre un text citit în ziua de 9 Iulie a.c., la R.F.E. Textul este semnat de E. Ionescu, Korne, Berindei, Ierunca şi alţii. In el autorii caută să dovedească că izvorul propagandei maghiare nu se găseşte intrinsec în sufletul maghiar, ci în regimul comunist. Dacă acest regim ar dispare, Ungurii s'ar potoli, s'ar resemna, aşa cum s'au resemnat Austriacii şi pacea s'ar instala în Ardeal. Bieţii noştri românaşi uită că această propagandă nu datează de azi sau de ieri. Ea a început imediat după Trianon când la noi Ungurii, la alegerile din 1922, au ieşit cu mai mulţi deputaţi decât partidul liberal. In acel test concluzia ar fi să nu ne ocupăm de propaganda maghiară, să lăsăm pe maghiari să scrie, să calomnieze, să atace problema Ardealului aşa cum o face un domn Schopflin într'un număr din revista "L'autre Europe" care apare la Paris. Autorul pregăteşte pe tema Ardealului. Se vorbeşte de "metode moderne de genocid" aplicate Ungurilor din Ardeal. Să nu uit: printre semnatari se găseşte şi domnul Schapira! Uluitor, dragă domnule Govora!

Al dumitale,

XX

CONGRESUL
FEDERATIEI EUROPENE A ZIARISTILOR DIN EXIL

ÎNTRE 16 şi 17 Noembrie 1985 a avut loc la München Congresul anual al Federaţiei Europene a Ziariştilor din Exil. In faţa a peste 200 de participanţi– majoritatea originari din ţările ocupate de Rusia comunistă Preşedintele dr. Stefan Marinoff (Bulgar) a deschis sedinţa. După salutarea oaspeţilor şi citirea scrisorilor şi a telegramelor –printre care şi una trimisă de preşedintele partidului Creştin– Social –Democrat Franz Josef Strauss–, dr. Stefan Marinoff a dat cuvântul deputatului creştin-social din Bundestagul dela Bonn, Graf Huyn. In cuvinte clare şi cu detalii amănunţite, deputatul scoate în evidenţă pericolul comunist. Obiectivul fixat de Lenin, cucerirea lumii a rămas intact. Printr'un servicu de propagandă, foarte bine pus la punct şi cunoscut sub noţiunea de "dezinformare" agenţii Uniunii Sovietice "agită pentru pace, lansează zvonuri false şi propagă pesimismul". Graf Huyn este de părere că Lenin este unul dintre cei mai mari adepţi ai lui Clausewitz care scrie următoarele: "Cuceritorul iubeşte pacea şi doreşte să vină peste noi fără războiu!". Tocmai ce urmăreşte Uniunea Sovietică! La ora actuală Uniunea Sovietică continuă războiul rece prin coexistenţa paşnică, care de fapt este o altă formă de cucerirea lumii. Lupta de clasă este o poruncă constituţională. Ea este înscrisă în constituţia Uniunii Sovietice, deci ceva oficial.

Tensiunea din zilele noastre se datoreşte ocupaţiilor nedrepte practicate de Uniunea Sovietică. In momentul când va respecta dreptul la autodeterminare, va dispare şi tensiunea. Dreptul la autodeterminare a fost înscris în multe documente internaţionale şi a devenit principiu de drept internaţional. Astăzi, în strategia Uniunii Sovietice, nu joacă rolul forţa armată, ci serviciul de informaţie KGB-ul. El este acela care dirijează propaganda şi întreţine "dezinformarea". Statele Unite au pierdut războiul din Vietnam, nu pe câmpul de luptă, ci pe ecranul televizoarelor. Ziarişti şi politieni corupţi au transmis numai ştiri false şi denaturări. Conferenţiarul a fost răplătit cu aplauze indelungate. Deputatul CDU– Hans Klein, purtătorul de cuvânt al fracţiunei parlamentare cere guvernului Statelor Unite să-şi ia rolul de conducător al lumei libere. Este de părere că un război nu poate aduce libertatea frustată de Uniunea Sovietică. Este de părere că nu trebuie să se agite la posturile de radio "îndemnul la revoluţie", ci posturile de radio vestice ca Europa Liberă, BBC-Londra, Vocea Americii, sau Deutsche Welle să transmită numai informaţii. Numai în felul acesta se poate slăbi asuprirea.

Uniunii Sovietice nu i-a reuşit să "niveleze" statele pe care le ocupă în mod samavolnic. Blocul nu mai este unitar. Popoarele şi statele subjugate se dezvoltă diametral opus dorinţelor ruseşti. "Diferenţieri sunt vizibile în China, în Bulgaria, în România, în Polonia, Germania şi în Cehoslovacia", afirmă deputatul german. Reprezentantul rezistenţei din Afganistan, Hadighani Ahmadzai face un rechitoriu aspru trupelor sovietice care terorizează populaţia şi descrie grozăviile şi crimele făcute de armata invadatoare. Ahmadzai însă este optimist şi spune: "Poporul nostru va învinge, fiindcă toţi invadatorii au pierdut luptele şi până la urmă s'au retras din ţara noastră. Noi suntem siguri că vom învinge". (Urmează aplauze îndelungate). Luptătorul afgan regretă faptul că guvernele lumii libere nu prea se îndeasă să ajute, o realitate care ne doare, dar avem încă forţe de rezistenţă! Dacă am fi ajutaţi cu arme, am termina lupta mai curând. Amărăciunea luptătorului afgan este confirmată şi de unele ştiri care circulă în presă. Guvernul americam a însărcinat serviciul de securitate israelian care operează în străinătate, Mossad, cu procurarea şi livrarea armelor pentru luptătorii din Afganistan. Dar, Mossad livrează în Afganistan numai fier vechi (arme uzate şi greu de manipulat), arme care în loc să le uşureze, le îngreuiază lupta. Mossad însă livrează arme bune şi moderne comuniştilor din Abisinia şi din Nicaragua.

Dr. Stefan Marinoff vorbeşte de importanţa strategică a Africei de Sud, ţinta atacurilor din ultima vreme, atacuri organizate şi susţinute de KGB– prin toate mijloacele. Trecerea Africei de Sud în "tabăra socialistă" ar aduce pierderi mari ţărilor din lumea liberă!

Johan Urwich, autorul însemnărilor "Fără paşaport prin Uniunea Sovietică" a prezeñtat diapozitive din Rusia. Urwich a fost închis în multe lagăre sovietice şi a participat la răscoala sclavilor din lagărul Vorcuta.

A urmat apoi rapoarte asupra situaţiei din diferite ţări europene. Traian Popescu, directorul revistei de cultură "Carpaţii" a făcut un raport detailat asupra situaţiei din Spania. în legatura cu refugiatii din Estul Europei si ajutorarea lor. Subiectul principal al celorlalte rapoarte a fost soarta persoanelor care cer azil politic. Toate ţările europene au înăsprit condiţiile de căpătarea dreptului de azil politic. Cu toate că majoritatea celor ce vin din Europa de răsărit, îndeplinesc condiţiile de acordarea titlului de azilant politic, totuşi, trebuie ţinut seama că "printre ei sunt şi adevăraţi refugiaţi politici". Si pentru aceştia trebuie să se intervină şi să fie ajutaţi.

In numele ziariştilor români a vorbit dr. Radu Budişteanu. Intr'o alocuţiune de o jumătate de oră, dr. Radu Budişteanu şi-a îndreptat atacul contra nedreptăţilor făcute la Ialta. Dr. Radu Budişteanu răspunde preşedintelui Franţei, François Mitterrand care a declarat public "că trebuie să ieşim din Ialta". Mitterrand nu dă însă soluţia. Dr. Radu Budişteanu o dă. Ea se găseşte în punctul 3 a Cărţii Atlanticului, semnată la 14 August 1941 de W. Churchill şi F.D. Roosevelt. Acolo Anglia şi Statele Unite, mai tarziu şi Uniunea Sovietică, în diferite tratate internaţionale se obligă în mod solemn "să redea drepturile suverane şi liberul exreciţiu celor care au fost privaţi de ele prin forţă". Cu toate că oamenii politici din vest îşi cunoşteau obligaţiile căci doar ei le semnaseră– tot ei ne-au silit să trecem sub tirania comunistă. Dar tirania comunistă, n'o acceptăm!– îşi termina dr. Radu Budişteanu alocuţiunea.

După terminarea dezbaterilor s'a adoptat o moţiune. Printre numeroasa delegaţie română numim: dr. Radu Budişteanu, Traian Popescu, N. Nicola, dr. Vasile Mailat, dr, Al. Suga, dr. F. Păunescu, dr. N. Ighişan şi alţii.

Congresul a fost o mare reuşită. Si în anii trecuţi au participat deputaţi germani, dar, în timp ce în trecut se mulţumeau să rostească vorbe de clacă, care nu angajau la nimic, de data aceasta la München s'au angajat şi au întrebuinţat acealeaşi noţiuni şi au propus aceleaşi acţiuni, care nu se deosebesc întru nimic de cele ale refugiaţilor. Un mare progres! Pacea şi libertatea trebuiesc apărate, fiindcă dunt DREPTURI, iar acela care nu-şi apără dreptul, nu are dreptul să se bazeze pe drept.

Corespondent.

München la 26. Noiembrie 1985.

CINE SUNT PROVOCATORII

ROMANII îi cunosc destul de bine, căci după terminarea primului război mondial s'au năpustit ca lăcustele asupra teritoriului României Mari, cu misiunea de a sfărâma acest zăgaz anti-comunist, pe care nu-l crease nici o doctrină importată, ci isvorâse direct din seva ancestrală a Neamului nostru, din instinctul lui de conservare şi din intuirea primejdiei pe care o reprezenta, pentru civilizaţia Europei, iudaizarea marxistă a fostului imperiu ţarist.

Tineretul Român de atunci, care trăise euforia unităţii teritoriale în graniţele firesti ale Daciei străbune, era conştient de măreţia sacrificiului de sânge al părinţilor în împlinirea visului milenar.

Ei şi-au luat voluntar misiunea de a păstra intact patrimoniul naţional asaltat de agenţii bolşevismului leninist-în marea lor majoritate ovreii noi veniţi-educând tinerele vlăstare din studenţime, muncitorime şi ţărănime, pe linia fundamentelor majore ale Neamului: familie, biserică, patrie, făurind o nouă conştiintă naţională bazată pe dragoste românească şi unitate sufletească a Ţării.

Roadele au fost impresionante.

Incercările de anarhizare comunistă au fost strivite prin indiferenţă, partidul comunist redus la cca 1000 de membrii recrutaţi dintre ovrei, spre disperarea lui Stalin, iar tineretul claselor sociale româneşti se încadrease în formaţiile naţionaliste româneşti, în doctrina cărora găsiseră soluţionate omeneşte toate problemele de existenţă care ar fi putut să-i preocupe.

Din nenorocire pentru Ţară, partidele politice care s'au perindat în acelaş timp la cârma ei, au interpretat această transcedentală transformare a mentalităţii politice tradiţionale de corupţie şi căpătuire, ca o primejdie pentru despotismul nepotist practicat de ele. In loc să se lepede de aceste tare neromâneşti şi neomeneşti, s'au năpustit cu persecuţii şi prigoane împotriva tineretului, transformând organele de protecţie cetăţenească, poliţia şi jandarmeria în călăi şi asasini, spre marea satisfacţie a celor care-i manevrau din umbră cu minciuni şi calomnii-ovreii.

Represiunile care au avut loc sub dominarea Magdei Lupescu, amanta regelui ucigaş Carol al II-lea, de la 30 Iunie 1930-la 6 Septembrie 1940 şi a Anei Păuker, trimisa lui Stalin ca-ministru de externe al Repulicii Populare Române, după 23 August 1944 şi până la preluarea şefiei comuniste de Gheorghiu Dej Pitesti-Aiud-Canal, au continuat cu judaică ură misiunea de chinuire şi asasinare a acestui tineret, rămânînd în amintire poporului român ca cel mai monstruos genocid practicat de comunişti împotriva lui.

Din respect pentru adevăr şi pentru adevărata istorie care se va scri mâine asupra acestei epoci de decadenţă spirituală şi morală a omenirii, supravieţuitorii acelui tineret, ajunşi în pragul vârstelor care obligă de a lăsa scris urmaşilor-cronici-asupra tristelor întâmplări la care au fost făcuţi părtăşi de încercarea de împlinire a patrioticei misiuni încredinţată lor de România Mare, sânt ţinta atacurilor vinovaţilor principali ai dramelor prin care ea a trecut ajungând astăzi sfârtecată şi sub cismă comunistă. Din nou ei împroaşcă cu veninul lor defăimător, după ce au părăsit-o tragicului destin ce i-au pregătit, culminând cu neobrăzata apostrofă a lui David Kaufman, din scrisoarea reprodusă alăturat în facsimil: citez:

"MAI BINE SA MAI TINA REGIMUL COMUNIST INCA 100 DE ANI DECAT SA SPURCATI PAMANTUL ROMANIEI VREODATA CU ULTIMILE FOSILE CE MAI SUPRAVIETUESC PE ICI PE COLO.

DE NOI NU A-TI SCAPAT SI NU VETI SCAPA NICIODATA DEOARECE TOT NOI CONDUCEM AMERICA SI TOATA LUMEA".

Am pregetat timp îndelungat dacă să dau, sau nu, publicităţii aceste elucubraţii mentale din cele două scrisori reproduse, uluitoare ca sacrilegiu conştient, impertinenţă şi josnicie, cu care duşmanii omenirii creştine şi uneltele lor, şi-au deslănţuit ofensiva de intimidare şi distrugere morală a luptătorilor anti-comunişti din exilul românesc.

Insultele personale şi vexaţiile la adresa mea, mă lasă rece, descalificând pe cei ce proferează asemenea murdării, iar stăpânirea absolută a Americii de către ovrei, e o chestiune care priveşte pe americani, noi nu ne amestecăm. Păţaniile româneşti sunt pline de învăţăminte, n'au decât să se informeze.

Ceace pare însă de necrezut este că, un for de importanţă majoră în lupta de constituire şi afirmare a Statului Israelian, ca cel jucat de Comunitatea Evreilor din U.S.A., poate îngădui membrilor ei sa puna în circulaţie pamflete ca cele reproduse care nu fac decât să înăspreasscă condiţiile de paşnică convieţuire pe care liederii politici ai lumei actuale, caută cu atâtea lăudabile eforturi să le impună pe planeta Terra.

Traian POPESCU

✡ *Jewish Community* ✡

Of AMERICA

AFIRMAŢI MEREU CĂ NOI EVREII AVEM ALTERCAŢII ISTORICE

SI ÎN PREZENT CHIAR, CU POSTA MIŞCARE TERORIST-LEGIONARĂ

SI CĂ NOI L -AM FI ASVÂRLIT APARĂ DIN AMERICA PE VIOREL

TRIFA. PRIN PREZENTA PUBLICAŢIE CRESTIN ORTODOXA "DREPTATEA"

VEŢI VEDEA CĂ SI ROMÂNI DE AI VOŞTRII VĂ BLESTEMĂ MEREU DE

TOATE CRIMELE POLITICE SI ASASINATELE SĂVÂRŞITE PE TERITORIUL

ROMÂNIEI. NU DEGEABA A POMENIT SI "MICROMAGAZIN" DECURÂND

CĂ A-TI FOST LEPĂDĂTURILE SI BORFAŞII CEI MAI PERICULOŞI AL

TUTUROR REGIMURILOR POLITICE ÎNTRE 1927-1940 CÂND ANTONESCU

VA DESFIINŢAT DEFINITIV DEPE SUPRAFAŢA PĂMÂNTULUI, TRĂGÂND

IN VOI CU TANCURILE ŞI TUNURILE LA 26 IANUARIE 1940. MAI

BINE SĂ MAI ŢINĂ REGIMUL COMUNIST ÎNCA 100 DE ANI DECÂT SĂ

SPURCAŢI PĂMÂNTUL ROMÂNIEI VREODATĂ CU ULTIMELE POSILE

CE MAI SUPRAVEŢUIESC PE ICI PE COLO.

DE NOI NU-A-ŢI SCĂPAT ŞI NU VEŢI SCĂPA NICIODATĂ

DEOARECE TOT NOI CONDUCEM AMERICA ŞI TOATĂ LUMEA.

DAVID KAUFMAN.

10-17 CRESCENT AV.
ASTORIA - N.Y.
USA.

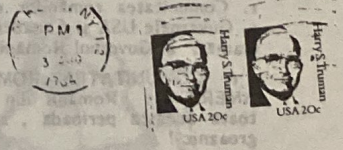

TRAIAN POPESCU
Calle Conde de Peñalver
82,4 MADRID - 6

ESPAÑA

ROMÂNII DIN AMERICA SI BISERICA MAMĂ

de Dean Milhovan - Mitu

urmare din pagina 1-a

Intrarea Americei in război , atrocitățile naziste descoperite la terminarea sa , și urmărirea criminalilor de război naziști , a domolit această activitate legionara , ce se ducea in numele "religiei creștine" de la altarele bisericilor românești din America .

Criminalii notorii , pe care Gestapo-ul hitlerist îi ajutase să fugă din România , pentru a scăpa de răspunderea masacrelor de la Jilava , Prefectura poliției , abator , pădurile Bucureștiului , etc., etc. , fugeau acum ca iepurii și se ascundeau ca șerpii , spre a nu fi urmăriți pentru participarea lor la război alături de Hitler.

La puțini ani după înfrîngerea Germaniei , cînd pericolul imperialismului comunist sovietic a devenit tot mai evident , în Statele Unite s-a desvoltat o isterie anti -comunistă (perioada Mc Cartistă) , dar pe care guvernul și conducătorii americani au înlăturat-o destul de repede și definitiv .

Existența acestei scurte situații anormale - isteria anti-comunistă , a fost suficientă pentru anumiți criminali naziști să profite de ea , și cu ajutorul unor prieteni din America - rev. V. Hațegan , să inducă în eroare autoritățile și să pătrundă în USA și Canada . Pentru a-și acoperi trecutul lor criminal și de trădări , ei au continuat să întrețină și amplifice isteria anti-comunistă , în numele căreia au reușit chiar să acapareze conducerea bisericilor și a principalelor instituții românești din America.

In asemenea condiții , pe baza unor referate mincinoase și cum comunitatea era lipsită de conducători documentații și bine informați , în fruntea Episcopii Ortodoxe Românești din America a fost ales un ucigaș notoriu ; Viorel D. Trifa .

Se spune că după alegerea sa , cînd protopopul Trutză care a condus alegerile , a aflat trecutul și cine este Trifa , ar fi avut un atac de cord . Fiindcă el a murit imediat după aceea.

Alegerea ca episcop , a ucigașului legionar Viorel Trifa , constituie una dintre cele mai murdare și nedemne fapte , pentru toți românii din America . Ea rămîne înscrsiă cu litere negre , de plumb , în istoria comunității , ce trebuie să apese pe conștiința și demnitatea fiecărui membru al său.

Datorită trecutului criminal a lui Trifa , autoritățile juridice l-au expulzat din USA , și cu excepția Patriarhiei Moscovei , nicio altă autoritate religioasă n-a voit să-l recunoască "episcop" . Dar pentru această recunoaștere , bisericile românești din America au ajuns sub controlul unei mitropolii ruse în legătură canonică cu Patriarhia Moscovei , instrumentul de totdeauna al subversiunei și imperialismului rusesc.

Astăzi , după aproape 50 de ani , de legătură canonică cu Biserica Mamă , o analiză și un bilanț al rezultatelor acestei legături , considerăm că este imperios necesar . Să stabilim care a fost atitudinea și ce s-a întreprins de factorii intersați în această legătură , care după parerea noastră au fost următorii : 1. 1. Comunitatea românilor din America ; 2. Guvernele USA și Canadei ; 3. Biserica Mamă ; 4. Guvernul României.

1. COMUNITATEA ROMANILOR DIN AMERICA : Românii din America , în toată această perioadă , au fost mințiți groaznic !

Absolvenți ai Scolii de subversiune nazistă ; Berlin 1939 - 1940 , legionarii s-au priceput de minune să folosească înalta technică hitleristă de-a minți și ași bate joc de oameni . Exagerînd la maximum isteria anti-comunistă și acuzînd pe toți adversarii "că sînt agenti comuniști" , ei au reușit să elimine pe conducătorii firești ai comunității și să-i înlocuiască cu oameni lor de încredere.

Intr-o întîlnire cu judecătorul Joe Craciun , cu puțin timp înaintea morții sale , îmi amintesc despre regretul și amărăciunea sa , de-a fi votat pentru alegerea lui Trifa și a fi participat la ocuparea cu forța - armele și bîtele , a Episcopiei Ortodoxe Române de la Vatra și la izgonirea episcopului titular Moldoveanu , fiindcă nu cunoscuse îndeajuns pe Viorel Trifa și trecutul său . La această convorbire a asistat și d. avocat John Coman.

Cu bisericile episcopiei de la Vatra subordonate rușilor ce deservesc imperialismul sovietic , comunitatea românilor din America se situează tot mai mult împotriva intereselor naționale ale Statelor Unite și Canadei . Ea continuă să suporte această situație de imbecilitate , fiindcă Trifa a lăsat urmași care să o terorizeze și să-i continuie opera desfructivă , deși însăși justiția americană s-a dovedit împotriva sa.

Pentru a contracara activitatea subversivă a lui Trifa și a grupului legionar , oficialitățile USA și Canadei au recunoscut si admis existența unei alte episcopii ; Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă Română din America și Canada .

Cu tot respectul pentru conducerea acestei arhiepiscopii cu adevărat românească , dar constatăm cu amărăciune că s-a făcut prea puțin pentru apărarea intereselor religioase ale românilor din America . Printr-o dureroasă pasivitate și atitudine echivoca față de Biserica Mamă și canoanele ei , dar conducerea Arhiepiscopii Misionare nu și-a realizat rolul și misiunea de a apăra credința strămoșească.

In prezent , Biserica Mamă prin reprezentanții săi la nivel înalt , s-a umilit din nou și a cerut o reconciliere și unire spirituală a românilor din America . Este o acțiune care îi face cinste , în strictă conformitate cu scopul și misiunea religiei noastre strămoșești.

Unii membrii ai Episcipiei de la Vatra resping această reconciliere , cu o dușmănie și un fanatism pe cît de degradant , pe atît de înjositor pentru ei.

De partea celalaltă , conducerea Arhiepiscopiei Misionare se ascunde în spatele unui misticism religios și omite a întreprinde ceva serios pentru împăcarea religioasă a românilor . Se încearcă stîngaci a se afișa o atitudine "neutră", contrară voinței clerului și majorității credincioșilor , care doresc împăcarea fraților și unirea bisericilor.

Credincioșii români din America se întreabă nedumeriți : Cine are datoria să apere religia lor de insultele și acuzațiile calomnioase ale unor elemente dubioase , ce deservesc subversiuni dușmănoase Americii ?

Trăim într-o țară binecuvîntată și cu adevărată libertate democratică . Libertatea religioasă a cetățenilor fiind pe deplin garantată , iar religia fiind separată și independentă de stat , nicio autoritate nu va interveni să apere religia noastră , atîta timp cît cei ce au datoria să o facă , nu întreprind nimic .

2. BISERICA MAMA : In ciuda politicei guvernului comunist ce conduce România și cu care nu trebuie confundată în niciun caz , ea a încercat totuși de mai multe ori împăcarea și unirea religioasă a românilor din străinătate.

Trecînd peste gravele încălcari ale canoanelor și a permanentelor injurii ce i s-au adus , reprezentanții Bisericii Mamă s-au umilit și au încălcat pragul celor rătăciți , rugîndu-i să revină la sînul credinței strămoșești , fără nicio altă îndatorire decît restabilirea comuniunei spirituale.

Istoria va judeca rolul pe care conducătorii ei l-au jucat în păstrarea și continuarea credinței strămoșești , fată de teroarea opresiunei staliniste , sau de unirea spirituală a românilor , atît a celor din țară , cît și a celor din străinătate.

Considerăm însă ca a venit și vremea , ca conducătorii ei să-și dea seama că au în fața niște imbecili fanatici , îmbătrîniți în ură și minciună , cu care nu se poate sta de vorba și realiza nimic . Toți acești trădători de profesie și imbecili calificați , își dau seama că singura lor șansă de afirmare este calomnierea și critica a tot ce este autoritate și conducere (unde ar dori să ajungă , dar n-au calificarea și priceperea) . A renunța la criticile sau dezidența lor , înseamnă pentru ei a renunța la însăși posibilitatea lor de afirmare !

Este ridicol sa-și mai închipuie cineva , că asemenea fanatici imbecili vor primii vreodată să se integreze în disciplina canoanelor sau a intereselor naționale , americane sau românești.

Prin expulzarea lui Trifa din USA , oficialitățile americane au dovedit că nu suportă activitatea grupului sau.

Biserica Mamă trebuie să-și afirme autoritatea față de încrederea și scopul ce i s-a acordat , cînd a trimis primul episcop în America și cînd i s-a permis funcționarea în paralel a Arhiepiscopiei Misionare Române . Oricît de dureros ar fi pentru ea , dar trebuie să aplice cu strictețe canoanele credinței noastre strămoșești , care reclamă "o singură turmă și un singur păstor".

Prin cererea și trimeterea unui episcop in America , s-a recunoscut valoarea morală a canoanelor bisericești ce organizează și conduc activitatea religioasă a Poporului Român , cu care comunitatea românilor din America și-a exprimat dorința să rămîna în legătură canonică .

Prin aceasta , s-a recunoscut implicit și dreptul de supraveghere al Bisericei Mamă , asupra aplicării acestor canoane potrivit tradițiilor creștine .

Fiindcă devine tot mai evident , că în numele "Ortodoxiei românești" , se promovează politica și fanatismul nazist , și nu este în înteresul nimănui ca Biserica Mamă a Românilor , să acopere cu reputația ei o asemenea situație.

Nicio oficialitate americană nu va suporta vreodată activitatea legionară sau neo-nazismul propagat de unele "biserici românești" , ce se află deja în slujba unor subversiuni străine , dușmănoase Americii.

Marea masă a românilor din străinătate nu va renunța niciodată la legătura lor spirituală cu credința și tradițiile strămoșilor lor . Ar fi împotriva firei românești o asemenea renunțare !

Redusă azi la pasivitate , din cauza teroarei neo-naziste și a subversiunei unor

Continuare in numarul viitor

✡ Jewish Community ✡

OF AMERICA

29 Iulie 1984

D-le Traian Popescu,

Bătrâne codoș,ți-am văzut zilele trecute,o cerșală pentru ceva bănuți,de la cititorii cere nu te cunosc. Noi am avut grija să-i informăm pe toți absolut,cine ești tu și cum te-ai folosit să nu te duci pe frontul din răsărit. Voi puneți pe altii să dea "dovezi" de prostie să - și piardă libertatea și chiar viața, mintindu-i că ar fi eroi ai neamului. -Care neam mă bosorogule?

Nu i'ați trădat voi pe tinerii legionari în număr de 13,pe care i'ați trimis cu câte un pistol ruginit și o bucată de pâine,"să elibereze țara" - Care țară mă tâlharule? Mă lasule și banditule; cum,nu știai tu că-i așteptau acolo unde au fost parașutiști,securitatea anunțată de tine și sigur de Sima ?

Nu știi tu că Sima are pensie secretă de la comuniști,aranjată în secret de noi prin Trifa? Cum nu ești și tu partaș la banii care se primesc de la Brutus Coste,Barbu Niculescu să fratii Drăgan,la care se numără acum și Mircea Eliade care-și scoate cărțile la Casa Scânteii la Buc.de unde primește bani care se depun în Elveția,de unde sigur Sima are portie,dar să nu spui că tu nu ai.

Sunteți cu toții cu câte un picior în groapă și înainte de a muri,nu ne mai sunteți deloc folositori,așa ca fiți martori la demascarea voastră față de românii tineri pe care i'ați trădat pentru sume de gâinari. Este adevarat că noi am plătit,dar voi ați trădat și nu noi.-Cum ați nesocotit voi mă prosti bătrâni, imensa noastră forță,desfășurată permanent în lume sub toate timpurile,sub nasurile voastre înfundate ? Cum; numai o singură clipă, tu ai crezut că aici în N.Y.,care este eminamente țara evreească, am fi lăsat noi să se înființeze organizații reale,legionare ?

Noi le-am înființat și noi am ordonat așa zisa activitate naționalistă,absolut de suprafață,care nu a deranjat cu nimic desfășurarea xvieții evreilor din lume și înaintarea cu pași uriași a lumii evreești,spre stăpânirea întregului glob pamântesc.

Învingem pe linie de țară;Israelul. -Învingem pe linie de international ocult și secret ; Franc-masoneria.-Învingem pe linia de internațională muncitorească;Comunismul.....

Bătrâni labagii ; ce viață tristă v'ați rezervat singuri,din lipsă totală de informații exacte a mersului lumii.

Iar "informațiile"pe care le aveți,le aveți tot din sursele noastre,iar voi comozi prin neputință vârstei și prin sărăcia lustruită de vorbe,ați așteptat așezați comod în scaune jerpelite,informațiile și faptele de "eroism"ale altora,dar în contul vostru.-Spune-i lui Sima toate acestea și el le va citi ca și tine și va tăcea. Aceasta,fiindca nu aveți alte posibilități.Numai în acele momente veți plânge,dându-vă seama de felul cum am știut noi evreii să vă separăm de lume și să vă servim noi cu "vești" prin filtrul nostru.-Dacă voi nu treceați de partea lui Sima și Trifa, la care mai târziu s-a adaugat și Papanace,crezi că mai apucați voi vârstele acestea? - Dar frmusetea este ca lumea inteligentă din rândul tuturor natiunilor,știe sigur,că dacă noi am fi socotit că ați fi mai constituit o primejdie pentru Poporul Evreu,nu v'am fi răpit noi din scutece și nu v'am fi dus în Israel la judecată publică,ori la judecată secretă care s'ar fi soldat cu cele mai teribile chinuri,la care numai mutitul ala de Cristos a mai fost supus în săptămâna patimilor. Da ; Cristos ,regele și imparatul vostru, dumnezeul vostru,a fost pus de noi să mănânce căcat și evreii străbunii nostrii s'au pișat pe el și a plans ca un copil cerând milă.

Mai am dat ordin ca să se scoată acele scene din bisericile voastre și din textele bibliilor pe care an de an noi am ordonat să fie transformate în spirit evreesc.-Dacă ai bani de tramvai Traiane, du-te la muzeul Catholic din Madrid și la Prado și caută bibliile anilor 1300-1800 și vei gasi alte biblii decat acestea pe care noi le editam în America pe tot globul și le trimitem gratis la toate popoarele.Iar ei,săraci și prosti,le iau și ne mai și multumesc, nedându-și seama de fals. -Chiar tu,voi,acum,dupa ce veți citi aceste rânduri și curiosi,veți merge la sursă găsind falsurile și erorile în chiar biblia voastră,(căcane-am pe ea),nu veți pute schimba cu absolut nimic,nici macar o singură virgulă. - Puteam sa-l răpim de mii de ori pe Trifa și să moară,dar lasat în viață la dispozitia noastră, el ne-a facut servicii fantastice,pe care nimeni nu le putea face în locul său. El a fost măgarul și nationalistii și antisemitii care l'au urmat pretutindeni dându-i și bani,au fost oile (proaste)

Tu cunoști ca și Sima și Papanace și Coste și Riposanu și restul,aceste amanunte,dar noi îți amintim că le cunoastem și că le vom da marelui public românesc spre informare ca să asasineze ei pentru tradare,nu noi.- Bisericile voastre sunt ale noastre.In locul lui Căldau avem un om mai pregatit. Consiliile Parohiale le conducem tot noi prin evrei cu nume românești,care fac dânii ca să impresioneze prostimea. - Noi am facut trierea strictă a celor care au sosit ca refugiați "politici"din România.Noi am adus exclusiv oamenii nostri ca să vă conducă. Dacă din întâmplare,a mai scăpat câte unul care era real anti-comunist ,legionar și antisemit,l'am facut prin oamenii nostrii de aici,să para el agent și spion comunist,de și-a plâns soarta când a ajuns în America. -Noi nu iertam pe nimeni.Noi îi folosim pe cei de care credem că ne putem folosi,apoi îi dăm în vileag,așaoum facem cu voi,ca să ucida tot ai vostri. Nepoata lui Sima,care se afla la Buc.am căsătorit-o cu un ofiter de securitate,imediat după ce a terminat Academia Comercială,nu mai înainte de a-i face fotografii în intimitatea animalismului ei de pitică urâta,nepoata de criminal,trădator și de viitor exemplu de cadavru în piața publică.

Poate ce nu știd Sima,dar Mioara,nepoata lui,este membra de partid comunist și cu ocazia împlinirii de 40 de ani,a tinut o vorbire, pe care dacă ar ausi-o Sima, s'ar sinucide. Noi nu iertam nici a zecea spită de familie,a celor care au fost contra noastra.

..... Adio,bătrâne palavragiu,vei avea în curând,foarte concret, tot ceeace aici îți par vorbe...anonime. Imbecilule.

New York

29 Noaptea Iulie

De Traian, Spânzurătoarea

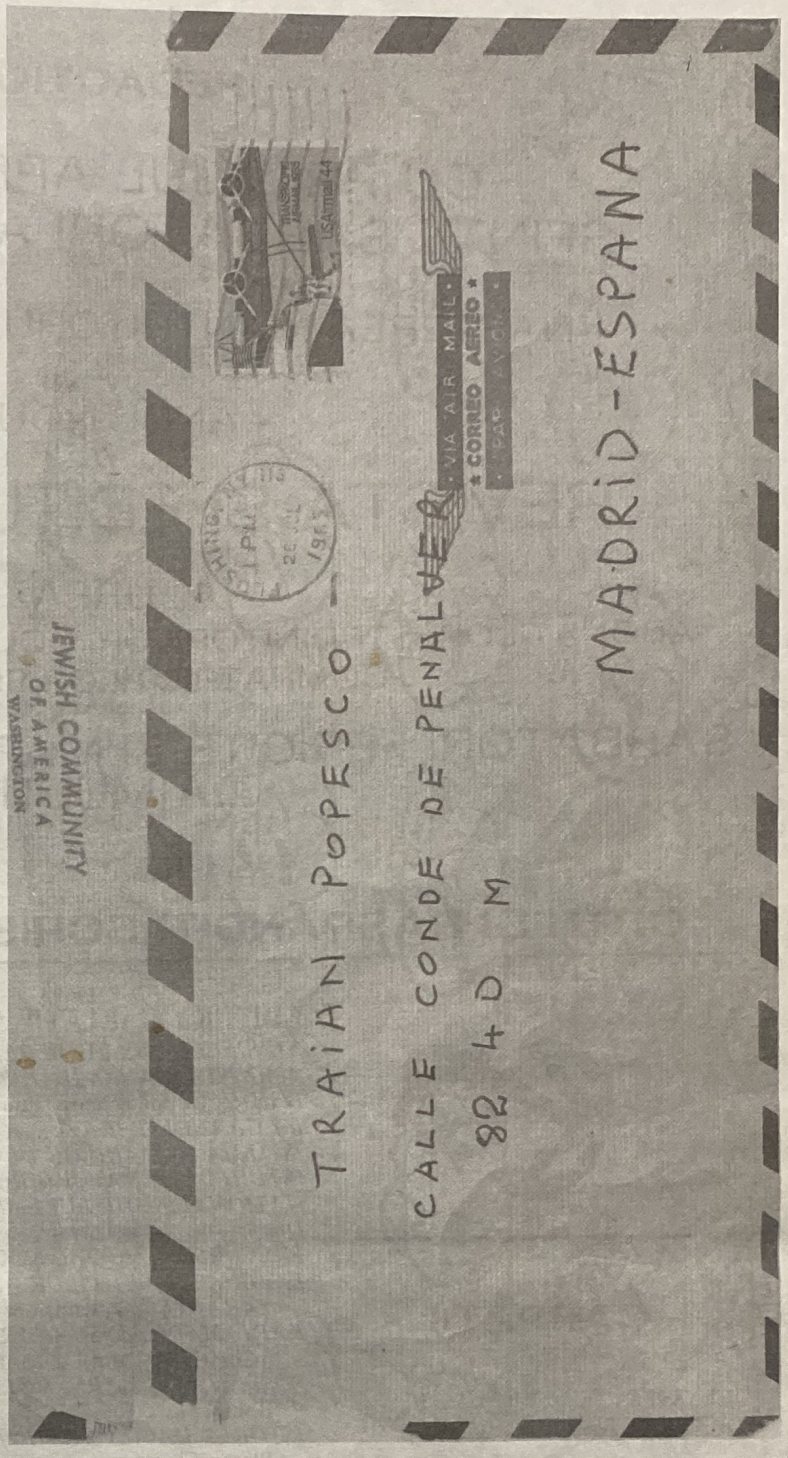

ROMANI!

NU SUBESTIMATI PRIMEJDIA.
E ACEASI PENTRU TOTI!
PENTRU ELIMINAREA EI,
UNITI-VA!

REDACTIONALE

CU PRILEJUL APROPIATELOR SFINTE SARBATORI ALE CRACIUNULUI

– NASTEREA MANTUITORULUI ISUS CHRISTOS –
SI
– ANUL NOU 1986 –

REVISTA SI EDITURA CARPATII

UREAZA
ABONATILOR, SPRIJINITORILOR, COLABORATORILOR, CITITORILOR, COMPATRIOTILOR SI PRIETENILOR

SARBATORI FERICITE SI MARI IMPLINIRÎ ROMANESTI! LA MULTI ANI!

Traian POPESCU

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI

Sub Ingrijirea Unui Comitet de Redactie

★

Redacţia şi Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4.º
Teléf. 402 11 01 - 28006 Madrid

Correspondenta:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	30 $ USA
De susţinere	60 $ USA
Expedierea Avion plus	10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budisteanu	10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE, de Ion Creangă	5 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă	5 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume	15 $ USA
ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A.D. Xenopol, vol. I	5 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murăraşu	Epuizat
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murăraşu	Epuizat
DACIA, de Vasile Parvan	5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II	12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil şeicaru	10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOLEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	10 $ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac şi N.S. Govora	10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Şeicaru	3 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat panză	8 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc.	Epuizat
MOTA SI MARIN, DOUAZECI SI CINDI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	5 $ USA
DUMNEZEUS'A NASCUTIN EXII, de Vintila Horia	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I si II	20 $ USA
OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vuia	5 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu	10 $ USA
VACANTELE DESTINULUI, de Tiberiu Vuia	5 $ USA
RASCOALA, de Liviu Rebreanu, 2 vol.	12 $ USA

Sub tipar:

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxieme volume.

ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga, editia II[a] reviznită şi complectata 2 vol.

RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. III.